

เราเป็นทูตของพระคริสต์

We Are Ambassadors for Christ

McGilvary College of Divinity

Payap University

Chiang Mai, Thailand

เขียน โดย

ศาสตราจารย์อรัญ ยูแบ่งค์

เราเป็นทูตของพระคริสต์

We Are Ambassadors for Christ

เขียนโดย ศาสนาจารย์อรัญ ยูเบงค์

แปลและเรียบเรียงโดย อาจารย์นรินทร์ สุรเนาวรัตน์

พิสูจน์อักษรโดย อาจารย์สมคิด บัวระวงศ์

ศาสนาจารย์อมร สารสมุทร

สงวนลิขสิทธิ์ © 2012 โดยศาสนาจารย์อรัญ ยูเบงค์

ยกเว้นหากมีการให้เกียรติผู้เขียนเมื่อนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
ประกอบการสอนหรืองานพันธกิจ

All rights reserved.

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2555 จำนวน 2,000 เล่ม

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย

วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ เขตแก้วนวรัฐ

ถนนแก้วนวรัฐ ตำบลวัดเกต อำเภอเมือง

จังหวัดเชียงใหม่ 50000

โทรศัพท์ 053-306512-3 โทรสาร 053-249-508

อีเมลล์ mcd@payap.ac.th

ISBN: 978-974-670-164-8

พิมพ์ที่ www.actsco.org

คำนิยม

เราอาจมีหนังสือ มีตำราจำนวนมากมาที่ใช้สอนใช้เรียน บางที่ตำราเหล่านั้น เราไม่รู้จักผู้เขียนด้วยซ้ำ แต่เราก็ก็นำมาเป็นตำราเรียน ซึ่งบางส่วนอาจเป็นประสบการณ์ของคนๆ หนึ่งในต่างสถานการณ์ ต่างกาลเวลา ต่างถิ่นฐานและต่างประเพณีของผู้เรียน และผู้ที่นำไปปฏิบัติ หนังสือ “เราเป็นทูตของพระคริสต์” มีความแตกต่างและโดดเด่นกว่ามากมาย เพราะมีความได้เปรียบหลายประการ

ประการที่ 1 ผู้เขียนเป็นผู้สอนเรื่องนี้

ประการที่ 2 ผู้เขียนเป็นมิชชันนารีที่อุทิศชีวิตในการเป็นทูตของพระคริสต์ตลอดชีวิต ทั้งที่ตนเองเป็น และทั้งการป้อนลูกศิษย์ของตนให้เป็นทูตของพระคริสต์ โดยอาศัยประสบการณ์จริงของตนในประเทศไทย

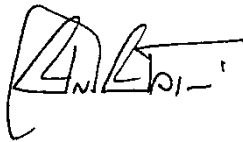
ประการที่ 3 ผู้เรียนสามารถเข้าถึงสาระของหนังสือได้ง่าย เพราะเขียนขึ้นจาก พื้นฐานของกรอบของคริสเตียนไทย ของคริสตจักรไทย

การเป็นทูตของพระคริสต์นับเป็นเป้าหมายใหญ่ของการเป็นคริสเตียน ความเป็นคริสเตียนของเรา ความเป็นผู้รับใช้ของเราคงไม่สมบูรณ์ถ้าเราไปไม่ถึงการได้เป็น หรือได้รับการสร้างให้เป็นทูตของพระคริสต์

4 เราเป็นทูตของพระคริสต์

จริงๆ จึงนับได้ว่าหนังสือเล่มนี้ก็ยังประโยชน์มากมายแก่ผู้เรียน ทั้ง
สำหรับตนเอง และสำหรับประชากรที่เราจะต้องดูแลและอภิบาล

ขอบคุณ ศาสนาจารย์อรรถ ฐุแบงค์ ที่เป็นทั้งผู้เขียน และผู้เป็น
แบบอย่างที่ดี ดังหนังสือเล่มนี้ได้พูดถึง คือ “เราเป็นทูตของพระคริสต์”

(ศาสนาจารย์ ดร.บุญรัตน์ บัวเย็น)

ประธาน

สภาคริสตจักรในประเทศไทย

คำนิยม

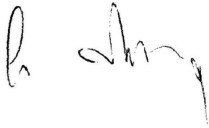
ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือคู่มือการประกาศข่าวประเสริฐมาหลายเล่ม ส่วนใหญ่ให้คำแนะนำและเสนอยุทธวิธีการประกาศในหลากหลายรูปแบบ สำหรับหนังสือ “เราเป็นทูตของพระคริสต์” ที่เขียนโดยศาสนาจารย์อรรถ ยูเบงค์ ถือเป็นหนังสืออีกเล่มที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นสุดยอดของตำราการประกาศข่าวประเสริฐ ที่มีในยุคปัจจุบัน ที่มีความเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้มีหัวใจในการประกาศ ข่าวประเสริฐสามารถนำไปใช้ได้อย่างเกิดผล

อีกทั้งผู้ที่กำลังศึกษาในสถาบันพระคริสตธรรม เพื่อเตรียมตัวไปเป็นพันธกรแห่งข่าวประเสริฐในอนาคต สามารถศึกษาเรียนรู้จากหนังสือเล่มนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะผู้เขียนมีทั้งความรู้และประสบการณ์จริงในการประกาศนาวิญญาน ท่านได้ใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะถ่ายทอดสิ่งที่ท่านรู้จริง ทำจริง และเกิดผลจริงแก่ผู้อ่านอย่างตั้งใจ

ข้าพเจ้าได้ติดตามหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่เล่มแรก ซึ่งนำไปใช้จนเกิดผลมากมาย แต่เมื่อท่านผู้เขียนได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหาเข้มข้นและสาระที่เป็นประโยชน์ก็ยิ่งทำให้หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าเพิ่มขึ้นอีก ข้าพเจ้าเชื่อว่าหากผู้อ่านนำสิ่งเหล่านี้ไปใช้ปฏิบัติจะเกิดผลอย่างมากมาย สำหรับข้าพเจ้ามีความตั้งใจเรียนรู้และนำไปใช้ทุกครั้งที่มีโอกาส เพื่อให้ความรอดไปถึงพี่น้องที่ยังไม่เชื่อให้มากที่สุด ขอพระเป็นเจ้าทรงอำนวย

6 ๙ เราเป็นทูตของพระคริสต์

พระพรให้ศาสนาจารย์อรรถ ฐาปนวงศ์ให้ชีวิตของท่านเป็นพระพรต่อคนไทยตลอดไป

ศาสตราจารย์อมร สารสมุทร

ผู้อำนวยการ

หน่วยงานเผยแพร่พระกิตติคุณ สภาคริสตจักรในประเทศไทย

คำนิยม

“เราเป็นทูตของพระคริสต์” คำกล่าวนี้อาจจะเป็นจริงในชีวิตของเราได้อย่างไร? ศาสนาจารย์ออร์ธู ยูแบงค์ มีคำตอบที่ชัดเจนสำหรับผู้อ่านหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับศาสนาจารย์ออร์ธู ยูแบงค์ผู้ซึ่งมีประสบการณ์ในการเป็นทูตของพระคริสต์ด้วยตนเอง และได้แบ่งปันประสบการณ์นี้ให้กับพี่น้องชาวไทยผ่านทางหนังสือเล่มนี้ สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเรียบง่าย กระชับ อีกทั้งครอบคลุมประเด็นต่างๆ ในการเป็นทูตของพระคริสต์

เมื่อท่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านจะเป็นอีกคนหนึ่งที่สามารถกล่าวได้ว่า “ฉันเป็นทูตของพระคริสต์” ได้อย่างแท้จริง มากกว่านั้น ท่านจะสามารถประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซูคริสต์ได้อย่างเกิดผลมากยิ่งขึ้นต่อไป

ครูศาสนา ดร.สาธัญญ์ บุญเกียรติ

คณบดี วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

กิตติกรรมประกาศ

ประมาณ ค.ศ. 1975 ผมได้เขียนหนังสือเพื่อใช้สอนวิชาการประกาศที่พระคริสตธรรมเชียงใหม่ชื่อว่า "เราเป็นทูตของพระคริสต์" หนังสือนั้นจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์สุริยบรรณ ในการเขียนหนังสือเล่มนั้น ผมได้บรรยายเนื้อหาเป็นภาษาไทยและอาจารย์ชยันต์ หิริธูปันธุ์ได้รวบรวมจัดเกลาบทบรรยายเหล่านั้นให้เป็นภาษาไทยที่สละสลวย

จนถึงปัจจุบัน ผมก็ยังเห็นว่าหน้าที่ทูตของพระคริสต์เป็นเรื่องสำคัญ ผมจึงเขียนหนังสือนี้ขึ้นใหม่อีกครั้งโดยใช้ชื่อว่า "เราเป็นทูตของพระคริสต์" เช่นเดิม แต่เนื้อหาส่วนใหญ่จะเขียนขึ้นใหม่ แม้จะมีบางส่วนที่ยังคงเดิม ในครั้งนี้ผมได้บรรยายเนื้อหาเป็นภาษาไทย มีอาจารย์สมคิด บัวระวงศ์เป็นผู้รวบรวม และอาจารย์นรินทร์ สุรเนาวรัตน์เป็นผู้จัดเกลาเนื้อหา

สารบัญ

คำนิยม	3
กิตติกรรมประกาศ	8
บทนำ	11
บทที่ 1 ทูตต้องรู้จักพระเยซู	17
บทที่ 2 ทูตต้องเตรียมพร้อม	25
บทที่ 3 ทูตต้องมีประสบการณ์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์	39
บทที่ 4 ทูตออกไปประกาศข่าวดี	51
บทที่ 5 คำพยานชีวิตของเปาโลและของคุณ	63
บทที่ 6 ทูตต้องตอบข้อสงสัยได้	75
บทที่ 7 การประกาศแบบตัวต่อตัว	93
บทที่ 8 การประกาศต่อสาธารณชน	107
บทที่ 9 การประกาศด้วยกลุ่มย่อยหรือกลุ่มเซลล์	125
บทที่ 10 การประกาศด้วยฤทธิ์อำนาจ	139
บทที่ 11 ทูตต้องสร้างทูต	149
 ภาคผนวก	 169
● บัณฑิตวายตัวในคริสตจักร	170
● โครงสร้างจดหมายติดตามผลสำหรับคนที่รับเชื่อ	172
● บัณฑิตเยี่ยมเยียนตามบ้าน	173
● โครงการงานการประกาศเผยแผ่	175

- ข้อนั้นใจให้คนที่รับเชื่อใหม่ 178
- เป็นจีนและมีชีวิต – พระเยซูฟื้นคืนพระชนม์จริงหรือ 180

บรรณานุกรม 183

ประวัติศาสตร์อาจารย์อรัญ ยูแบ่งค์ 185

บทนำ

เมื่อพระเยซูเสด็จมาประกาศข่าวดีแห่งความรอดแก่พวกเราทุกคน พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจด้วยการเรียกให้ผู้คนติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขาเป็นผู้ “หาคนดั่งหาปลา” (มัทธิว 4:19) พระองค์ทรงส่งพวกเขาไปเป็นคู่ๆ เพื่อประกาศข่าวดี รักษาคนป่วยและปลดปล่อยคนให้เป็นไท (ลูกา 9:1) พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า “เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงออกไปสร้างสาวกจากชนทุกชาติ” (มัทธิว 28:19) เปาโลได้ขยายความหมายภารกิจนี้ว่าคือการให้ผู้เชื่อเป็นทูตของพระคริสต์ เป็นตัวแทนของพระองค์ในการทำพันธกิจแห่งการก่อกำเนิดขึ้นใหม่ได้แก่การนำผู้คนกลับมาหาพระเจ้า (2 โครินธ์ 5:18-20)

แม้ว่าพระเยซูจะทรงบัญชาไว้อย่างชัดเจน แต่เราคริสเตียนมักจะลังเล เหนียวอาย และกลัวการออกไปประกาศข่าวดีของพระเยซูให้กับผู้อื่น หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อช่วยให้สาวกของพระเยซูชนะความลังเลใจ มีความมั่นใจและยินดีที่จะนำผู้คนกลับมาคืนดีกับพระเจ้าและได้รับความรอดผ่านทางพระคริสต์

ภารกิจในการเป็นทูตของพระคริสต์แบ่งเป็นสองระดับคือ ระดับชีวิตส่วนตัวของเราและระดับของการเข้าถึงชีวิตของผู้อื่น เปาโลได้บรรยายชีวิตคริสเตียนในระดับส่วนตัวว่าเป็นการแสวงหาความชอบธรรม การอยู่ในทางของพระเจ้า มีความเชื่อ ความรัก ความอดทนและความอ่อนสุภาพ อีกทั้งเราต้องต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ (1 ทิโมธี 6:11-12) เราจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี

เมื่อผมมองย้อนกลับไปถึงชีวิตการรับใช้ของตนเอง ผมก็ซาบซึ้งกับภาษาทหารของเปาโลที่ว่า การต่อสู้อย่างเต็มกำลังและการบากบั่นมุ่งสู่เป้าหมายในสวรรค์ที่พระเยซูทรงจัดเตรียมไว้ (ฟิลิปปี 3:13-14) เปาโลกล่าวชัดว่าศัตรูของเราไม่ใช่เลือดและเนื้อ แต่เป็นวิญญาณ (เอเฟซัส 6:12) แต่หลายครั้งผมก็เห็นภาพของศัตรูได้ชัดเจนที่สุดเมื่อยืนอยู่หน้ากระจกเงา ซึ่งสะท้อนให้ผมเห็นชัดถึงความอ่อนแอฝ่ายวิญญาณและความล้มเหลวของผม

เราอาจจะละอายใจเมื่อเห็นว่าเปาโลพร้อมที่จะบอกผู้เชื่อใหม่เสมอว่า ให้ดูที่ตัวท่านและทำตามอย่างท่าน (1 โครินธ์ 11:1; ฟิลิปปี 3:17, 4:9 และ 2 เธสะโลนิกา 3:7) เมื่อเราพยายามจะมีชีวิตเป็นแบบอย่าง เรามักจะล้มเหลวอยู่บ่อยครั้ง ถึงกระนั้น เรายังสามารถชื่นชมยินดีในการประกาศข่าวประเสริฐ เพราะข่าวประเสริฐคือการบอกว่าพระเจ้าไม่ทรงถอดใจกับคนบาปอย่างเรา

คำว่า “พระคุณ” จึงเป็นคำที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมากที่สุด ในศาสนศาสตร์ของคริสเตียน เราสามารถจะแสดงแบบอย่างชีวิตที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งได้โดยการกลับใจและการให้อภัย เพราะการกลับใจคือสิ่งที่เราทำอยู่บ่อยครั้ง และเพราะพระคริสต์ทรงให้อภัยเรามาตลอด ทุกวันจึงเป็นวันใหม่ เมื่อเราสารภาพและเริ่มต้นฟังพระสุรเสียงของพระคริสต์ในความคิดจิตใจอีกครั้ง และเมื่อเรามองตนเองด้วยสายตาแห่งความรักที่ไม่มีวันสูญสิ้นของพระคริสต์

การเป็นทูตของพระคริสต์ในระดับที่สองคือระดับของพันธกิจแห่งการคืนดี การให้ตนเองเป็นตัวแทนของพระคริสต์ด้วยการดำเนินชีวิตเหมือนพระคริสต์นั้นไม่พอ เราต้องเป็นกระบอกเสียงของพระเจ้า

เพื่อช่วยให้ผู้อื่นได้มีประสบการณ์ในความรักที่เปลี่ยนแปลงชีวิตและนำการคืนดีมาด้วย การมีชีวิตที่ดีผ่านทางฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์นั้นไม่พอ เราต้องช่วยคนอื่นให้พบกับพระคริสต์และมีชีวิตที่ดีด้วยเช่นกัน พระเยซูทรงประสงค์ที่จะตรัสในใจของทุกคน พระองค์ทรงใช้คุณและผมไปบอกผู้คนให้เปิดใจรับพระองค์

การมีชีวิตที่ชอบธรรมไม่ใช่เรื่องง่ายแต่การพูดถึงเรื่องพระเยซูก็เป็นเรื่องที่ยากยิ่งด้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำทุกวิถีทางไม่ว่าจะผ่านทาง การพูดหรือการกระทำเพื่อช่วยผู้คนให้เปิดใจและมีประสบการณ์ในความรักของพระเจ้าผ่านทางพระเยซู

บางครั้งคนอื่นกล่าวหาว่าเรากำลัง “เล่นกับตัวเลข” เมื่อเรายินดีที่แต่ละคนได้มาถึงพระเยซู แต่องค์พระผู้เลี้ยงที่ประเสริฐได้ทรงนับแกะ 99 ตัว และออกตามหาเพื่อช่วยเหลือแกะหนึ่งตัวที่หลงหายไป แต่ละตัวเลขแสดงถึงจิตวิญญาณของมนุษย์ และทูตในสวรรค์ก็ยินดีเมื่อคนได้รับความรอด

ผมอธิษฐานขอให้หนังสือเล่มนี้จะช่วยผู้อ่านให้อุทิศตนเองอีกครั้งที่จะมองเห็นแต่ละสถานการณ์ในทุกๆ วันว่าเป็นหนทางที่จะ

1. มีประสบการณ์ในความรักของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์
2. ขอมให้พระเยซูเข้ามาเปลี่ยนชีวิตของเราให้เชื่อฟังพระเจ้ามากขึ้นและรักคนอื่นมากขึ้น
3. ช่วยผู้อื่นให้ทำอย่างเดียวกัน

การช่วยผู้อื่นให้ทำอย่างเดียวกันหมายถึงการช่วยให้เขาพบกับความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ และมีชีวิตที่รับการเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น และนี่คือความหมายของคำว่า “การประกาศ”

คำนิยามที่ผมชอบมากที่สุดคือถ้อยคำของ ดร. ดี. ที. ไนส์ ผู้ประกาศที่มีชื่อเสียงมาจากประเทศศรีลังกาในศตวรรษที่ 20 ที่ว่า การประกาศเหมือนกับ “ขอทานคนหนึ่งบอกเพื่อนขอทานอีกคนหนึ่งถึงที่ซึ่งเขาจะไปหาอาหารกินได้ *Evangelism is one beggar telling another beggar where to find bread.*”

พระเยซูทอดพระเนตรบรรดาฝูงชนด้วยความเมตตาสงสาร และความเมตตาสงสารนี้เองก็ไหลผ่านตัวเราไปช่วยเหลือผู้ที่ขัดสนด้วยวิธีการต่างๆ ที่เราจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือทางกายภาพหรือทางจิตวิญญาณ เราให้อาหารผู้หิวโหย ให้การศึกษากับผู้ขาดโอกาส ให้อาภัยกับผู้ป่วย แต่เราต้องเชื่อด้วยว่า หากเรารักผู้คนอย่างแท้จริง เราต้องแบ่งปันสิ่งที่มีค่าที่สุดและสำคัญที่สุดในชีวิตของเรากับผู้นั้น นั่นคือพระเยซูคริสต์

พระเยซูประสูติเป็นมนุษย์ ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน และเป็นขึ้นจากตายเพื่อนำความรอดให้แก่เรา โรม 1:16 ได้ประกาศว่า “ข้าพเจ้าไม่มี ความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนี้เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า” ความรอดนี้รวมถึงการอภัยความบาป การปลดปล่อยจากอำนาจชั่วร้าย ความมั่นใจในชีวิตนิรันดร์ ความช่วยเหลือจากพระเจ้าในทุกปัญหา การให้ความหมายและเป้าหมายชีวิตแก่เรา นั่นคือการช่วยเราให้ประกอบการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เรากระทำ (เอเฟซัส 2:10)

ผมอธิษฐานว่าบทต่างๆในหนังสือนี้จะช่วยผู้อ่านให้เข้าใจพระเยซูคริสต์มากขึ้น ได้รู้ฟื้นความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า ได้รับกำลังใจจากพระวิญญาณ ได้อุทิศถวายชีวิตเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อพร้อมกับนำผู้อื่นมาถึงพระคริสต์ และติดตามเลี้ยงดูให้เขาเป็นสาวกที่นำผู้อื่นมาหาพระองค์เช่นกัน

ศาสตราจารย์อรัญ ยูเบงค์
อาจารย์พิเศษวิชาประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณ
วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี
มหาวิทยาลัยพายัพ

2012

บทที่ 1 ทูตต้องรู้จักพระเยซู

ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรา มีพันธกิจเรื่องการคืนดีกัน คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์ มิได้ทรงถือโทษในการผิดของเขา และทรงมอบเรื่องการคืนดีกันนั้นให้เราประกาศ ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราจึงขอร้องท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกันกับพระเจ้า

2 โครินธ์ 5:18-20

พระเยซูคือใคร

พระคัมภีร์ยืนยันว่า เราเป็นทูตของพระคริสต์ แต่ก่อนจะเป็นทูตของพระเยซูนั้น เราต้องรู้ว่าพระเยซูคือใคร พระองค์ทรงทำอะไรและเพื่ออะไร เรารู้และเข้าใจเรื่องเหล่านี้ได้จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคพันธสัญญาใหม่ เพราะพันธสัญญาใหม่ทั้งเล่มเป็นพยานถึงพระเยซูทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยพระคัมภีร์ 4 เล่มแรกในพันธสัญญาใหม่ได้แก่ มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น ได้บันทึกถึงชีวประวัติ คำสอน และพระราชกิจของพระองค์บนโลกนี้อย่างชัดเจน จนเป็นเหตุให้พระคัมภีร์ทั้ง 4 เล่มนี้ได้รับการเรียกขานว่า “พระกิตติคุณของพระเยซู” เพราะคำว่า “กิตติคุณ” หมายถึง “ข่าวดี” และพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ก็ได้บันทึกข่าวประเสริฐที่เกี่ยวข้องกับพระเยซูไว้อย่างชัดเจน "เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีความอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อนและพวกต่างชาติด้วย" (โรม 1:16)

ส่วนที่เหลือในพันธสัญญาใหม่ คือตั้งแต่พระธรรมกิจการถึงวิวรณ์ก็เป็นการบันทึกถึงเรื่องราวการออกไปประกาศและการตั้งคริสตจักรของอัครทูตและผู้ที่ยึดศรัทธาในพระเยซูคริสต์ และยังเป็นเนื้อหาของพระกิตติคุณที่เหล่าอัครทูตได้ประกาศ รวมไปถึงเรื่องราวต่างๆ และกิจกรรมต่างๆ ที่พวกท่านกระทำ ไม่ว่าจะเป็นการเยี่ยมเยียนเพื่อเสริมสร้างคริสตจักรที่ก่อตั้งขึ้นให้เติบโตแข็งแรงขึ้น นอกจากนั้นแล้วยังมีคำสอนเพื่อให้ผู้เชื่อและชุมชนของผู้เชื่อมีชีวิตที่เติบโตขึ้นในพระเยซู เป็นทูตที่ดีของพระเยซูและเป็นคริสตจักรที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

หลายคนสับสนระหว่างคำว่า “พระเยซู” กับ “พระคริสต์” เพราะทั้งสองคำมักจะถูกใช้สลับไปมา คำว่า “เยซู” เป็นพระนามของพระเยซู ชื่อนี้เป็นชื่อที่แพร่หลายในยุคนั้น เพราะคำว่า “เยซู” เป็นภาษากรีกที่แปลจากภาษาฮีบรูคำว่า “โยชูวา” ทั้งสองคำหมายความว่า “พระเจ้าช่วยให้รอด” แต่ต่อมาบรรดาสาวกของพระเยซูก็เริ่มต้นเรียกพระเยซูว่า “พระคริสต์” ด้วย เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูนั้นทรงเป็นพระคริสต์ เพราะคำว่า “คริสต์” มีที่มาจากภาษาฮีบรูคำว่า “เมสียาห์” คนยิวเชื่อว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งคนพิเศษผู้หนึ่งขึ้นเพื่อปลดปล่อยพวกเขาซึ่งอยู่ในฐานะประชากรของพระองค์จากการกดขี่ข่มเหง โดยคนยิวเรียกคนผู้นี้ว่า “เมสียาห์” หรือ “มาซีอา” เพราะคำนี้ในภาษาฮีบรูแปลได้ว่า “ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้”

สำหรับภาษาไทย เมื่อมีการพูดถึงพระเจ้าหรือกษัตริย์ก็ต้องใช้คำราชาศัพท์ จึงมีการเติมคำว่า “พระ” ลงไปด้านหน้าของชื่อเหล่านี้ให้เป็นพระเมสียห์ พระมาซีอา พระเยซู หรือพระคริสต์ เป็นต้น

พระกิตติคุณ

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บรรยายถึงข่าวประเสริฐไว้อย่างชัดเจนว่า คำสัญญาใหม่ที่พระเจ้ายิ่งใหญ่สูงสุดประทานให้แก่มนุษย์ว่า พระองค์จะทรงยกโทษความผิดบาปของมนุษย์ ประทานความรอดรวมทั้งชีวิตใหม่นั้นคือชีวิตครบบริบูรณ์หรือชีวิตอมตะให้กับมนุษย์ (ยอห์น 10:10, 3:16) ได้เกิดขึ้นแล้วผ่านทางพระเยซู ผู้เป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า พระเยซูนั้นเองทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างทุกอย่าง (โคโลสี 1:16) แต่พระเยซู “ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรงถือว่า การเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาสทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์” (ฟิลิปปี 2:6-7)

พระองค์ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ในสภาพที่มีเนื้อหนัง (ยอห์น 1:14) พระองค์มาหาไพร่พลของพระองค์ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือ อิสราเอล เพื่อจะประกาศให้พวกเขากลับใจเชื่อฟังพระองค์ อันเป็นการเปิดทางให้พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้ พระเยซูได้ทรงทำให้ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้จากการที่พระองค์ทรงยอมสิ้นพระชนม์ และได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย

ขณะที่พระเยซูได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์บนโลกนี้ พระองค์ได้ทรงชนะปีมารซาตาน ทรงปลดปล่อยมนุษย์ให้พ้นจากการเป็นทาสของบาป ทรงทำให้มนุษย์มีเป้าหมายและความหมายในชีวิต ทรง

รักษาโรคภัยไข้เจ็บ ทรงเลี้ยงคนที่หิวกระหาย ทรงแสดงอำนาจเหนือธรรมชาติ ทรงให้คนเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์เรียกสาวก สอนเขาให้สิทธิในการไล่ผี รักษาโรค ชะนะความทุกข์ของมนุษย์ การกระทำทั้งสิ้นนี้เป็นการกระทำที่นำมาซึ่งความรอด

จากบันทึกในพระคัมภีร์จะเห็นได้ว่า พระเยซูทรงรักโลกมาก ทรงเข้ามาในโลกเพื่อจะรักษา ช่วยเหลือและยกโทษความผิดบาปของมนุษย์ โดยถ่อมใจ พระองค์ทรงเสียดสละบังเกิดเป็นมนุษย์ ทนการเยาะเย้ย ได้รับความทรมาณจนกระทั่งสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ 3 วัน และทรงเป็นขึ้นจากตาย ได้ทรงชนะแผนการอันชั่วร้ายของมนุษย์และซาตาน ชะนะความตาย มีอำนาจเหนือสรรพสิ่งทั้งปวงทั้งในสวรรค์และโลก พระองค์ทรงให้ทุกคนที่เชื่อวางใจในพระองค์ กลายเป็นบุตรของพระเจ้า ได้รับชีวิตใหม่คือชีวิตนิรันดร์ พระองค์ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นผู้นำและผู้ช่วยในชีวิตประจำวันของเราจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 เพื่อพิพากษาโลกและให้คนที่ติดตามเชื่อฟังพระองค์ไปอยู่กับพระองค์เสมอไปเป็นนิรันดร์

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อเรา

พระเยซูได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่มนุษย์ออกจากความบาป (โรม 3:23-26) การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไถ่เราให้พ้นจากบาปได้อย่างไร? มีเรื่องเล่าว่ามีเด็กคนหนึ่งชอบเล่นไม้ขีดไฟ แม่ห้ามแล้วห้ามอีก แต่ว่าเด็กคนนี้ก็ชอบแอบจุดไฟเล่นเรื่อยๆ วันหนึ่งแม่ได้ออกไปค้าขายที่ร้านใกล้ๆ บ้าน และปล่อยให้เด็กคนนี้ไว้ตามลำพังที่บ้านจนกว่าแม่จะกลับมาตอนเที่ยง เพราะเด็กคนนี้ก็โตพอจะดูแลตัวเองได้แล้ว ก่อน

ออกจากบ้าน แม่ก็เอาไม้ขีดช้อนไว้ในครัวและกำขับลูกว่าอย่าเล่นไฟ เพราะมันอันตราย

แต่เมื่อคล้อยหลังแม่ เด็กชายคนนี้ก็กลับไม่เชื่อฟังคำของแม่ เขาไปค้นหาไม้ขีดไฟจนพบ และแอบจุดไฟเล่นหลังพุ่มไม้ที่ติดกับบ้าน ในเวลาเดียวกันนั้น มีลมพัดมาทำให้เกิดเพลิงลุกไหม้ไปถึงตัวบ้าน เด็กชายพยายามดับไฟ แต่ก็ไม่สำเร็จ เขาหันรีหันขวางวิ่งไปมาในบ้านด้วยความกลัว ทันใดนั้น เปลวไฟลุกโชนขึ้น ทำให้เกิดในครัวระเบิด เด็กชายก็วิ่งไปแอบอยู่มุมหนึ่งและร้องไห้ แม่เห็นควันไฟจึงวิ่งกลับไปที่บ้าน และลุยไฟเข้าไปหาลูกชาย เมื่อพบก็รีบประคองลูกและคลานกันออกมา เด็กชายโดนไฟลวกนิดหน่อย แต่แม่กลับสิ้นใจ เพราะเอาตัวป้องกันลูกจากไฟ

ความผิดของเรื่องนี้ทั้งหมดควรจะตกอยู่ที่ลูก ไม่ใช่แม่ ลูกชายก็รู้ดีว่าสิ่งที่ตนทำผิด แต่ก็ยังทำอยู่ แต่แทนที่ลูกจะเป็นคนรับผลจากความผิดของตน กลับเป็นแม่ที่พลีชีวิต เพราะความรักของแม่ต่อลูกจนยอมช่วยไถ่ลูกให้พ้นจากความตาย เช่นเดียวกันพระเยซูก็เป็นเหมือนแม่ที่ยอมตายรับโทษแทนเรา เพราะผลของความผิดของเรานั่นเอง

หลักฐานการทรงพระชนม์อยู่ของพระเยซูคริสต์

หลายคนอาจคิดจะว่า คริสตชนเป็นพวกมงาย ไร้เหตุผล เพราะเชื่อว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ บางคนก็ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่เป็นความจริง เพราะเขียนมาหลายพันปีแล้ว ถึงกระนั้นก็ดี คนมากมายหลายล้านคนได้เคยพบพระเยซูคริสต์ในจิตใจ ตั้งแต่สมัยพระคัมภีร์จนถึงปัจจุบัน และเราเองก็สามารถจะพบพระองค์ได้ด้วย ฉะนั้น จาก

ประสบการณ์ของคนเหล่านี้ เราจึงกล้าเป็นพยานรับรองว่า พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ (ดูภาคผนวก: เป็นขึ้นและมีชีวิต หน้า 180-182)

แต่ละคนอาจจะได้พบพระเยซูในรูปแบบแนวทางที่แตกต่างกัน คนส่วนมากอาจจะพบพระองค์โดยมีเสียงยืนยันในจิตใจ หรือบางคนอาจเห็นนิมิตหรือการอัศจรรย์อื่น ๆ เป็นต้น แต่หากจะให้สรุปแล้ว เรามีเหตุผลหลักที่ทำให้เรามั่นใจและกล้าเป็นพยานถึงพระเยซูอย่างน้อย 3 ประการคือ

1. **พระคัมภีร์:** เรามีคำพยานที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์
2. **คริสตจักร:** เรามีคำพยานของคนจำนวนมาก ในทุกชาติ ภาษาที่เคยพบพระเยซูในชีวิตของเขา ตั้งแต่สมัยอัครสาวก จนถึงปัจจุบัน คือคริสตจักร
3. **ตัวเราเอง:** เรามีคำพยานจากตัวเราเอง เราสามารถพิสูจน์ พบพระเยซูได้ด้วยตนเอง หากเราเปิดใจยอมรับพระองค์ เพราะพระองค์สัญญาไว้ในพระธรรมวิวรณ์ 3:20 และลูกา 11:9-13 ฉะนั้น เราจึงกล้าที่จะเป็นพยานและเชิญชวนคนอื่นให้พบพระเยซู โดยเรามั่นใจว่า พระเจ้าจะทรงรักษาคำสัญญาของพระองค์ที่กล่าวไว้ว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ” (มัทธิว 7:7)

พระประสงค์ของพระเจ้าเพื่อเรา

ถ้าอย่างนั้นพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ใดในชีวิตของเรา เราสามารถรู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้าได้ผ่านทางพระเยซู (ยอห์น 15:16-17) และที่สำคัญ พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า พระประสงค์ของพระเจ้า คือให้เรารักพระเจ้าและรักมนุษย์ (มัทธิว 22:36-40) พระบัญญัติ

แห่งความรักนี่เองเป็นสิ่งที่จำเป็นให้เราต้องประกาศ จำเป็นต้องรับหน้าที่เป็นทูตของพระองค์ออกไปประกาศให้คนอื่นรู้จัก ได้พบพระเยซูและยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า หากเราเองต้องการจะไปอยู่ในสวรรค์ร่วมกับพระองค์ เพราะพระธรรมมัทธิว 7:21 ได้ย่ำว่า “มิใช่ทุกคนที่เรียกว่าพระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้าจะได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้...”

เรากับพระเยซู

พระเยซูได้ชนะความทุกข์ยากลำบากทุกอย่างอยู่เหนือทุกสิ่ง ชนะความชั่วร้าย โรคภัยไข้เจ็บ ฝืนมารซาตาน ความตาย ทรงยกโทษความบาปผิด พระองค์ให้มนุษย์มีเป้าหมายในชีวิต ให้มีชีวิตใหม่ที่เป็นไปอย่างแท้จริง ให้รู้ว่าการมีชีวิตอยู่ก็เพื่อรักพระเจ้าและรักเพื่อนมนุษย์ เมื่อพระเยซูปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในโลกนี้สำเร็จแล้ว พระเจ้าได้ยกพระเยซูให้สถิตอยู่ “ในสวรรค์สถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออภินิหาร เหนือเทพอาณาจักร เหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ๋ยขึ้น มิใช่ยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย” (เอเฟซัส 1:20-21)

เหตุฉะนั้นมนุษย์จึงสมควรจะรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ยอมถวายชีวิตให้พระองค์ เราสามารถรู้จักพระเยซูได้หลายวิธี เช่น การฟังเรื่องของพระเยซูจากคนที่รู้จักพระองค์ การอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ และจากประสบการณ์ของตนเองไม่ว่าจะผ่านทางการอธิษฐาน ทางนิมิตต่างๆและทางการอัศจรรย์ เป็นต้น

เมื่อเราได้รู้จักพระเยซูแล้ว เราควรจะอุทิศชีวิตของเราในแต่ละวันเพื่อพิจารณาสถานการณ์และหาวิธีที่จะใคร่ครวญถึงสิ่งต่อไปนี้

1. มีประสบการณ์ในความรักของพระเจ้าในองค์พระเยซูคริสต์
2. ยอมให้พระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราให้เชื่อฟังพระเจ้า และรักผู้อื่นมากยิ่งขึ้น
3. ช่วยเหลือผู้อื่นให้ปฏิบัติตามสองข้อดังกล่าวข้างต้น คือการมีชีวิตที่สัมผัสพระเจ้า เปลี่ยนแปลงชีวิต และช่วยผู้อื่นและสังคม

สำหรับชีวิตของเรา เราควรที่จะครุ่นคิด ไตร่ตรองถึงวิธีทั้งสามประการนี้ ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน และทำอะไรก็ตาม ทุกหนแห่ง ให้ทุกท่านรักพระเจ้า รักเพื่อนบ้านให้มากยิ่งขึ้น และดำเนินชีวิตตามการทรงนำของพระองค์ ในการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความเชื่อต่อไป

คำถามท้ายบท

1. คุณคิดว่า ทำไมคนไทยจำนวนน้อยมากที่ได้มารู้จักพระเยซู?
2. ถ้ามีคนถามคุณว่า พระเยซูคือใคร? คุณจะตอบเขาอย่างไร? และคุณจะช่วยให้เขารู้จักพระเยซูได้อย่างไร?
3. ให้คุณบรรยายด้วยภาษาของตนเองว่า "พระกิตติคุณ" คืออะไร?
4. ในยูดา 1:24-25 อธิบายว่าพระเยซูคือใคร? และช่วยเหลือเราอย่างไร?
5. เรารู้ได้อย่างไรว่า พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตาย?
6. คุณรู้จักพระเยซูแล้วหรือยัง? ถ้ายังคุณคิดว่า คุณต้องทำอะไรจึงจะได้รู้จักพระองค์? ถ้ารู้จักแล้ว คุณรู้จักพระองค์ได้อย่างไร?

บทที่ 2 ทูตต้องเตรียมพร้อม

“เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่ามีผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้อู่เพื่อประ โยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย”

2 โครินธ์ 5:14-15

ทูตของพระคริสต์คือใคร

เมื่อถามผู้ที่เรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียน คริสเตียนคือใคร? โดยปกติ เราจะได้คำตอบว่าคริสเตียนคือ ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์และติดตามพระองค์ แต่แท้จริงแล้วคริสเตียนคือตัวแทนของพระคริสต์ เป็นทูตของพระองค์ ซึ่งหมายความว่าคนนั้นจะต้อง 1. ติดตามพระเยซูคริสต์ 2. ประพฤติตามแบบพระเยซูคริสต์ 3. เชื้อฟังพระเยซูคริสต์ ทั้งสามสิ่งนี้กระตุ้นให้คริสเตียนต้องออกไปเป็นทูตประกาศเรื่องของพระคริสต์และทำงานเพื่อพระองค์ เพราะเมื่อเรารู้จัก ใกล้ชิด ติดสนิทกับพระเยซูมากขึ้น เราก็จะรู้สึกเหมือนอาจารย์เปาโลมากขึ้น คือ **ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศ วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า** (1 โครินธ์ 9:16)

1. การติดตามพระเยซูคริสต์ (Follow Jesus)

ในเมืองอันทิโอก พวกสาวกได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียนเป็นครั้งแรก (กิจการ 11:26) “มา...ตามเรามา” พระเยซูตรัส “และเราจะทำให้ท่านเป็นผู้หาคน ดังหาปลา” (มัทธิว 4:19)

2. ประพฤติตามแบบพระเยซูคริสต์ (Act like Jesus)

การประกาศเป็นเรื่องสำคัญของคริสตจักร พระเยซูทรงใช้เวลาของพระองค์มากที่สุดในการประกาศข่าวดี เพราะพระองค์เห็นว่ามนุษย์ต้องการกลับคืนดีกับพระเจ้ามากที่สุด

สาวกของพระเยซูจะมองผู้อื่นเหมือนพระเยซู พระองค์ทรงทอดพระเนตรคนทั้งหลายด้วยความรัก ความสงสาร และความเมตตา (มัทธิว 9:36-37, 14:14, 15:32, 20:34, มาระโก 1:41, 6:34, 8:2, 10:21 และลูกา 7:13) พระเยซูคริสต์ตรัสว่า พระองค์เสด็จมาในโลกก็เพื่อประกาศข่าวดี เพราะว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว แผ่นดินของพระองค์มาใกล้แล้ว จงกลับใจเสียใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด” (มาระโก 1:14-15)

หลังจากนั้นพระองค์ทรงสำแดงปาฏิหาริย์ การอัศจรรย์ (มาระโก 1:29-32) ประชาชนก็ตื่นตื่นที่ได้เห็นพระองค์ เช้าวันต่อมาสาวกจึงไปถามพระองค์และทูลว่า “คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์” พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราทั้งหลายไปในตำบลบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนี้เอง” พระองค์ได้เสด็จไปประกาศในธรรมศาลาของเขากว่วันกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี (มาระโก 1:35-39)

3. เชื่อฟังพระเจ้า (Obey Jesus)

พระเยซูทรงให้สาวกออกไปเทศนา และให้มีอำนาจเหนือผีโสโครก รักษาโรคได้ (ลูกา 9:1-2) พระองค์ได้ตรัสคำสั่งสุดท้ายก่อนที่จะเสด็จสู่สวรรค์ว่า “อุทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมา ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราสั่งพวกเจ้าไว้ นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:18-20)

ทำไมต้องเป็นทูตของพระคริสต์

ใน 2 โครินธ์ 5:14-20 อาจารย์เปาโลได้อธิบายหน้าที่ของเราในการประกาศ ในการเป็นทูตของพระคริสต์ว่า เพราะความรักของพระคริสต์ครอบครองเรา ในพระคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยใช้คำว่า "บังคับ/ผลักดัน" (compel) พระคริสต์อยู่ในชีวิตของเรา (ข้อ 14) และสอนไม่ให้เราอยู่เพื่อตัวเองอย่างเดียว (ข้อ 15) เราได้ความรักเพราะพระเจ้ารักเราก่อน (1 ยอห์น 4:16,19)

นอกจากนั้น พระเยซูทรงบัญชาให้เรารักพระเจ้า และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ถ้าเรารักพระเจ้า เราก็ต้องเชื่อฟังพระองค์ และถ้าเรารักเพื่อนบ้าน เราก็ควรมอบสิ่งที่ดีที่สุดที่เรามีให้เขา คือความรัก ความรอดของพระเยซูคริสต์ที่ถาวรเป็นนิรันดร์

พระเจ้ารักเรา จึงทรง...¹

1. สร้างเราให้เราเกิดมาในโลกนี้ (Created us)
2. ให้เสรีภาพ (Freedom) เสรีภาพเป็นของประทานที่ดีที่สุดที่มนุษย์ชอบ แต่กลายเป็นสิ่งร้ายที่สุดเพราะมนุษย์นำไปใช้ผิด คือ เมื่อเราใช้เสรีภาพในทางที่ผิด เชื่อฟังซาตาน ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ตกอยู่ใต้บาป มาร และความตาย แต่พระเจ้ายังรักเราอยู่
3. ไถ่เราให้พ้นจากความบาป (Redeemed us)
4. ให้เรามีชีวิตนิรันดร์ (Eternal Life) อยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิจ

ความรักทำให้เรามีโลกทัศน์ใหม่และถูกสร้างใหม่ (2 โครินธ์ 5:16-17) ทำให้เราไม่ได้พิจารณาผู้อื่นตามมาตรฐานของโลก เช่นเราจะได้อะไรจากเขา เราจะชนะเขาได้อย่างไร เรากลัวอำนาจของเขาหรือดูถูกเขา มองเขาเป็นคนต่ำต้อย แต่เมื่อเรามีพระเยซูครอบครองเรา ทำให้เรามองเขาด้วยความรัก ความสงสาร และมีเมตตาเหมือนพระเยซู เดวิด คอลลินส์ อธิบายการประกาศเป็นเช่นพันธกิจทั้งหลาย คือการมองคนอื่นเหมือนอย่างที่เราเห็นพระเจ้าทอดพระเนตรพวกเขาด้วยความรักและความสัตย์จริง และลงมือตอบสนองสิ่งที่เห็น²

ใน 2 โครินธ์ 5:18-19 อธิบายว่า ความผิดพลาดหรือความล้มเหลวของเราได้เป็นกำแพงขวางกั้นเรากับพระเจ้า เพราะพระเจ้าเป็นผู้

¹ ดัดแปลงจากหนังสือ *The Daily Bible Studies: The Letters of John and Jude* โดย William Baclay หน้า 117-118

² David Collins หน้า 2-4

ชอบธรรม เป็นผู้บริสุทธิ์ และเราเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ แต่พระเจ้าไม่ได้ถือโทษ กลับทำให้เรากินดีกันกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดให้เรามีพันธกิจเรื่องการกินดีกัน

ใน 2 โครินธ์ 5:19-20 พระเยซูได้ให้เกียรติกับเรามากที่สุด ให้เราเป็นทูตของพระองค์ ให้เราอร้องคนอื่นในนามของพระคริสต์ ให้กินดีกับพระเจ้า เหมือนที่เราได้กินดีกับพระองค์

ดังนั้นไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน เราต้องพยายามที่สุดที่จะให้ผู้อื่นเห็นความประพฤติตามแบบพระเยซูคริสต์ในตัวเรา และพร้อมที่จะเป็นพยานนำคนมาถึงพระคริสต์ เหมือนกับทูตของประเทศไทยที่เป็นตัวแทน ต้องประพฤติและพูดเพื่อให้คนรู้จัก เข้าใจและยอมรับประเทศไทย (โคโลสี 3:17, 23)

พระพรแห่งการเป็นทูต

ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้น เราก็คได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายรู้ด้วย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา เราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์และเราเขียนข้อความเหล่านี้เพื่อความปลาบปลื้มยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม

1 ยอห์น 1: 3-4

การได้ประกาศแบ่งปันข่าวประเสริฐถือความยินดีและเป็นพระพรยิ่งใหญ่ เพราะเราได้เห็นพระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนและจากนั้นก็ทรงทำงานผ่านคนเหล่านั้น ให้พวกเขาเป็นผู้เปลี่ยนแปลงสังคมรอบๆ ตัวเขา

ไม่ว่าจะเป็นการได้เห็นอาชญากรผู้เคยเป็นบุคคลที่ทางการต้องการตัวมากที่สุดในจังหวัด ได้กลายเป็นผู้ก่อตั้งสหกรณ์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในหมู่บ้าน และเป็นผู้ทำให้สองชนเผ่าที่ไม่ถูกกันมาร่วมมือกันพัฒนาพื้นที่ของตน การได้เห็นเด็กยากไร้ด้อยโอกาสเติบโตเข้าเรียนจนกลายเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยผู้อบรมสั่งสอนหนุ่มสาวรุ่นต่อไปให้รับใช้พระคริสต์

การได้เห็นชายจีเมอาหวัรน้ำกลายเป็นผู้ปกครองในคริสตจักร และนำการเปลี่ยนแปลงมาสู่สมาชิกคนอื่นๆ การได้เห็นพระเจ้าตอบคำอธิษฐานของหญิงรับใช้ในบ้านจนทำให้เธอสามารถให้อภัยป่าที่เธอเคยเกลียดชังนัก การได้เห็นพี่น้องชนเผ่าต่างๆ สามารถขอบคุณมัสการได้อย่างสุดใจ เพราะไม่ต้องคอยเกรงกลัววิญญาณชั่วจะมาทำร้ายอีก

การได้เห็นนายแพทย์ออกตรวจรักษาอย่างมีสันติสุขและสบายใจ เพราะรู้ว่าการช่วยเหลือของพระเจ้าได้อยู่กับการรักษาผู้ป่วยของตน การได้เห็นผู้เชื่อใหม่ตื่นเต้นยินดีที่พบว่าตนเองก็สามารถจะออกไปนำผู้อื่นสู่ความรักความรอดในพระคริสต์ได้

การประกาศทำให้เรามีความยินดี เพราะเราได้ทำสิ่งที่พระเยซูทรงสั่งสอน เพราะเราเห็นว่าจิตวิญญาณของตนเองเติบโตตามแบบของพระคริสต์ และเพราะเราได้เห็นคริสตจักรของเราเข้มแข็งขึ้น

เหตุการณ์เช่นนี้มีมากมายจนบรรยายต่อไปเรื่อยๆ ได้ไม่จบสิ้น เมื่อคนเราได้มีประสบการณ์ในพระพรและความชื่นชมยินดี เมื่อพบว่าตนเองมีส่วนช่วยนำผู้อื่นมาสู่ชีวิตแห่งความหวัง ความรัก และสันติสุขในพระคริสต์ พวกเขาจะไม่อาจหยุดให้ออกาสกับผู้อื่นที่จะได้รับการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้

ทูตต้องทำอะไร

ในการเป็นทูตของพระคริสต์ ประกอบด้วยหน้าที่หลัก 2 ประการ คือ

1. ประกาศสั่งสอนให้ผู้อื่นมารู้จักพระคริสต์ (โรม 10:13-17; 1 โครินธ์ 9:16)

ในการประกาศสั่งสอน เราไม่ได้เชิญผู้ใดมาเปลี่ยนศาสนา ศาสนาคือการตอบสนองภายในของมนุษย์เมื่อได้สัมผัสกับอำนาจเหนือธรรมชาติ การสัมผัสกับอำนาจเหนือธรรมชาตินี้ทำให้มนุษย์เกิดการตอบสนองโดยการสร้างหลักข้อเชื่อเพื่ออธิบายถึงอำนาจนั้นๆ โดยการกำหนดวิธีประพฤติปฏิบัติเพื่อให้รู้ว่าสิ่งใดควรกระทำและสิ่งใดไม่ควรกระทำ และโดยการกำหนดพิธีกรรมเพื่อให้อำนาจนั้นพอใจและปกป้องเรา แต่ในบางครั้งมนุษย์อาจตอบสนองได้ไม่ถูกต้องทุกประการ เพราะเราไม่สามารถเข้าใจอำนาจเหนือธรรมชาตินั้นได้ทั้งหมด

หน้าที่ของผู้ประกาศคืออธิบายและเชิญชวนให้เขาเปิดใจสัมผัสกับพระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่ในการสำแดงพระองค์เองโดยทางพระเยซูคริสต์ ผู้ประกาศไม่จำเป็นต้องเริ่มต้นด้วยการให้คนเปลี่ยนศาสนา เพราะเรารู้ว่าเมื่อผู้ฟังสัมผัสได้กับพระเยซูคริสต์ด้วยตัวเองแล้ว เขาจะตอบสนองโดยการเปลี่ยนแปลงศาสนาด้วยตัวเอง

2. ดำเนินชีวิตที่ดีเป็นแบบอย่างเพื่อคนอื่นจะเห็นชีวิตของพระเยซูในตัวเรา (1 โครินธ์ 9:22-27; มัทธิว 5:14-16; ฟิลิปปี 2:14-17)

ทูตของพระคริสต์จะทำหน้าที่ทั้งสองอย่างนี้ แต่บางครั้งมีคนถามว่า การเป็นทูตของพระคริสต์เริ่มที่การพูดก่อนหรือเริ่มที่การกระทำก่อน ทั้งสองสิ่งนี้จำเป็นต้องมีทั้งคู่ แต่การนำเรื่องใดขึ้นมาก่อนนั้นให้เราพิจารณาจากสถานการณ์ อาจจะต้องทำก่อนพูดทีหลัง หรือพูดก่อนทำทีหลัง หรือทำและพูดควบคู่กันไปก็ได้ แต่เราไม่อาจจะทำเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งเท่านั้น

มีชายคนหนึ่งในจังหวัดนครปฐมสนใจอยากจะเป็นคริสเตียน เมื่อผู้ประกาศถามเขาว่าทำไมถึงสนใจ เขาตอบว่ามีคริสตชนครอบครัวหนึ่งในหมู่บ้านที่เขาเคยอยู่เมื่อ 10 ปีก่อน ครอบครัวนี้มีสันติสุข และอยู่อย่างสงบ เป็นครอบครัวที่กระทำตัวดีมาก ไม่มีเรื่องกับคนอื่น เขาอยากเป็นอย่างครอบครัวนั้นบ้าง แต่ไม่รู้ต้องทำอะไรจึงจะเป็นแบบนั้นได้ เพราะครอบครัวที่ประพาศดินนั้นไม่เคยบอกว่าจะเป็นคนดีได้อย่างไรและเขาเองก็ไม่กล้าที่จะถาม เดียวนี้เมื่ออธิบายเรื่องพระเยซูให้เขาฟัง เขาจึงรับเชื่อและรับบัพติศมา และช่วยนำอีกมากกว่า 20 คนในหมู่บ้านมาเป็นคริสเตียน

ตามประสบการณ์ของผู้ประกาศหลายคน การเริ่มต้นพูดเรื่องพระเยซูเป็นสิ่งที่ยาก แต่เมื่อเราได้เริ่มพูดแล้วบ้าง เราสามารถคุยต่อเพิ่มเติมทีหลังได้ แต่บางครั้งเราได้แสดงความเป็นเพื่อนที่ดีนานเป็นปี แต่ก็ยังไม่กล้าเริ่มประกาศ ดังนั้นควรเริ่มประกาศให้เร็วที่สุด นอกจากนั้นเราเองก็ไม่รู้แน่ๆ เราจะมีเวลาให้กับคนนั้นได้นานแค่ไหน

ทีมประกาศของมหาวิทยาลัยพายัพไปแสดงลิเกที่เมืองเซียงไฮ้ ประเทศจีนในปี ค.ศ. 1992 และพบว่ารัฐบาลไม่อนุญาตให้มีการประกาศแบบเปิดเผย ยกเว้นในโบสถ์ และห้ามสอนรวิกับเด็กที่โบสถ์ ทีมลิเกไป

โบสถ์ใหญ่ในวันอาทิตย์ ปรากฏว่าโบสถ์เต็มล้น และในชั้นรวีฯผู้ใหญ่มีผู้คนมากมาย ต้องร่วมนมัสการผ่านทางวงจรมืด ในวันนั้นมีผู้ใหญ่ 80 คนรับบัพติศมา และผู้นำประกาศว่า จะมีอนุชนอีก 200 คนรับบัพติศมา ในเย็นวันนั้น เพราะไม่มีเวลาพอที่จะทำพิธีในตอนเช้า

ภายหลังผู้เขียนมีโอกาสดามผู้ปกครองคริสตจักรท่านหนึ่งว่า “คุณทำอะไรที่ทำให้คนมานมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรแน่นขนาดนี้ ทั้งๆที่ไม่ได้รับอนุญาตประกาศพระกิตติคุณอย่างเปิดเผยภายนอก คริสตจักร และยังไม่ได้รับอนุญาตให้มีการสอนคริสเตียนศึกษาสำหรับเด็ก” ผู้ปกครองคริสตจักรท่านนั้นตอบผู้เขียนว่า “การประกาศพระกิตติคุณของเรากระทำด้วยความสัมพันธ์ส่วนตัว เป็นพยานด้วยความสัมพันธ์ เหมือนศิษยาภิบาลของเรา เมื่อท่านจบจากพระคริสต์ธรรมสมัยที่ท่านยังหนุ่มแน่น ท่านรับใช้คริสตจักรเพียงเวลาสั้นๆ ก่อนที่ท่านจะถูกให้เข้าไปทำงานในโรงงานที่ท่านทำงานด้วยนานถึง 20 ปี”

เมื่อคริสตจักรได้รับอนุญาตให้เปิดอีกครั้งในปี ค.ศ. 1980 รัฐบาลอนุญาตให้ศิษยาภิบาลท่านนี้ออกจากการทำงานในโรงงาน และรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาล ท่านได้ผู้คนจากโรงงานที่ท่านเคยเป็นพยานอย่างเจียบๆในเวลา 20 ปีที่ผ่านมา เข้าร่วมนมัสการพระเจ้าในคริสตจักรนี้ อย่างหนาแน่น” ทั้งนี้เพราะศิษยาภิบาลท่านนี้มีชีวิตที่ดี เป็นตัวอย่างให้คนรอบตัวเห็นถึงพระคริสต์ในตัวท่าน ทั้งๆที่ท่านทำงานหนักก็ยังไม่สนใจและห่วงใยผู้อื่น คอยอธิษฐานเพื่อช่วยพี่น้องในโรงงานให้พ้นจากความทุกข์ บอกคนอื่นแบบเป็นการส่วนตัวถึงวิธีรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยและเป็นองค์พระเจ้าของเขา

มีผู้คนถามถึงการประกาศว่า เราควรจะเน้นเรื่องใดมากกว่ากัน ระหว่างเรื่องพระเยซูช่วยชีวิตผู้คนจากปัญหาในปัจจุบันกับเรื่องพระเยซูจะประทานชีวิตนิรันดร์ การประกาศนั้นเกี่ยวข้องกับทั้งสองเรื่อง แต่การจะเน้นเรื่องใดให้เราดูความต้องการ ความหิวกระหายของผู้ที่ต้องการจะรับ พระเยซูกล่าวกับสักเกียสว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว” (ลูกา 19:9) เมื่อเขาพบพระเยซู ชีวิตสักเกียสถูกเปลี่ยนทันที (สักเกียส มีทรัพย์สินมากมาย สิ่งที่เขาต้องการคือ ชีวิตใหม่และชีวิตนิรันดร์) พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคนที่หิว (ยอห์น 6:10) แต่ภายหลังเขาต้องการอาหารอีก พระองค์เตือนเขาให้หาอาหารแห่งโลกนิรันดร์ (ยอห์น 6:27) มนุษย์บางครั้งพอใจในสิ่งที่ได้ในปัจจุบันซึ่งไม่ถาวร แต่พระเจ้าต้องการให้เขาได้ในสิ่งที่ถาวรเป็นนิรันดร์

พร้อมจะเป็นทูตของพระองค์หรือไม่

เดี๋ยวนี้เรารู้ว่าการเป็นทูตของพระคริสต์คืออะไร ทำไมเราต้องเป็นทูตของพระคริสต์ ขอให้เราสำรวจตัวเองว่าเรามีคุณสมบัติพร้อมที่จะเป็นทูตของพระคริสต์หรือไม่ (ลูกา 14:25-35) เพราะการเป็นทูตของพระคริสต์เป็นตำแหน่งและมีความรับผิดชอบสูงส่งที่พระเยซูประทานและมอบหมายให้แก่เรา เราจึงควรจะคิดใคร่ครวญให้ดี

คุณสมบัติทูตของพระเยซูคริสต์

พวกเราทุกคน แม้แต่ผู้เชื่อที่คิดว่าตนเองอ่อนแอที่สุดก็สามารถเผยแพร่ข่าวประเสริฐได้ อันที่จริง ไม่ว่าใครจะเป็นผู้ประกาศ พระกิตติคุณก็มีอำนาจที่จะช่วยเหลือนคนให้รอดได้เสมอ (มาระโก 9:38-41) แต่หากเรา

ประสงค์จะเป็นทูตของพระคริสต์และทำการประกาศเราควรจะพยายามที่จะเตรียมตนเองให้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(คัดแปลงจาก อาร์.เอ. โทรี-ผู้ประกาศที่เกิดผลมากในการนำฟื้นฟูที่อเมริกาในอดีตที่ผ่านมา)

1. ควรมีประสบการณ์เรื่องพระเยซูคริสต์ในชีวิตของตนเอง
2. ควรชำระจิตวิญญาณภายใน และการประพฤติภายนอก (1 ยอห์น 1:9) ชะนความน้อยใจ การเห็นแก่ตัว การถือทิฐิ ลดความเป็นตัวตน (ego) การล่วงประเวณี การลามก การละโมภ สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นการบวชารูปเคารพคือตัวเอง (เอเฟซัส 5:5) และการยกโทษผู้อื่น (มัทธิว 6:14-15)
3. ควรถวายชีวิตทั้งหมดไว้กับพระเจ้า (โรม 12:1-2)
4. ควรแน่ใจว่ามีทางเดียวเท่านั้น คือทางพระเยซูคริสต์ที่จะนำเราไปถึงซึ่งความรอด ต้องเชื่อว่า พระเยซู"เป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทาง" พระองค์ (ยอห์น 14: 6; กิจการ 1:12) และพระเยซูทรงเป็นประจักษ์ไปสู่ความรอด (ยอห์น 10:7-9) แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าคือผู้ตัดสินใจว่าใครได้เข้าสู่สวรรค์ตามพระคุณความรักเมตตา ความยุติธรรมอันสมบูรณ์ของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นผู้ตัดสิน ไม่ใช่เรา แม้พระองค์ทรงให้แนวทางการตัดสินแก่เราในพระคัมภีร์ แต่พระองค์เองก็ทรงเป็นผู้วินิจฉัยอันลึกลับของมนุษย์ (โรม 2:14-16) และวิธีการที่พระองค์ทรงพิพากษาก็ได้บันทึกไว้ใน มัทธิว 25:1-46

5. ควรมีความรักที่มาจากพระเยซูคริสต์ และมีความถ่อมใจ (1 ขอห์น 4:16-20; กาลาเทีย 2:20, 5:22; 1 ทิโมธี 1:5)
6. ควรมีความพยายามและอดทน เช่น มีคนๆ หนึ่งอธิษฐานเพื่อคนอีกคนหนึ่งเป็นเวลาถึง 15 ปี กว่าเขาจะกลับใจมาเป็นคริสเตียน และผู้เขียนมีประสบการณ์ต้องอธิษฐานเพื่อลัทธิตะหละโค ซาติ พันธุ์กะเหรี่ยง ที่อยู่ในเขตอำเภออุ้มผาง จังหวัดตากเป็นเวลานานถึง 50 ปี (1958-2008) คนในลัทธินี้ถึงกลับใจเชื่อพระเยซูคริสต์ จนถึงค.ศ. 2012 มีผู้รับบัพติศมาถึง 68 คนจาก 22 ครอบครัว (อิสยาห์ 55:10-11, 2 ทิโมธี 2:24-26; โรม 12:12, 21 และ 1 เปโตร 2:21)
7. ควรรู้พระคัมภีร์พอที่จะนำไปใช้ได้ (2 ทิโมธี 3:16-17)
8. ควรอธิษฐาน
 - เพื่อจะพบคนที่พระองค์ทรงเตรียมไว้
 - เพื่อจะมีคำพูดที่ถูกและเหมาะสมกับคนๆ นั้น
 - เพื่อรับอำนาจและการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
 - เพื่อทูลขอพระเจ้าสถิตอยู่กับคนที่เราพบนั้น
9. ควรรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งจะได้อธิบายในบทต่อไป
10. เราต้องถ่อมใจ แม้การเป็นทูตของพระคริสต์เป็นเรื่องสำคัญ และมีเกียรติ แต่เราควรจะถ่อมใจไม่ถือว่าตนเองดีกว่าคนที่เราจะไปประกาศ เพราะเราต่างเป็นคนบาป เราควรมองเรื่องนี้เหมือนคน

หิวข้าวแนะนำคนที่หิวข้าวมาทานข้าวด้วยกัน ดร. ดี. ที. ไนส์ ผู้ประกาศที่มีชื่อเสียงมาจากประเทศศรีลังกาในศตวรรษที่ 20 ได้ให้คำนิยามของการประกาศว่า เหมือนกับ “ขอทานคนหนึ่งบอกเพื่อนขอทานอีกคนหนึ่งถึงที่ซึ่งเขาจะไปหาอาหารกินได้”

Evangelism is one beggar telling another beggar where to find bread.” เราไม่ชอบที่จะคิดถึงตัวเราเองเหมือนกับขอทาน แต่เมื่อเราขอพระเจ้า และขอพระเจ้าช่วยสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง เราไม่ใช่เป็นขอทานหรือ เราพนมมือขึ้นขอพระเจ้ก็เป็นเหมือนขอทานมิใช่หรือ

พระเยซูเป็นอาหารแห่งชีวิต (ยอห์น 6:35) พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเรา จะไม่หิว และผู้ที่วางใจในเรา จะไม่กระหายอีกเลย” ดังนั้นเราควรจะบอกเรื่องราวที่เป็นความจริงให้ผู้อื่นได้พบกับชีวิตนิรันดร์ เราไม่ได้เป็นเจ้าของอาหาร แต่เรารู้ว่าจะไปรับประทานอาหารอันสมบูรณ์ได้ที่ไหน นั่นก็คือที่พระเยซูคริสต์

คำถามท้ายบท

1. ถ้าพระเยซูสั่งเราให้ประกาศ ทำไมคริสเตียนหลายคนถึงลำบากใจที่จะทำ?
2. คุณคิดว่า อะไรคืออุปสรรคทำให้บางคนไม่ยอมมาเป็นคริสเตียน?
3. คุณเคยประกาศและนำคนรับเชื่อพระเยซูได้หรือไม่? ถ้าคุณเคยทำแล้ว คุณทำได้อย่างไร?

4. ใน 2 โครินธ์ 5:18 บอกว่าเรามีพันธกิจแห่งการคืนดีกัน ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร?
5. เมื่อศึกษาถึงคุณสมบัติทูตของพระคริสต์ คุณมีคุณสมบัติครบหรือไม่? ถ้าไม่ครบ....คุณขาดคุณสมบัติข้อใด? แล้วคุณจะทำอย่างไรกับคุณสมบัตินั้น?

บทที่ 3 ทูตต้องมีประสบการณ์ กับพระวิญญาณบริสุทธิ์

“แต่ท่านทั้งหลาย จะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

กิจการ 1:8

“เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า”

กิจการ 19:2

พระวิญญาณเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ฤทธิ์เดชในการประกาศ

เมื่อพระเยซูถูกจับบรรดาสาวกต่างก็พากันละทิ้งพระองค์ แม้แต่เปโตรสาวกผู้ที่ได้รับการยกย่องว่า เป็นคนกล้าหาญ ก็ยังปฏิเสธพระองค์ถึงสามครั้ง (ยอห์น 18:15-27) แต่การเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูได้เปลี่ยนชีวิตสาวกอย่างสิ้นเชิง พวกเขา กลับกลายเป็นผู้กล้าที่จะออกไปประกาศเรื่องข่าวดีของพระเยซู ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือจนนำไปสู่การพลิกประวัติศาสตร์โลก (กิจการ 17:6)

อะไรทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ คำตอบอยู่ที่พระวิญญาณ
ภายหลังเมื่อพระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย พระเจ้าได้ประทานพระ
วิญญาณบริสุทธิ์แก่บรรดาสาวก และพระวิญญาณได้เปลี่ยนผู้ที่หวาดกลัว
กลายเป็นผู้ที่เชื่อมั่น คนอ่อนแอเป็นคนที่เข้มแข็ง จากคนไร้การศึกษาเป็น
ผู้ประกาศถึงชัยชนะของพระคริสต์ต่อหน้านักปราชญ์และนักปกครอง
บางคนเคยเป็นศัตรูก็กลับกลายมาเป็นสาวกผู้ซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์
เช่น เปาโล ผู้เคยข่มเหงคริสตจักร

เมื่อเปาโลพบกับพระเยซูคริสต์ เขาได้กลายเป็นผู้ประกาศพระ
กิตติคุณที่ร้อนรน สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ (1 โครินธ์
9:22-23) อุทิศถวายตัวประกาศพระกิตติคุณแม้ว่าต้องอยู่ในคุก (กิจการ
16:23-34) หรือในศาล (กิจการ 24) ไม่ว่าในธรรมศาลาหรือกลางตลาด
(กิจการ 17:17) ไม่ว่าบ้านนอกหรือในกรุง (กิจการ 28) หรือต้องพจญกับ
บรรดาผู้ที่มีความรู้หรือผู้ที่นับถือผี (กิจการ 17:18-34, 19:11-20)

ดังนั้น ในเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำบรรดาสาวกในอดีตให้
เป็นทูตของพระคริสต์ที่เกิดผลได้อย่างดี พระองค์ก็จะทรงนำเราใน
ปัจจุบันนี้เป็นทูตที่เกิดผลอย่างนั้นได้เหมือนกัน

ทำไมคริสเตียนขาดอำนาจและรู้ดีกว่าชีวิตไม่เกิดผล

เรารู้ว่าอำนาจของพระวิญญาณทำให้ชีวิตเราเต็มไปด้วยความรัก
ความเชื่อและความร้อนรนที่จะพาคนอื่นมาพบพระเยซู หลายคนไม่คิดว่า
ตนจะมีอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรืออีกนัยหนึ่ง ความเชื่อในพระ
เยซูของเรา อาจเป็นความเชื่อเพียงส่วนหนึ่ง คือไม่ได้รับพระเยซูทั้งหมด

ซึ่งจะทำให้เราขาดบางสิ่งบางอย่าง หรืออาจจะเพราะเราถวยชีวิตของเราเพียงบางส่วนให้กับพระเยซูเท่านั้น

ฉะนั้นพระเยซูจึงครอบครองเราเพียงบางส่วนเท่านั้น ชีวิตของเราในพระเยซูจึงไม่สมบูรณ์ เพราะเราไม่ได้ถวยชีวิตทั้งหมดไว้กับพระองค์ หลายครั้งแม้ว่าเราจะเชื่อและถวยชีวิตไว้กับพระเจ้า แต่เรากลับขาดการศึกษาพระคัมภีร์ ขาดการใช้เวลาส่วนตัวอธิษฐานและฟังพระเจ้า ขาดการกลับใจ ขอมรับผิด ขาดการยกโทษและคืนดี จึงทำให้เราไม่ทราบว่ พระเจ้าต้องการให้เราทำอะไร

จะมีประสพการณั้กับพระวิญญานบรืสุทธั้ได้อย่างไร

ในพระคัมภีร์หลายตอนที้พูดถึงเรื่องการรับบัพติศมามักเกี่ยวข้องกับการมีประสพการณั้ในพระวิญญาน หรือที้พระคัมภีร์เรียกว่า "รับพระวิญญาน" ด้วย (กิจการ 2:38, 9:17-18; มาระโก 1:9-10 และยอห์น 3:5-9)

บางครั้ง เราอาจจะมึประสพการณั้กับพระวิญญานบรืสุทธั้ก่อนรับบัพติศมา เหมือนทหารโรมันที้เมืองซีซารียา (กิจการ 10:44-48) บางครั้งก็รับบัพติศมาก่อนแล้วจึงมึประสพการณั้กับพระวิญญานในภายหลัง เหมือนอย่างคนในแคว้นสะมาเรีย (กิจการ 8:14-17) แต่สิ่งที้สำคัญคือ พระเจ้าต้องการให้คริสตชนเป็นพระวิหารของพระเจ้า (1 โครินธ์ 6:19-20) ถ้าชีวิตของคุณยังขาดสิ่งเหล่านี้ คุณไม่ควรท้อถอย คุณสามารถรับได้ จงขอและคุณจะได้ (ลูกา 11:9-13) พระองค์จะให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญานบรืสุทธั้ (มาระโก 1:8) จงเชื่อและวางใจในพระเจ้า เพราะพระองค์ปรารณาให้ทุกคนประกอบด้วยพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 7:38-39) ฉะนั้น จงเตรียมตัวที่จะประกอบด้วย
พระวิญญาณ

หากเรายังไม่มั่นใจในพระวิญญาณ ผู้เขียนขอแนะนำขั้นตอนการมี
ประสบการณ์กับพระวิญญาณไว้ในเบื้องต้นดังนี้

1. มอบชีวิตทั้งหมดไว้กับพระเจ้า

- ก. จงรักพระองค์ผู้เป็นเจ้าของจิตใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุด
ความคิดของเจ้า (มัทธิว 22:37)
- ข. ให้ถวายตัวแก่พระองค์ เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอันบริสุทธิ์
(โรม 12:1)
- ค. หิวกระหายความชอบธรรม (มัทธิว 5:6)
- ง. ยอมให้พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นผู้บังคับบัญชาและ
ควบคุมชีวิตของเรา (มัทธิว 6:24)
- จ. จงแสวงหาแผ่นดินของพระองค์ก่อน (มัทธิว 6:33)
- ฉ. จงประหารอวัยวะที่อยู่ฝ่ายโลก (โคโลสี 3:5-17) และสวม
มนุษย์ใหม่ (เอเฟซัส 4:22-24 และ โรม 8:5-9)
- ช. ให้ชีวิตของคุณ เป็นชีวิตที่มีพระเยซูอยู่ในคุณ (กาลาเทีย 2:20)
- ซ. พร้อมที่จะรับความทุกข์ยากลำบากเพื่อพระคริสต์ (มัทธิว
16:24-26)

2. สารภาพผิดบาป

- ก. ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนบาป และช่วยตัวเองไม่ได้ (โรม 7:21-
24; เอเฟซัส 2:8-9 และ 1 ยอห์น 1:8)

- ข. รับการชำระ โดยการสารภาพความผิดบาปที่ทำมา เช่นการเกลียดชัง การไม่ยอมยกโทษ ถ้าเราไม่ยกโทษคนอื่น พระเจ้าจะยกโทษเราไม่ได้ (มัทธิว 6:14-15) ทำไยศาสตร์ กราบไหว้พระเจ้าอื่น (1 ยอห์น 1:9 และยากอบ 5:16)
- ค. ขอบพระคุณพระเยซูที่สิ้นพระชนม์บนกางเขน เพื่อเราจะได้คืนดีกับพระเจ้า (โรม 5:6-11, 6:4, 14 และ 22)

3. ขอพระวิญญาณโดยความเชื่อ

- ก. ถามตัวคุณเองว่า คุณอยากมีประสบการณ์กับพระวิญญาณหรือไม่ คุณอยากมีของประทานหรือไม่ (โรม 8:9-11)
- ข. เชื่อว่า พระเจ้าสำแดงกิจในชีวิตคุณผ่านทางพระวิญญาณได้หรือไม่ (1 ยอห์น 5:14-15)
 - พระเยซูสัญญาจะให้ ... (กิจการ 1:8)
 - คำสัญญานี้สำหรับทุกคน ... (เอเฟซัส 5:18; กิจการ 1:5-8, 2:17-18 และ 38-39)
 - เมื่อเราขอเราแน่ใจว่า เราจะได้รับโดยความเชื่อตามคำสัญญาที่ขอแล้วจะได้ (ลูกา 11:9-13 และ 1 ยอห์น 5:14-15)

ก่อนที่พระเยซูจะสำแดงฤทธิ์เดช พระองค์ได้ถามชายตาบอดว่า “เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าเรามีอิทธิฤทธิ์จะทำการนี้ได้” เขาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์เชื่อ” พระองค์ทรงถูกต้องนัยน์ตาของเขาและตรัสว่า ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด (มัทธิว 9:28-29) นี่แหละ เป็นความกล้าหาญที่เราทั้งหลายมีอยู่ เราทูลขอสิ่งใดที่เป็นที่ขอบพระทัยของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น (อ่าน 1 ยอห์น 5:14-15)

ถ้าคุณปรารถนาจะมีประสบการณ์กับพระวิญญาณ ให้คุณสารภาพความผิดบาป ขอบพระคุณพระเยซูคริสต์ที่ทรงชำระเราและยกโทษ มอบชีวิตของคุณให้พระองค์หมดสิ้น ขอบพระองค์ทรงประทานพระวิญญาณ แสดงความเชื่อโดยขอบพระคุณพระองค์ และสรรเสริญพระองค์ (เอเฟซัส 5:20)

ถ้าคุณทำเช่นนี้ พระองค์จะตอบคำอธิษฐานของคุณ คุณจึงรู้ไว้ด้วยว่า พระองค์จะตอบคำขอนี้เพราะเรื่องนี้เป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่ได้บอกชัดไว้ในพระคัมภีร์ และสิ่งนี้จะเห็นผลในชีวิตคือความรักของคริสตชนที่มีต่อผู้อื่น (กาลาเทีย 5:22-23) และความกล้าหาญในการประกาศ ขอบอ่านพระคัมภีร์และการอธิษฐานมากขึ้น

เดี๋ยวนี้ให้คุณใช้เวลาสงบใจอธิษฐานตามข้อ 1, 2 และ 3 เมื่อขอแล้วควรขอบพระคุณพระบิดาที่ทรงประทานพระวิญญาณให้เพื่อแสดงถึงความเชื่อของคุณ ตอนแรกคุณอาจไม่มีความรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ได้ แต่เรารับด้วยความเชื่อและหมายสำคัญหรือผลจะตามมาภายหลัง

ถ้าคุณมีประสบการณ์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามสิทธิที่พระเจ้าประทานให้ คุณก็จะมั่นใจที่จะออกไปประกาศมากขึ้น มัทธิว 28:19-20 กล่าวว่า พระเยซูคริสต์อยู่กับคุณ พระองค์มีอำนาจทุกสิ่ง และพระองค์จะให้อำนาจนั้นอยู่กับคุณ เพื่อคุณจะได้้นำญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน ตลอดจนคนทั้งประเทศและโลกนี้ มาเป็นสาวกของพระองค์ ให้เขาได้รับชีวิตนิรันดร์

การพิจารณาวิญญาณ

ตั้งแต่เปาโลออกประกาศ มีผู้มาอ้างว่าตนเองมีพระวิญญาณหลอกลวงให้สาวกหลงตามเขาไป (กิจการ 20:30) ปัจจุบันก็มีการหลอกลวงอย่างนี้เช่นกัน เราจึงจำเป็นต้องใช้หลักจากพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์ดูพระวิญญาณ พระคัมภีร์เตือนเราว่า อย่าเชื่อทุกคนที่อ้างว่าตนเองประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เราต้องพิสูจน์ดูว่าเขามีพระวิญญาณจริงหรือไม่ (1 ขอห์น 4:1)

เราพิจารณาได้โดย

1. เขาขบถองพระเยซูคริสต์หรือเปล่า (ยอห์น 16:14)
2. เขาสำแดงผลของพระวิญญาณหรือเปล่า (มัทธิว 7:15-21) คือมีความรัก ความปราณี ความสุภาพอ่อนน้อม ความสัตย์ซื่อ การรู้จักบังคับตน ความอดกลั้น สันติสุขหรือไม่ (กาลาเทีย 5:22)
3. คำสอนของเขาตรงกับพระวจนะของพระเจ้าไหม (2 เปโตร 1:20-21)
4. เป็นคนที่ไกลจากความชั่วแต่อยู่ในความดีหรือไม่ (เอเฟซัส 4:30-32)
5. เขาทำให้คริสตจักรเจริญขึ้นหรือแตกแยก บางครั้งการแตกแยกเกิดจากคริสตชนไม่ยอมฟังพระวิญญาณ แต่บางครั้งต้องยอมรับว่าการแตกแยกเกิดขึ้นเพราะผู้นำคริสตจักรไม่ถ่อมใจ และไม่ยอมฟังพระวิญญาณ
6. ให้อเวลาเป็นผู้ตัดสิน (กิจการ 5:38-39 เช่น กามาลิเอล) ในกรณีนี้ให้คริสตจักรร่วมกันวินิจฉัย (1 โครินธ์ 14:26-33) พระคัมภีร์สอนว่า จงมุ่งหาความรัก และขวนขวายหาของประทานฝ่ายวิญญาณด้วยความจริงใจ เปาโลสั่งว่า “จงตั้งใจปรารภณาเผยแพร่พระวจนะ ที่เขาพูด

ภาษาแปลกๆ ก็อย่าห้ามเขาเลย แต่จงปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัย
เกิด” และความรักต้องเป็นใหญ่ (1 โครินธ์ 14:1, 39-40)

ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณทรงประทานสิ่งต่างๆ ที่แตกต่างกันให้ผู้เชื่อ แต่ที่
พระองค์ประทานก็เพื่อให้เราเอามาใช้ในทางที่ถูกและเกิดผล เพื่อให้
คริสตจักรคือพระวรกายของพระคริสต์เจริญขึ้น แต่ละคนอาจได้ของ
ประทานที่แตกต่างกัน เหมือนอวัยวะของร่างกายแต่ละส่วนที่มีหน้าที่
และความถนัดที่แตกต่างกัน (1 โครินธ์ 12:14-30) การที่เราับเชื่อในพระ
เจ้า รับบัพติศมา เราก็เป็นคนหนึ่งที่ควรได้รับทุกสิ่งตามที่พระเยซูทรง
สัญญา ซึ่งรวมถึงการที่เราได้รับอำนาจฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณด้วย

เป็นสิ่งดีหากเราจะแสวงหาของประทานทุกสิ่ง แต่ว่าของ
ประทานที่เราต้องขอมากที่สุดคือความรัก ของประทานอื่นจะไม่มี
ความหมายเลย ถ้าเราไม่มีความรัก (1 โครินธ์ 12:31-13:3) บางครั้งก็มี
ปัญหาเกิดขึ้นเช่นนี้ คนหนึ่งรับของประทานแล้ว มีความดีใจอยากให้ทุก
คนได้รับเหมือนเขา ในขณะที่คนอื่นที่ไม่ได้รับ ก็รู้สึกว่ามันด้อยกว่าผู้
ที่มีของประทานนั้น หรือคิดว่าตัวเองถูกดูถูกดูหมิ่น

ความจริงแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจจะอยู่ในทั้งสองคนก็ได้
แต่อย่างไรก็ตาม เราคริสเตียนต้องสนับสนุนซึ่งกันและกัน แม้ว่าเราจะมี
ประสบการณ์ต่างกัน เราควรพร้อมที่จะรับสิ่งใหม่ๆ จากพระวิญญาณ
นอกจากนั้น เราต้องเรียนรู้ว่าพระวิญญาณให้ของประทานอะไรกับเรา
บ้าง ให้เราขอสติปัญญาจากพระเจ้าในการนำคะแนนความสามารถที่ได้
ไปสู่การรับใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

หมายเหตุ : ถ้าคุณรู้สึกว่าคุณอยากได้รับของประทานพิเศษจากพระเจ้าอย่างเช่นการพูดภาษาแปลกๆ คุณสามารถขอได้ โดยที่พระเจ้าอาจจะให้ หรือไม่ให้ หรือให้ก่อน หรือบอกว่าได้ให้ของประทานแก่คุณแล้ว แต่ถ้าคุณยังไม่แน่ใจ ให้คุณสำรวจตนเอง อ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน หรือปรึกษากับผู้ที่มีประสบการณ์ แล้วพระเจ้าจะทรงตอบคุณ และให้ของประทานที่เหมาะสมกับคุณ ที่สำคัญเมื่อเราได้รับของประทานจากพระเจ้าแล้ว ต้องถ่อมใจ ไม่อวดตัว ไม่เป็นที่สะดุดแก่ผู้อื่น (1 โครินธ์ 10:12) "เพื่อให้เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่เขียนว่า 'ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า'" (1 โครินธ์ 1:31)

อาจารย์เปาโลบอกว่าท่านเองก็พูดภาษาแปลกๆ ได้ (1 โครินธ์ 14:18) "ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆ ได้" (1 โครินธ์ 14:5) แต่อาจารย์เปาโลกล่าวชัดว่าไม่ใช่ทุกคนจะพูดภาษาแปลกๆ ได้ (1 โครินธ์ 12:10-11 และ 29-30)

ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อเราดูจากคำสัญญาของพระเยซูคริสต์ และการเกิดผลของพวกอัครสาวก เมื่อเอามาเปรียบกับตัวเรา หลายครั้งชีวิตของเราไม่เกิดผล เราไม่กล้าที่จะเป็นพยาน ไม่กล้าที่จะพาคนอื่นมาถึงพระเจ้าได้ แต่ในพระคัมภีร์มีคำสัญญาว่า ชีวิตเราจะแสดงผลของความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดกลั้น ใจกว้าง ความปรานี ความดี ความสัจย์ซื่อ ความอ่อนสุภาพ การรู้จักบังคับตน (กาลาเทีย 5:22) และในชีวิตของเราอาจจะขาดสิ่งเหล่านี้ และยิ่งกว่านั้น มีความทุกข์ก้ำกึ่งใจแทนสันติสุข แทนที่จะมีความอดกลั้นกลับเป็นคนใจน้อยใจ เจ้าอารมณ์ แทนที่จะบังคับตนแต่เรากลับ

แพ้นเอง เราพยายามอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐานเพื่อเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้า ความพยายามของเรากลับล้มเหลว เช่นเดียวกับที่เปาโลได้กล่าวไว้ว่า “โอย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนั้น ใครจะช่วยข้าพเจ้า ให้พ้นจากร่างกายซึ่งเป็นของความตายได้” (โรม 7:24)

แม้คริสตชนพยายามพูดถึงการนมัสการ การอ่านพระคัมภีร์ การอธิษฐาน การรักคนอื่น แต่เราพึงระลึกเสมอว่า การนมัสการจะมีความหมายในชีวิต อ่านพระคัมภีร์แล้วจะเข้าใจ อธิษฐานแล้วจะได้ผล การรักคนอื่นแม้ว่าคนนั้นจะเป็นคนที่ไม่น่ารัก เราทำสิ่งนี้ได้ก็ต่อเมื่อพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์อยู่ในตัวเรา

ของประทานที่สำคัญที่สุด ดีที่สุด มั่นคงที่สุด คือความรักและความจริง (เอเฟซัส 4 :15 และ 2 ขอห์น 1: 3)

คำถามท้ายบท

1. ฤทธิ์เดชอำนาจพระวิญญาณมีอะไรบ้าง?
2. ทำไมทูตของพระคริสต์ต้องมั่นใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์?
3. เราจะเตรียมตัวมีประสบการณ์กับพระวิญญาณ (หรือที่เรียกกันว่า "รับพระวิญญาณ") ได้อย่างไร?
4. คุณรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วหรือยัง?
5. ของประทานอันยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณคืออะไร?
6. เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเรามีพระวิญญาณจริงหรือไม่?

กิจกรรม

ตั้งกลุ่มอธิษฐาน 2-3 คนในบ้าน หรือ โรงเรียน หรือ ในกลุ่มผู้ร่วมงานให้มีเป้าหมายต่อไปนี้

ก. อธิษฐานชำระตัว

ข. ให้ทุกคนอธิษฐานเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองเต็มล้นในพระวิญญาณด้วยความเชื่อ

ค. ให้พระวิญญาณนำในการเตรียมตัวออกประกาศ และหาสถานที่ที่จะออกไปประกาศ

ง. อธิษฐานเพื่อคริสตจักรให้เต็มล้นด้วยอำนาจจากพระวิญญาณ

จ. อธิษฐานเพื่อญาติ พี่น้อง และเพื่อนที่ใกล้ชิดซึ่งยังไม่เป็นคริสตชน

บทที่ 4 ทูตออกไปประกาศข่าวดี

เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า แท้ของคนเหล่านั้นที่นำข่าวดีมา ช่างงามจริงๆ นอน

โรม 10:13-15

“พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งการโปรดปรานของพระเป็นเจ้า”

ลูกา 4:18-19

พระกิตติคุณคืออะไร

คำว่า “พระกิตติคุณ” หมายถึง “ข่าวดี” หรือ “ข่าวประเสริฐ” “พระกิตติคุณ” มาจากภาษากรีกคำว่า *euangelien* โดยคำว่า *eu* แปลว่า *good* หรือ “ดี” มาร่วมกับคำว่า *angellien* ซึ่งแปลว่า *announce* หรือ การ

ประกาศข่าว และหากคำนี้อยู่ในรูปคำนามจะแปลได้ว่า *angel* หรือ *messenger* คือทูต หรือ ผู้สื่อข่าว

เรื่องของพระเยซูเป็นข่าวดี มีหลักการพื้นฐาน 4 ประการดังนี้

1. พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งไว้อย่างดี

โลกนี้ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นได้โดยบังเอิญ ถ้าจะเชื่อว่าใครสักคนหนึ่งเป็นผู้สร้างและจัดระเบียบโลก ก็ยังเชื่อได้ง่ายกว่าการเกิดขึ้นโดยบังเอิญ เพราะมีระเบียบและมีกฎธรรมชาติอันดี ซึ่งนักวิทยาศาสตร์สามารถเรียนและนำมาประยุกต์ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เมื่อเรามองดูธรรมชาติรอบๆ ตัวเรา มันอยู่กันอย่างมีระเบียบแบบแผน ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกตามเวลาของมัน ธรรมชาติอยู่ร่วมกันอย่างพอดีๆ เช่น ต้นไม้กับมนุษย์ก็ได้แลกเปลี่ยนอากาศกันหายใจ ทำให้อยู่ร่วมกันได้ ถ้ามนุษย์กับต้นไม้แย่งอากาศกันหายใจ เราก็ไม่มีชีวิตอยู่ได้ และผึ้งก็ต้องอาศัยดอกไม้เพื่อจะได้อาหาร และดอกไม้ต้องการผึ้งเพื่อการผสมเกสร นี่ก็นับเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงจัดไว้ ไม่ได้เกิดขึ้นเองโดยบังเอิญ

ในพระคัมภีร์บอกว่า พระเจ้าได้สร้างสรรพสิ่งต่างๆ ขึ้นไว้อย่างดี (ปฐมกาล 1-2) ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติ พืช สัตว์ต่างๆ และมนุษย์ โดยพระเจ้าทรงให้มนุษย์เป็นผู้ครอบครองดูแลและมีอำนาจเหนือสิ่งเหล่านั้น พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระองค์ ไม่เหมือนกับสิ่งทรงสร้างอื่นๆ เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีจิตวิญญาณเหมือนพระองค์ มีจิตวินิจัยผิดและชอบ สามารถจะคิด จำและวางแผน

ปกครอง รักษาธรรมชาติ และสร้างสรรค์สิ่งใหม่ได้ และยังทรงให้มนุษย์มีเสรีภาพแต่อยู่ในขอบเขตที่ทรงกำหนดไว้

2. มนุษย์ไม่เชื่อฟังและทำบาป

แม้พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้อย่างดี แต่พระเจ้ามิได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นเหมือนหุ่นยนต์ แล้วบังคับให้มนุษย์รักและเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ได้ประทานจิตใจและเสรีภาพให้กับมนุษย์ในการเลือกกระทำการใดๆ ได้ตามต้องการของตนเอง

เมื่อซาตานได้มาล่อลวงมนุษย์ว่า มนุษย์สามารถจะเป็นเหมือนพระเจ้า สามารถจะก้าวข้ามขอบเขตของตนได้ มนุษย์ก็ได้เลือกวิถีชีวิตของตนเอง คือการไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า อยากเท่าเทียมกับพระองค์ (ปฐมกาล 3:3-6) และเชื่อคำหลอกลวงของมารเจ้าแห่งความชั่ว มนุษย์จึงได้ทำบาปครั้งแรก และเมื่อรู้สึกลึกตัวว่าทำผิดต่อพระเจ้า มนุษย์ก็อับอาย กลัว และหลบหน้าพระเจ้า ไม่ยอมรับความจริง ทั้งยังโยนความผิดให้ผู้อื่น (ปฐมกาล 3:8-13)

3. ผลของการไม่เชื่อฟัง

ผลจากการหวั่งจะเป็นใหญ่ ไม่ต้องฟังพระเจ้า เลือกเชื่อฟังมาร ทำให้มนุษย์กลายเป็นทาสของซาตานและเหล่าบิราของมันคือบรรดาผีร้ายและวิญญาณชั่วทั้งหลาย มนุษย์ได้กลายเป็นทาสของความบาปและทาสของความตาย (1 โยห์น 3:8)

เมื่อมนุษย์ไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า เขาก็ไม่สามารถอยู่ในสวนอันสวยงามของพระเจ้าได้ เหมือนเด็กที่ไม่ยอมเชื่อฟังพ่อแม่ ก็อยู่ในบ้านของพ่อแม่ไม่ได้ เขาต้องออกไปเผชิญความทุกข์ยากลำบากของโลกนี้ อยู่ท่ามกลางความกลัวความอาย ความขัดสน มีการอิจฉาริษยา ความอาฆาตพยาบาท พี่ม้าน้อง ลูกหลานแตกแยกกับครอบครัว เพราะไม่เข้าใจกัน มีการชิงดีชิงเด่นกัน

ตั้งแต่นั้นมา มนุษย์อยู่ในความทุกข์ยากลำบาก ทำบาปทุกชนิด เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เช่น คดโกงและฉ้อราษฎร์บังหลวง บุกกรุกทำสงคราม กระทำการหยาบโลนลามก ส่วนในจิตสำนึกนั้นเขารู้ว่าเขาทำไม่ดี และต้องได้รับโทษของความผิดบาปที่ได้กระทำนั้น (โรม 1:24-32, 3:23 และ 6:23 ฮีบรู 9:29) และอีกประการหนึ่งเขาเห็นอำนาจในโลก เช่น ผีและความตาย ก็เกิดความกลัว จึงได้พยายามหาที่พึ่งโดยโหว่และนับถือผีต่างๆ พร้อมทั้งได้สร้างวัตถุขึ้นมาเคารพบูชา ทำพิธีกรรม เสาะแสวงหาพระต่างๆ มากมาย เขารู้ว่าชีวิตเขา เป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบากทั้งกายและใจ และผลสุดท้ายก็ตาย ไม่รู้ว่าชีวิตหลังความตายจะเป็นอย่างไรต่อไป เพื่อเป็นที่พึ่งทางจิตใจของเขา คิดจะแก้บาปโดยตั้งหลักในการสอนให้ทำดี และเขาก็รู้ว่าควรทำดี แต่ก็ทำไม่สำเร็จ เพราะมนุษย์อ่อนแอทำผิดอยู่เสมอ จนเป็นเหตุให้ผู้คนเบื่อหน่ายชีวิต สงสัยว่าจะอยู่ไปทำไม ตายไปแล้วจะไปไหน ทำไมชีวิตจึงเป็นอย่างนี้

4. พระเจ้าทรงส่งพระเยซูมาช่วยเหลือ

ถึงแม้มนุษย์จะทำความผิดบาปมากมายและแยกจากพระเจ้า แต่พระเจ้าก็ยังทรงรักและปรารภนา ที่จะให้มนุษย์คืนดีกับพระองค์ ไม่ปรารภนาให้สักคนหนึ่งต้องพินาศ (2 เปโตร 3:9) เปรียบเสมือนพ่อแม่ที่คอยการกลับมาของลูกที่ทำผิดต่อพ่อแม่ แล้วหนีออกจากบ้าน ซึ่งพ่อแม่ก็ยังรักเป็นห่วงคอยการกลับมาของลูกอยู่เสมอ (อุปมาเรื่องแกะหาย เหริษุหาย และบุตรหายไป จากพระธรรมลูกา 15) พระเจ้ารู้วามมนุษย์ช่วยตัวเองไม่ได้ พระเจ้าจึงมาเพื่อช่วยมนุษย์

โดยความรักของพระเจ้านั้น พระองค์จึงได้เปิดทางที่จะให้มนุษย์รอดพ้นจากโทษบาปได้ โดยการส่งพระเยซูคริสต์ลงมาในโลกนี้ เพื่อจะช่วยชีวิตมนุษย์ให้พ้นจากการทำผิดบาป ชนะความทุกข์ยากและความตาย “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตร...ของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อวางใจในพระบุตรนั้น จะมีได้พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16, 17 และ 1 ทิโมธี 1:15-16)

จะเห็นได้ว่าชีวิตของพระเยซู การสิ้นพระชนม์ที่กางเขน และการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์ เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด (โรม 1:16) เป็นชัยชนะเหนืออำนาจแห่งความมืดและความตาย

การประกาศพระกิตติคุณคืออะไร

ในฐานะทูตของพระคริสต์ เราจึงต้องประกาศข่าวดีนี้ ซึ่งการประกาศในที่นี้ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. **การบอกข่าวดี (Telling)** เกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ ความรักของพระองค์ การรอดพ้นจากสิ่งชั่วร้าย และได้รับของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์
2. **การแบ่งปัน (Sharing)** ประสบการณ์ของคุณ โดยเล่าถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูได้ช่วยคุณไว้
3. **การสำแดง (Showing)** ความรักของพระเจ้าผ่านทางชีวิตของเรา
4. **การเปิดโอกาสแก่ผู้อื่น (Offering)** ที่จะรับพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด
5. **การเชิญชวน (Inviting)** ให้ตัดสินใจรับพระเยซูคริสต์เข้ามาในจิตใจเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและติดตามองค์พระเยซูคริสต์
6. **การนำอธิษฐาน (Leading)** ขอพระเจ้าเข้ามาในใจ มอบตนเองให้พระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ให้พระองค์ยกโทษบาปของเรา ปลดปล่อยเราจากสิ่งชั่วร้ายต่างๆ สร้างชีวิตใหม่ให้กับเรา และให้พระองค์ทรงนำเราตลอดไป
7. **การสอน (Teaching)** พื้นฐานความเชื่อและความประพฤติที่เหมาะสมในการเป็นคริสเตียน รวมทั้งการเตรียมผู้เชื่อใหม่สำหรับการรับบัพติศมา เข้าเป็นสมาชิกคริสตจักร

ทำไมต้องเชื่อพระกิตติคุณ

บางครั้งเรื่องพระเจ้าดูเหมือนจะเป็นเรื่องไกลตัว จนหลายคนสงสัยว่าทำไมจะต้องเชื่อและรับพระกิตติคุณ คำตอบของเรื่องนี้อยู่ที่ความเข้าใจว่าพระกิตติคุณเรื่องการช่วยเหลือมนุษย์ให้รอดของพระเยซูนี้ครอบคลุมถึงเรื่องใดบ้าง เพราะการเชื่อพระกิตติคุณไม่ใช่เริ่มต้นจากการ

เปลี่ยนศาสนา แต่เป็นการยอมรับความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อให้ตนเองรอดพ้นจากสิ่งต่อไปนี้

1. บาป – การรอดพ้นจากบาป รับการยกโทษเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 3:23-25 และมาระโก 2:10)
2. มาร - พันอำนาจแห่งความมืด คือ ผีมารซาตาน รับสิทธิเป็นบุตรของพระเจ้า (1 ยอห์น 3:8 และยอห์น 1:12-13)
3. ตาย – ชนะความตาย รับชีวิตครบบริบูรณ์ คือ ชีวิตนิรันดร์หรือชีวิตอมตะ (ยอห์น 3:16, 10:10)
4. ทุกข์ – ช่วยแก้ปัญหาประจำวัน ความทุกข์ยากลำบากต่างๆ รับการทรงนำและช่วยชนะ (ยอห์น 14:16, 18, 26-27, 16:33 และโรม 8:26)
5. ไร้เป้าหมาย – ทำให้ชีวิตที่ไม่มีความหวัง ว่างเปล่า เปื่อ เช้ง กลายเป็นชีวิตที่มีเป้าหมาย รู้ว่ามีผู้ช่วย มีเพื่อนอยู่ด้วยตลอด มีจุดประสงค์ในการดำเนินชีวิต (เอเฟซัส 1:4,11, 2:10; 1 โครินธ์ 15:57-58; โรม 8:28; ยอห์น 14:18-20 และ 15:15-16)

ผลของการประกาศพระกิตติคุณ

คริสตจักร

พระกิตติคุณไม่เพียงส่งผลต่อผู้เชื่อแต่ละคนให้ได้รับความรอดเท่านั้น แต่ยังส่งผลในระดับที่กว้างขึ้นไปถึงระดับ คริสตจักร ชุมชนและสังคมด้วย เพราะการหนุนใจสมาชิกให้รักการประกาศเป็นวิธีที่ดีในการให้สมาชิกเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ กล้าที่จะเป็นพยาน เมื่อสมาชิกออกไป

ประกาศ ทำให้เขาสามารถอธิบายว่าพระเยซูคริสต์ช่วยเหลืออย่างไร และเสนอวิธีง่ายๆ ที่จะรับการช่วยเหลือจากพระเยซู

การเป็นพยานทำให้สมาชิกต้องศึกษาวิธีที่จะตอบคำถามของผู้ฟัง เมื่อเขาเห็นการเปลี่ยนแปลงของผู้ที่เชื่อใหม่ จะทำให้ความเชื่อของสมาชิกแข็งแกร่งขึ้นด้วย เมื่อนำคนอื่นมาเชื่อ ผู้ประกาศต้องปรับปรุงชีวิตเพื่อที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับผู้รับเชื่อใหม่ การประกาศทำให้สมาชิกเอาใจใส่ผู้อื่นมากขึ้น ลดการเห็นแก่ตัว แทนที่จะคิดถึงแต่ตัวเอง

การสอนให้สมาชิกเชิญเพื่อนมาโบสถ์ ฝึกเขาในการต้อนรับและเป็นพยานกับคนที่มาใหม่จะทำให้คริสตจักรอบอุ่นและตื่นเต้นทำให้สมาชิกอยากจะมาโบสถ์ร่วมกันเพราะเห็นการเปลี่ยนแปลงของผู้ที่รับเชื่อใหม่

สังคม

การพิพากษาของพระเจ้า อาจะเกิดกับบุคคล กับหมู่บ้าน หรือเกิดกับประเทศก็ได้ ถ้ายังไม่มี การกลับใจ แต่ถ้ามีการกลับใจแล้วก็พ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า เช่น เมื่อเมืองนินะเวห์ได้กระทำความผิด และพระเจ้าใช้โยนาห์ออกไปประกาศในเมืองนั้น กษัตริย์และชาวเมืองนั้นก็ ได้กลับใจ เขาจึงรอดพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า (โยนาห์ 3:10) แต่เมืองโสโดม (ปฐมกาล 19) ไม่ได้กลับใจจึงพบกับความพินาศ

ที่ประเทศอังกฤษ เมื่อประมาณ 300 ปีมาแล้ว นักเทศน์จอห์น เวสลี่ และวิทฟิวด์ ออกประกาศนာประชาชนและผู้นำของประเทศให้กลับใจใหม่ มีการเปลี่ยนกฎหมายป้องกันไม่ให้เด็กเล็กๆทำงาน ในโรงงานและเหมืองแร่ เปิดโรงเรียนสอนเด็กยากจนในวันอาทิตย์ เป็นการ

เริ่มชั้นรวีการศึกษา ขกเลิกกฎหมายที่ลูกหนึ่จะต้องติดคุกจนกว่าจะใช้หนึ่
หมด ข้าราชการกลับใจ ลดการคอร์รัปชันในรัฐบาล และเลิกทาส จะเห็น
ว่าเมื่อจอห์น เวสลี และนักเทศน์ท่านอื่นๆ เทศนาประกาศ ทำให้
ประชาชนและผู้นำของประเทศกลับใจ และให้ความยุติธรรมเกิดขึ้น

อีก 100 ปีต่อมาคาร์ล มาร์คเคยคิดว่าเมื่อคอมมิวนิสต์ชนะคงจะมี
การกบฏในประเทศอังกฤษแน่ๆ แต่เพราะการกลับใจเกิดขึ้นมาก่อนจึงไม่
มีการกบฏเกิดขึ้นในอังกฤษ แต่ในประเทศรัสเซีย กษัตริย์กับผู้นำ
คริสตจักรปล่อยให้ประชาชนถูกเบียดเบียน จนกระทั่งคอมมิวนิสต์ขึ้นมา
ครอบครองที่นั่น

มิชชันนารีรุ่นแรกที่เข้ามาในประเทศไทย เห็นว่าประชาชนยัง
ด้อยการศึกษา และขาดระบบการรักษาพยาบาลที่ดี จึงจัดตั้งโรงเรียนและ
โรงพยาบาลขึ้น จะเห็นได้ว่าพระกิตติคุณได้นำการเปลี่ยนแปลงมาสู่
สังคมไทยเช่นกัน

คำถามท้ายบท

1. ให้คุณลองกล่าวสรุปพระกิตติคุณด้วยภาษาของคุณเองให้จบ
ภายใน 3 นาที
2. ในการประกาศพระกิตติคุณ เราต้องทำอะไรบ้าง?
3. คุณรู้ได้อย่างไรว่า พระเจ้ารักคุณ และพระกิตติคุณเป็นความ
จริง?
4. พระกิตติคุณมีผลต่อตัวคุณ ครอบครัวของคุณ และสังคมของคุณ
หรือไม่ อย่างไร?

สรุปสาระการประกาศ

พระเจ้ารักเรา จึงทรง...

1. สร้างเราให้เราเกิดมาในโลกนี้ (Creates)
2. ให้เสรีภาพ (Freedom)
3. ไถ่เราและช่วยเราให้รอด (Redeems/Saves)
4. ให้เรามีชีวิตนิรันดร์ (Eternal Life)

คริสตชนคือทูตของพระคริสต์

1. ติดตามพระเยซูคริสต์ (Follow Jesus)
2. ประพฤติตามแบบพระเยซูคริสต์ (Act like Jesus)
3. เชื่อฟังพระเจ้า (Obey Jesus)

ทำไมต้องเป็นทูตของพระคริสต์

1. พระเจ้าเป็นความรัก (God is love we must love God and our neighbor))
2. ความรักบังคับครอบครอง / ผลักดันเรา (Compels) 2 โครินธ์ 5:14
3. เราอยู่เพื่อพระองค์ ไม่ใช่เพื่อเราเอง (No Longer live for Self) 2 โครินธ์ 5:15
4. พระเจ้าทรงสร้างเราใหม่ (Born Again) 2 โครินธ์ 5:17
5. มีโลกทัศน์ใหม่ เราพิจารณาคนอื่นๆ โดยความรักเมตตา (New Eyes) 2 โครินธ์ 5:16 มัทธิว 9:36-37; 14:14; 15:32; 20:34
6. มอบเรื่องการคืนดีกันนั้นให้เราประกาศฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ (Ambassadors) 2 โครินธ์ 5:18-20

พูดต้องทำอะไร

1. ดำเนินชีวิตที่ดีเป็นแบบอย่างเพื่อคนอื่นจะเห็นชีวิตของพระเยซูในตัวเรา (Example) 2 โครินธ์ 9:19-27; มัทธิว 5:14-16; ฟิลิปปี 2:14-15
2. ประกาศแบ่งปันให้ผู้อื่นมารู้จักพระคริสต์ (Speak) โรม 10:13-17; 1 โครินธ์ 9:16

พระกิตติคุณคือความรอดในพระเยซู

1. บาป - โรม 3:23-25 มาระโก 2:10
2. มาร - 1 ขอห์น 3:8, ขอห์น 1:12-13
3. ตาย - ขอห์น 3:16, 10:10
4. ทุกข์ - ขอห์น 14:16, 18, 26, 16:33 โรม 8:26
5. ไร้เป้าหมาย - เอเฟซัส 1:4, 2:10, 1 โครินธ์ 15:57-58 โรม 8:28, ขอห์น 14:18-20, 15:15-16

การประกาศ

“ขอทานคนหนึ่งบอกเพื่อนขอทานอีกคนหนึ่งถึงที่ซึ่งเขาจะไปหาอาหารกินได้”

ดร. ดี. ที. ไนส์

“Evangelism is one beggar telling another beggar where to find bread.”

Dr. D.T. Niles

“การประกาศเป็นเช่นพันธกิจทั้งหลาย คือการมองคนอื่นเหมือนอย่างที่เราเจ้าทอดพระเนตรพวกเขาด้วยความรักและความสัตย์จริง และลงมือตอบสนองสิ่งที่เห็น”

เดวิด คอลลินส์

Evangelism is seeing others with the eyes of God (love and truth) and acting on what we see.

David Collins

พระพรแห่งการเป็นทูต

1. เรากำลังปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเยซู
2. เราได้เห็นพระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงชีวิต
3. เราได้เห็นพวกเขาเป็นผู้เปลี่ยนแปลงสังคมรอบๆ ของตน
4. เราเห็นตนเองเติบโตตามแบบของพระคริสต์และเป็นแบบอย่างชีวิตที่ดี
5. เราเห็นคริสตจักรของเราเข้มแข็งขึ้น

ให้เราพร้อมที่จะเป็นทูตของพระคริสต์

"เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไป..." (มัทธิว 28:18-20)

บทที่ 5 คำพยานชีวิตของเปาโล และของคุณ

“ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พิสูจน์ และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย) ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม”

1 ยอห์น 1:1-4

เปาโลได้พบพระเยซูคริสต์ รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มเทศนาทันที ท่านได้ประกาศถึงเรื่องพระเยซูคริสต์ว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (กิจการ 9:17-20) และพระคัมภีร์ได้บันทึกถึงเนื้อหาคำพยานที่ท่านกล่าวกับผู้คนต่างๆ หลายครั้ง แต่ครั้งที่ท่านได้เป็นพยาน

ชีวิตกับกษัตริย์อากริปาในกิจการ 26:1-29 น่าจะเป็นตอนที่กว้างและครอบคลุมประเด็นต่างๆ ไว้อย่างครบถ้วนที่สุด

โครงร่างคำพยานของเปาโล ในกิจการ 26:1-29

1. เกริ่นสิ่งต่างๆ ที่จะสร้างความสัมพันธ์กับคนฟัง (กิจการ 26:1-3)
 - เปาโลได้กล่าวชมกษัตริย์อากริปา และขอร้องให้พระองค์ทนฟังเรื่องพยานชีวิตของท่าน
2. ชีวิตก่อนพบพระเยซูคริสต์ (กิจการ 26:4-12)
 - เปาโลเป็นคนเคร่งครัดในศาสนามีการศึกษาสูงและต่อต้านคริสเตียน
3. การพบพระเยซูคริสต์และการกลับใจ (กิจการ 26:13-18)
 - แสงสว่างทำให้ตาบอด จากนั้นได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซูตรัสให้ออกไปเป็นพยาน
4. ผลในชีวิตจากการพบพระเยซูคริสต์ (กิจการ 26:19-23)
 - เชื่อฟังพระเยซูคริสต์ และออกไปเป็นพยาน จากนั้นก็ถูกจับ
5. การอธิบายพระกิตติคุณย่อๆ (กิจการ 26:18 และ 22-23)
 - ออกจากความมืดสู่ความสว่าง ออกจากซาตานมาถึงพระเจ้า และรับการยกโทษและเป็นผู้ชอบธรรม โดยความเชื่อ
 - พระเยซูคริสต์ยอมทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ประชากรทุกคน
6. การชักชวนให้ผู้ฟังเชื่อในพระเยซูคริสต์ (กิจการ 26:24-29)
 - วิพทูตของเปาโลที่ได้ชักชวนให้กษัตริย์อากริปาให้เป็นคริสเตียน

คำพยานของคุณ

เราสามารถนำขั้นตอน โครงร่างของเปาโลข้างต้นเพื่อเตรียมคำพยานของเราเองได้เป็นอย่างดี แต่อย่าให้เราพยายามลอกเลียนแบบคำพยานของเปาโล เพราะชีวิตของเราแต่ละคนแตกต่างกัน และเราก็มารู้จักพระเจ้าด้วยรูปแบบวิธีการที่แตกต่างกัน

เราอาจเคยฟังคำพยานของบางคนที่มีประสบการณ์กับพระเยซูคริสต์แบบเปาโล หรือเคยฟังคำพยานของคนที่เคยดำเนินชีวิตในทางที่ชั่วร้ายและได้กลับใจเชื่อพระเยซูคริสต์ หรือแม้แต่เรื่องการมาเชื่อเพราะเห็นถึงอำนาจของพระเจ้าจากการไล่ผี หรือการรักษาคนที่กำลังจะตายกลับมีชีวิตอีกจากคำอธิษฐาน แต่หลายคนอาจจะไม่มีประสบการณ์ใหญ่เช่นนี้ อันที่จริงคนที่เติบโตในครอบครัวคริสเตียนและมีความเชื่อตั้งแต่เด็กแล้ว น้อยคนนักที่จะมีประสบการณ์ใหญ่อย่างที่เราเล่ามาแล้วข้างต้น

แต่ทุกคนย่อมมีประสบการณ์ในชีวิตกับพระเยซู เราอาจจะไม่ได้เห็นแสงสว่างเหมือนเปาโล แต่เราเองก็เป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ ถึงความสว่างที่ทำให้เห็นทางแห่งชีวิต ทำให้ได้พบความสุขท่ามกลางความทุกข์ ความรักและการยกโทษ ทำให้รู้ว่าเราได้เป็นไทจริงๆ ไม่ได้เป็นทาสความบาปอีกต่อไป บางครั้งพระเจ้าก็ตอบคำอธิษฐานให้ความมั่นใจและให้กำลังใจที่จะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ไปได้

เมื่อเราได้พูดถึงเรื่องพระเยซูคริสต์ เราได้ยกหลักฐานจากพระกัมภีร์ แต่เราก็ต้องมีหลักฐานจากชีวิตของเราด้วย จากหลักฐานส่วนตัวของเรา นี่จะทำให้คนอื่นเชื่อได้ง่ายขึ้น และเปิดใจรับพระเยซูคริสต์ด้วย

แนวทางในการเตรียมคำพยานของคุณเองอย่างง่ายๆ มีดังนี้

1. เชื่อมความสัมพันธ์กับผู้ฟัง

2. ชีวิตก่อนพบพระเยซู
3. พบพระเยซูคริสต์ได้อย่างไร
4. ผลในชีวิต หลังจากได้พบกับพระเยซู
5. ประกาศพระกิตติคุณ อธิบายหรืออ้างข้อพระคัมภีร์หนึ่งหรือสองข้อ เช่น มัทธิว 7:7 หรือ ยอห์น 3:16
6. บอกวิธีที่ให้ผู้ฟังพบพระเยซูคริสต์และเชิญชวนให้เปิดใจขอพระเยซูช่วย และรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และอาจจะเชิญเขาอธิษฐานต้อนรับพระเยซู

หมายเหตุ ลำดับของเนื้อหาในข้อ 4 และ 5 อาจจะสลับกันได้ โดยดูได้จากตัวอย่างคำพยานด้านล่างนี้

ตัวอย่างคำพยาน

รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิงสุปรียา วงษ์ตระหง่าน

รองคณบดี คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เชื่อมความสัมพันธ์

ดิฉันจะเป็นคนที่ชอบมองภาพถนน คงเหมือนบางคนที่นี่ ภาพที่สองข้างทางมีต้นไม้ที่สวยงาม เป็นภาพที่มีความหมาย คำถามอยู่ที่ว่าสุดท้ายนี้มันจะเป็นอะไร มันจะนำเราไปสู่ที่ใด มันคลุมเครือและไม่แน่ใจ และเป็นคำถามที่ดิฉันถามตัวเองมาช้านาน

ดิฉันเป็นคนชอบแสวงหาคำตอบของชีวิตตั้งแต่สมัยอยู่มัธยม เคยสงสัยว่าคนเราเกิดมาทำไม ตายแล้วจะไปที่ไหน ดิฉันอยากเห็นชีวิตที่มีความสุขตลอดไป อยากเห็นสังคมที่เป็นธรรม และไม่ต้องแก่งแย่งกัน

ดิฉันได้พยายามศึกษา คิดใคร่ครวญ อ่านหนังสือหลายเล่ม แต่ไม่ได้รับคำตอบที่มั่นใจ จนไม่แน่ใจว่าเป็นคำถามที่มีคำตอบหรือไม่

ชีวิตก่อนพบพระเยซู

ดิฉันเคยคิดว่าการเมืองระบอบสังคมนิยม จะทำให้ทุกคนมีความสุข ไม่มีช่องว่างระหว่างคนรวยคนจน เมื่อเกิดเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงการเมืองเมื่อ 14 ตุลาคม 2516 และ 6 ตุลาคม 2519 ดิฉันเรียนรู้ว่าแม้สังคมสิ่งแวดล้อมจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น แต่ภายในจิตใจของมนุษย์ก็ยังเห็นแก่ตัว ยังแย่งชิงต่อสู้กัน ยังอิจฉากัน และมีความโลภ เช่นเดียวกันกับตัวดิฉันเองแม้จะออกไปทำความดีมากมายให้กับชาวบ้าน แต่กลับรู้สึกว่ภายในจิตใจของดิฉัน ยังเหมือนเดิม ดิฉันยังเห็นแก่ตัว และเอาแต่ใจตนเอง ยังมีความโกรธมากเมื่อไม่ได้ดังใจ เมื่อดิฉันกลับไปยังบ้านต่างจังหวัด ดิฉันยังคงมีปัญหาเกี่ยวกับคุณแม่เสมอ ทุ่มเถียงและแสดงอารมณ์ใส่คุณแม่อยู่บ่อยๆ ทั้งๆ ที่เพื่อนหรือคนภายนอกจะมองว่าดิฉันเป็นคนใจเย็นก็ตาม

พบพระเยซูได้อย่างไร

ดิฉันเริ่มหมดหวังกับมนุษย์ซึ่งรวมตัวดิฉันเองด้วย ดิฉันเชื่อว่าท่านอาจจะเคยมีความสงสัยทำนองนี้เช่นกัน สำหรับดิฉันเองคำตอบเริ่มเข้ามาเมื่อเดือนธันวาคม 1981 ในช่วงเทศกาล คริสตมาสซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งความสุข และเป็นสิ่งที่ดิฉันอยากได้ จึงขอเข้าไปร่วมร้องเพลงด้วย ดิฉันได้รับการเชิญชวนให้ศึกษาเรื่องของพระเจ้า ดิฉันคิดว่าก็คงไม่เสียหายอะไร เป็นความรู้อย่างหนึ่ง เมื่อได้อ่านพระคัมภีร์ ข้อความในนั้น

เป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก มีความลึกซึ้ง และมีชีวิตชีวา ดิฉันอ่านด้วยความเพลิดเพลิน อ่านทุกวัน บางวันอ่านทั้งเช้าทั้งเย็น ทั้งที่เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง แต่ก็รู้สึกว่ามีหลักเกณฑ์ จึงเกิดความสนใจอยากที่จะรู้จักพระเจ้า ในขณะที่สิ่งเดียวที่คิดตลอดเวลา คือ “ถ้าพระเจ้ามีจริง พระเจ้าองค์นี้ต้องรู้จักเรา ต้องเข้าใจเรา และสามารถเปิดเผยให้เรารู้จักได้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง”

เวลาผ่านไปนานถึง 6 เดือน เข้าวันหนึ่ง ความรู้สึกประหลาดก็เกิดขึ้น เมื่อดิฉันอ่านพระคัมภีร์ ยอห์นบทที่ 8 เกี่ยวกับหญิงผู้หนึ่งที่ทำความผิด และพระเจ้าได้ทรงยกบาปให้ คำพูดที่พระเยซูตรัสว่า “บาปของเจ้าได้ถูกยกแล้ว” เหมือนพระองค์มาพูดกับดิฉันตรงๆ ดิฉันรู้สึกว่าพระองค์เข้าใจดิฉัน ทรงอ่อนโยน สุภาพ และมีฤทธิ์อำนาจ ความหนักอึ้งในชีวิตได้รับการช่วยเหลือ ดิฉันรู้สึกเบา และเป็นอิสระอย่างบอกไม่ถูก ฉันได้ถูกเข่าลงและยอมรับว่าพระองค์เป็นพระเจ้า และขอพระองค์ให้เข้ามาในชีวิต เป็นพระเจ้าของดิฉัน

ประกาศพระกิตติคุณ

เมื่อศึกษามากขึ้นก็พบว่าพระองค์เป็นคำตอบสำหรับข้อข้องใจทั้งหลายในอดีต พระองค์เป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งหลาย จำได้ว่า เมื่อสมัยเรียนแพทย์ ดิฉันอดประหลาดใจกับความสลับซับซ้อน และมหัศจรรย์ของร่างกายมนุษย์ไม่ได้ พระองค์สร้างมนุษย์ขึ้นมาให้มีลักษณะเหมือนพระองค์ แต่เพราะมนุษย์หันหลังให้กับพระเจ้า เลือกรับดำเนินชีวิตตามแบบที่ตัวเองต้องการ จึงตกในความบาป และความเห็นแก่ตัวก็ปรากฏขึ้น มนุษย์จึงแก่งแย่ง และทำร้ายกัน ดิฉันพบว่าการเมือง

ไม่ได้ช่วยให้มนุษย์ดีขึ้น เพราะมนุษย์เป็นคนบาป สิ่งที่ทำก็มีแต่ความบาป สิ่งดีที่อยากทำก็ไม่ได้ทำ สิ่งที่ไม่ดีที่ไม่อยากทำก็ยังทำอยู่ พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยยกบาปได้ โดยเลือดและน้ำตา และความตายของพระเยซูคริสต์

ผลในชีวิตหลังจากพบพระเยซู

ชีวิตของดิฉันที่ดำเนินไป แม้ดูภายนอกจะไม่แตกต่างจากเดิมมากนัก แต่ภายในได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ดิฉันหันหลังให้กับชีวิตเดิมและมีชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์ รู้สึกเป็นอิสระเมื่อพบกับความจริงคือพระเยซู มีความเข้าใจแก่นแท้ของชีวิต เพราะพระเยซูคือความจริง มีความไวต่อบาป และพร้อมที่จะให้อภัยผู้อื่น เหมือนที่พระเยซูทรงให้อภัยต่อดิฉัน มีความมั่นใจในการดำเนินชีวิตที่มีหลักเกณฑ์ เพราะแน่ใจในพระองค์ที่อยู่ในชีวิตของดิฉัน ชีวิตในโลกนี้แม้มีปัญหาความทุกข์ยากมากมายเพียงไร ดิฉันพึ่งพาพระเจ้าในการแก้ปัญหาตามหลักพระกัมภีร์ สันติสุขที่โลกนี้ให้ ไม่เหมือนที่พระเจ้าให้ ดิฉันพบกับสันติสุขที่แท้จริง และมีความหวังอยู่เสมอ ไม่เคยสูญเสียความหวัง เพราะพระเจ้าของดิฉันยังมีชีวิตอยู่ และทรงอยู่กับดิฉันตลอดไป และแม้เมื่อดิฉันจากโลกนี้ไป วิญญาณจิตของดิฉันก็ยังอยู่กับพระองค์จนนิรันดร์กาล เพราะฉะนั้นความตายจึงไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวสำหรับดิฉัน เพราะดิฉันแน่ใจในพระเจ้าของดิฉัน ว่าพระองค์จะรักษาสัญญา และ นำดิฉันไปในทางที่ชอบธรรม

ชักชวน

สิ่งที่ฉันเล่าให้ท่านทั้งหลายฟังนั้น เป็นเรื่องราวของพระเจ้าที่เปี่ยมล้นด้วยความรัก และความเมตตา และมีฤทธิ์อำนาจสามารถยกบาปได้ สามารถช่วยฉันได้ เป็นประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิตของฉัน ฉันปรารถนาที่จะให้ท่านทั้งหลายได้รับประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้ พระเยซูได้เกาะอยู่ที่ประตูใจของท่านทั้งหลายแล้ว หากท่านเปิดประตูใจ อธิษฐานต้อนรับพระองค์ พระองค์ก็จะเข้ามาในใจของท่านและสถิตอยู่กับท่านตลอดไปเช่นเดียวกับฉัน

การเตรียมตัวก่อนเป็นพยาน

1. ขอพลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อการเป็นพยานในทุกโอกาส พุดให้ชัดเจน ใช้ประโยคง่ายๆ เพื่อทุกคนที่ได้ฟัง เกิดความรู้สึกอยากจะรู้จักกับพระเยซูคริสต์และสัมผัสด้วยตนเอง นอกจากนี้ ควรอธิษฐานเตรียมตัวเตรียมใจ คอยการทรงนำจากพระเจ้า สาราพความผิดบาปของเราต่อพระเจ้า มอบชีวิตให้พระองค์ และเชิญพระวิญญาณทรงนำ
2. ควรมีการเตรียมตัวมาอย่างดี คำพยานไม่ควรเกิน 5 นาที เพื่อการเป็นพยานจะได้สมบูรณ์ และเป็นระเบียบไม่สับสน คุณควรเขียนโครงร่างของคำพยานของคุณ ถ้าเป็นไปได้ควรเป็นพยานตามโครงสร้างของเปาโล และจะเป็นการดีหากคุณสามารถเขียนคำพยานของคุณไว้อย่างละเอียดก่อนหน้านี้ และควรเขียนหัวข้อที่จะพูดไว้ก่อน เพื่อเมื่อเวลาจะพูด ก็จะไม่ลืมประเด็นใดๆ

สามารถพูดได้เป็นลำดับอย่างน่าสนใจ และพูดเนื้อหาได้ครบตามที่ตั้งใจไว้

ข้อเสนอแนะในการเป็นพยาน

1. พูดถึงประสบการณ์ชีวิตก่อนพบพระเยซูคริสต์อย่างสั้นๆ เลือกประสบการณ์ในชีวิต ที่คุณเชื่อว่าพระเจ้าอยู่ด้วย เช่น พระเจ้าทรงตอบอธิษฐานอย่างไร ชีวิตได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างไร หรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตของคนอื่นที่เรารู้จักคุ้นเคย หรือสิ่งที่แสดงว่า พระเจ้าทรงให้ชีวิตของเรามีความสุข
2. ต้องระวังในการเลือกประสบการณ์ของคุณ อย่าเลือกประสบการณ์ในเรื่องที่ทำให้ที่ประชุมต้องอายหรือสละชุด เช่น เรื่องเพศ และไม่ควรออกชื่อพาดพิงถึงศาสนาอื่น ไม่ควรพูดด่าจนไปถึงคนอื่น หรือคนอื่น เพื่อผู้ฟังจะได้ไม่รู้สึกว่าเราดูถูกเขา ที่สำคัญที่เราขึ้นมาเป็นพยาน คือยกย่องพระเยซู บางคนก็พูดเรื่องความบาปในชีวิตของเขามากเกินไป ทำให้คนคิดถึงความบาปมากกว่าพระเยซู บางคนก็พูดถึงชีวิตชั่วในอดีต ในทางที่ทำให้คนอื่นคิดว่าเขาอวดตัวเองมากกว่า เป้าหมายในการพูดถึงก็คือเมื่อพูดเสร็จแล้ว คนสนใจรับพระเยซูไม่ใช่ชมเรา
3. เมื่อเวลาพูดควรมองไปทางผู้ฟัง เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่า เรากำลังพูดกับเขา สร้างสัมพันธ์กับผู้ฟัง เช่น ชมผู้ฟัง หรือทักทายด้วยรอยยิ้มและควรมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณรักเขา และคุณมีความสุขจริง ๆ

ในพระเยซู ให้คุณพูดออกมาจากใจจริง และมีความเชื่อมั่นในสิ่งที่
ที่คุณพูด อย่าต่อเติมเรื่องเอาเองตามใจชอบจนผู้อื่นสงสัย

4. ขณะที่คุณพูด ควรใช้มือแสดงท่าทางประกอบคำพูดบ้าง (แต่ไม่
มากเกินไป) จะทำให้ดึงดูดความสนใจจากผู้ฟัง มากกว่าที่คุณจะ
ยืนตัวแข็งทื่อไม่มีส่วนใดของร่างกายที่เคลื่อนไหว นอกจากริม
ฝีปากเท่านั้น
5. การใช้เสียงก็เช่นเดียวกัน คุณต้องใช้เสียงให้เต็มคุณภาพเสียง
ของคุณ จะแหลมหรือทุ้มไม่สำคัญ ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าใช้เสียงนั้น
ให้เต็มที่ คือ ไม่ค่อยจนเกินไป ให้ดังพอประมาณ พอที่จะได้ยิน
กันทุกคน และควรใช้เสียงสูงบ้างต่ำบ้างสลับกันไป ให้เข้ากับ
อารมณ์ของเรื่องที่คุณจะพูด ข้อสำคัญ อย่าตะเบ็งเสียงจนเจ็บคอ
ให้พูดแบบเป็นกันเองดีกว่า สำคัญให้ใช้เสียงของคุณเองโดยไม่
ต้องดัดเสียง
6. อย่าใช้คำศัพท์เฉพาะของคริสเตียน เพราะบางคนที่ไม่ใช่คริส
เตียนจะไม่เข้าใจ เช่น ความรอด การบังเกิดใหม่ หรือการกลับใจ
 เป็นต้น
7. อย่าให้ผู้ฟังคิดว่าชีวิตคริสเตียนมีแต่สันติสุขตลอด ความทุกข์ก็
เกิดขึ้นได้แต่ท่ามกลางความทุกข์นั้น เราสามารถเอาชนะได้ โดย
พระเยซูคริสต์ และชีวิตคริสเตียนก็ยังคงต่อสู้กับความบาปอยู่
8. อย่าแสดงท่าทางที่เป็นบุคลิกประจำตัวที่ทำให้ผู้อื่นสะดุดใน
ขณะที่เป็นพยาน เช่น เชื้อจมูก มือล้วงกระเป๋า สั่นขา หรือโยกตัว
ไปมา นอกจากจะทำให้ผู้อื่นเสียสมาธิในการฟังแล้วยังทำให้คุณ
เสียบุคลิกด้วย

9. อย่าใช้คำว่า อ่า....เออ.....และอย่าใช้คำซ้ำ มากเกินไป เช่นคำว่า “แล้วก็” อย่าใช้คำพูดที่รุนแรง ในขณะที่เชิญชวนให้ผู้ฟังรับเชื่อ ควรจะมีใบหน้าที่สดชื่นและยิ้มแย้ม

กิจกรรม

1. ให้เตรียมคำพยานตามแบบที่ได้เรียนมาในบทนี้ โดยเริ่มต้นจากการเขียนโครงร่างก่อน จากนั้นก็บรรยายรายละเอียดในแต่ละหัวข้อจนสมบูรณ์ คำพยานนี้ไม่ควรยาวจนเกินไป โดยควรพูดให้จบได้ภายใน 5 นาที
2. ให้ฝึกหัดพูดคำพยานที่เตรียมไว้อย่างน้อย 3 ครั้ง โดยอาจจะพูดกับตนเองและอัดเสียงไว้เพื่อนำมาวิเคราะห์ปรับปรุงในภายหลัง หรืออาจจะขอเพื่อนหรือพี่น้องมาช่วยฟังเพื่อให้คำแนะนำในการพูด โดยอาจจะขอให้ผู้ฟังให้คะแนนคำพยานของเราตามแบบประเมินด้านล่างก็ได้
3. ให้คุณฝึกพูดเป็นพยานต่อหน้ากระจก เพื่อคุณจะได้เห็นท่าทางของคุณในการกล่าวคำพยาน และปรับปรุงในส่วนที่บกพร่อง

แบบประเมินผลการเป็นพยาน

ชื่อ..... นามสกุล.....

ถ้าคะแนนเต็ม 4 ในแต่ละประเด็นได้คะแนนเท่าใด? 4=ดีมาก, 3=ดี, 2=

พอใช้, 1=ควรปรับปรุง

	ประเด็น	4	3	2	1	ข้อเสนอเพื่อการพัฒนา
1.	ความสัมพันธ์					
2.	ชีวิตก่อนพบพระเยซู					
3.	การพบพระเยซู					
4.	ผลในชีวิต					
5.	พระกิตติคุณ					
6.	การชักชวน					
7.	ความจริงใจ					
8.	น่าสนใจ					
9.	การสบตาผู้ฟัง					
10.	ท่าทาง					
11.	เสียง-สำเนียง					
12.	การเตรียมตัว					
13.	การใช้เวลา					
14.	ใช้คำเสริมที่ไม่รู้ตัวเช่น เออ แล้วก็ ก็ครั้ง					

บทที่ 6 ทูตต้องตอบข้อสงสัยได้

จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประทับด้วยเกลือ ให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้จักตอบให้พอใจแก่ทุกคน

โคโลสี 4:6

แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือ พระคริสต์ว่าเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความนับถือ

1 เปโตร 3:15

เมื่อมีการเป็นพยานเล่าถึงเรื่องของพระเยซูให้ผู้อื่นฟัง หากผู้ฟังสนใจเรื่องราวที่เราเล่าให้ฟังจริงๆ เขามักจะมีคำถาม และเราควรจะพยายามตอบคำถามลักษณะนี้ให้จุใจคนฟัง แต่หากมีบางคำถามที่เราเองก็ไม่แน่ใจว่าควรจะตอบอย่างไร เป็นการดีกว่าที่เราจะยอมรับว่า เราไม่แน่ใจ หรือเราตอบไม่ได้ แต่เราขอเวลากลับไปศึกษา หรือเชิญผู้ฟังไปพูดคุยกับอาจารย์ในคริสตจักร อย่าพยายามฝืนตอบในเรื่องที่เราไม่มั่นใจ เพราะผู้ฟังก็จะรู้ทันทีว่าเราไม่รู้จริง และจะทำให้คำพยานของเราไม่น่าเชื่อถือ

ยิ่งไปกว่านั้น อย่าพยายามตอบทุกคำถามจนกลายเป็นการโต้เถียงที่ไม่มีจุดจบ อย่าลืมนว่วัตถุประสงค์ของเราคือเพื่อให้ผู้ฟังมารู้จักพระเยซู ไม่ใช่เพื่อจะต้องเอาชนะคนอื่น เพราะจากประสบการณ์ หลายครั้งที่เราเถียงชนะคนอื่น แต่เรากลับปิดโอกาสที่จะนำเขามารู้จักพระเยซูอีกประการหนึ่ง ในการตอบคำถามนี้ให้หลีกเลี่ยงการตอบแบบเปรียบเทียบศาสนา

ด้านล่างนี้เป็นคำถามที่มักจะมีมาถึงผู้เขียนในขณะที่ออกไปประกาศตามที่ต่างๆ รวมทั้งแนวทางที่ผู้เขียนได้พยายามตอบคำถามเหล่านี้ ให้เราลองใช้เป็นแนวทางในการเตรียมตัวของเราก่อนออกไปประกาศ

พระเจ้า

ใครเป็นคนสร้างพระเจ้า?

ไม่มีใครสร้างพระเจ้า ถ้าพระองค์ถูกใครสร้างขึ้นมาก็แสดงว่าไม่ใช่พระเจ้าไม่มีใครสร้างพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าทรงเป็นอยู่แล้ว อันที่จริงพระองค์ต่างหากเป็นปฐมเหตุที่ทำให้เกิดสิ่งต่างๆ ขึ้น ทั้งสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 1 ได้บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งต่างๆ ในโลกรวมทั้งมนุษย์

ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไมเราจึงไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้?

การพิสูจน์ว่าสิ่งใดมีอยู่จริงสามารถทำได้หลายรูปแบบ การได้เห็นมองเห็นสิ่งนั้นก็เพียงรูปแบบหนึ่งในการพิสูจน์ แต่ว่ามนุษย์เรายังมี

วิธีอื่นๆ มากมาย การจำกัดรูปแบบการพิสูจน์ความจริงด้วยการมองเห็นเพียงอย่างเดียวอาจจะจำกัดความรู้ความเข้าใจรวมทั้งโอกาสที่จะได้พบและมีประสบการณ์ในสิ่งยิ่งใหญ่ที่สำคัญมากมายก็ได้

ในความเป็นจริง มนุษย์ไม่เคยจำกัดตัวเองด้วยการมองเห็น มีสิ่งสำคัญต่อชีวิตมนุษย์จำนวนมากที่มองไม่เห็นเช่นชีวิต ความคิด ความรัก หรือกระแสไฟฟ้าเป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่เรายอมรับว่ามีอยู่จริง เรื่องของพระเจ้าก็เช่นกัน คนนับล้านๆ ตั้งแต่โบราณถึงปัจจุบัน รวมถึงผู้เขียนเองด้วย ที่เคยถามว่าพระเจามีจริงหรือไม่ ถ้าพระเจามีจริง ขอพระองค์ทรงช่วยด้วย และคนเหล่านั้นก็พบว่าพระเจามีจริง พระองค์ทรงตอบคำขอของพวกเขา พระเจ้าทรงช่วยพวกเขา หากคุณสงสัยว่าพระเจามีจริง การขอให้พระองค์ช่วยคุณอาจจะเป็นทางหนึ่งที่พระเจ้าจะทรงยืนยันกับตัวคุณเองว่าพระองค์ทรงมีอยู่จริง ลองขอกับพระเจ้า แล้วคุณจะพบคำตอบ

นอกจากประสบการณ์แล้ว การมีอยู่จริงของพระเจ้ายังสามารถอธิบายได้จากมุมมองประวัติศาสตร์ จุดกำเนิดของคริสเตียนมาจากกลุ่มคนเล็กๆ ส่วนใหญ่เป็นคนที่ไร้อำนาจวาสนา ขาดการศึกษา ผู้นำของกลุ่มก็ถูกประหารในฐานะอาชญากร อีกทั้งยังถูกรัฐบาลโรม มหาอำนาจของโลกในยุคนั้นพยายามบดขยี้ให้คนกลุ่มนี้หมดสิ้นไป ในแง่ประวัติศาสตร์ หากสภาพเช่นนี้ปรากฏกับกลุ่มอื่นๆ กลุ่มเหล่านั้นไม่เคยจะหลงเหลือรอดมาได้ถึงปัจจุบัน

การคงอยู่ของคนกลุ่มนี้ในปัจจุบันได้ยืนยันชัดว่าพระเจามีจริง พระองค์ได้เคยปรากฏให้คนพบได้ในประสบการณ์ต่างๆ จากความรู้สึกภายในเหตุการณ์ของชีวิต ในประวัติศาสตร์และพยานจากชีวิตคริสเตียน

ชีวิตของคริสตจักรทั่วโลกที่ยังมีอยู่และนับวันจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น ถ้าพระเจ้าไม่มีจริง คริสเตียนคงสูญพันธุ์ไปนานแล้ว แต่เพราะประสบการณ์ของเขาเหล่านี้ที่ได้สัมผัสกับพระเจ้า คริสตจักรจึงเจริญขึ้น และเขายินดีตายเพื่อพระเจ้าได้ ในประวัติศาสตร์ที่บอกเราในเรื่องนี้ ทั้งในปัจจุบันและคงจะมีในอนาคตด้วย

การทรงสร้าง

พระเจ้าสร้างโลกและดวงอาทิตย์อย่างไร?

จะพบคำตอบนี้ได้จากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ปฐมกาล บทที่ 1 ข้อ 1 และข้อ 3 ดังนี้ "ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน..." พระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดแสงสว่าง" แสงสว่างก็เกิดขึ้น และสามารถอ่านเพิ่มเติมได้ในยอห์น 1:1-4 ดังนั้น โลกและดวงอาทิตย์ล้วนเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าตรัสสั่งให้เกิดขึ้น

เมื่อตอบปัญหานี้แล้ว ก็จะมีปัญหาตามมาว่า ทำไมคำตอบนี้จึงขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ ที่จริงทฤษฎีการเกิดโลกหรือดวงอาทิตย์นั้น มีหลายร้อยหลายพันทฤษฎี ที่มีทั้งขัดแย้งกันสนับสนุนกัน และก็อย่างที่เราราบ คำว่า ทฤษฎีนั้นยังมีการเปลี่ยนแปลงได้

สิ่งหนึ่งที่น่านึก วิทยาศาสตร์พิสูจน์จากสิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้วว่า เกิดขึ้นได้อย่างไร? ยิ่งไปกว่านั้น วิธีการที่เขาตั้งมาเป็นทฤษฎีนั้น อาจจะเป็นวิธีการทรงสร้างของพระเจ้าก็ได้ นักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงอย่างเช่น ดร. ไลน์ส ไดน์ ได้อธิบายว่า

“ความรู้สึกที่งดงามที่สุด และลึกซึ้งที่สุดที่ประจักษ์แก่เรานั้นคือ
ความรู้สึกในเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับ.....

ความสำนึกที่ว่า มีอะไรบางอย่างที่มนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้.....

ความรู้สึกเช่นนี้แหละที่เป็นศูนย์กลางของความคิดทางศาสนา.....”

(จากหนังสือ เอกภพและคร. ไลน์สไตร์ หน้า 112 ศภาวิชัยแห่งชาติเป็นผู้
จัดแปลและจัดพิมพ์ พ.ศ. 2516)

นักวิทยาศาสตร์อีกคนหนึ่งได้กล่าวว่า "การอธิบายว่าจักรวาล
ประกอบด้วยความคิดเป็นเรื่องง่ายกว่าการอธิบายว่าประกอบด้วยสสาร"
เราได้เห็นว่าจักรวาลคือหลักฐานแสดงถึงความคิดการวางแผนของพระเจ้า
ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างมีวัตถุประสงค์เช่น มนุษย์ต้องการออกซิเจนจาก
พืช และพืชก็ต้องการคาร์บอนไดออกไซด์จากมนุษย์ หรือผึ้งต้องการ
เกสรเป็นอาหาร ส่วนดอกไม้ต้องการผึ้งในการผสมเกสรให้เกิดผล

เรื่องนามธรรมอาจจะจับต้องไม่ได้ แต่เมื่อค้นพบแล้วกลับ
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เช่นเมื่อ 2500 กว่าปีที่แล้ว พิธากอรัสค้นพบทฤษฎี
เรื่องสามเหลี่ยมว่า $a^2 + b^2 = c^2$ และจนถึงปัจจุบันก็ไม่มีใครเปลี่ยนแปลง
กฎนี้ได้ เวลาและดนตรีก็เช่นกัน เราจับต้องเวลาไม่ได้ แต่ก็มีระบบที่ช่วย
บอกเราได้ว่าตอนนี้เป็นเวลาเท่าไร เราจับต้องดนตรีไปไม่ได้ แต่ดนตรีก็
มีกฎในตนเองที่เมื่อเราฟังดนตรีแล้วก็รู้ว่าเสียงนี้เพี้ยนผิดก็ยังไม่เข้ากับ
เสียงอื่น ในด้านศาสนา มนุษย์ส่วนเชื่อและรู้สึกว่ามีอำนาจสูงสุด
บางอย่างอยู่ในโลกนี้ และตัวเราเองก็สามารถสัมผัสได้ว่ามีพระเจ้าในโลก
นี้

ความจริงทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในความคิดของเรา เราสัมผัสเข้าใจสิ่ง
นี้ได้ในการคิด เราไม่ได้สร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้น เราเพียงค้นพบสิ่งเหล่านี้

และใช้สิ่งเหล่านี้ ความจริงเหล่านี้ปรากฏอยู่เฉพาะในความคิด ดังนั้นจึงเป็นการสมเหตุสมผลที่จะสรุปว่า มีความคิดที่กำหนดจุดประสงค์ กำหนดความงาม กำหนดคนตรี และกำหนดจักรวาลขึ้นให้อยู่ร่วมกัน และเราเรียกความคิดนั้นว่าพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างพระวาตะและพระวาตะได้สร้างและควบคุมจักรวาล

“ศาสนาของข้าพเจ้านั้นประกอบด้วยความเลื่อมใสในดวงวิญญาณอันสูงส่ง ซึ่งแสดงตนให้ปรากฏเพียงเล็กน้อยแก่จิตใจอันโง่ทึบของคนเรา ความสำคัญอันลึกซึ้งที่ว่ามิอำนาจอะไรบางอย่างที่เหนือกว่าเรา อยู่เบื้องหลังของเอกภพ ซึ่งมนุษย์เราไม่สามารถเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งได้นี้แหละ ก่อให้เกิดความคิดของข้าพเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า.....

(จากหนังสือ เอกภพและดร. ไลน์สไตน์ หน้า 113 สภาวิจัยแห่งชาติเป็นผู้จัดแปลและจัดพิมพ์ พ.ศ. 2516)

อย่าลืมว่า ความสามารถและขอบเขตของมนุษย์นั้นมีจำกัด ไม่สามารถจะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างได้ ถ้ามนุษย์รู้ทุกสิ่งทุกอย่างได้หมด ก็คงเป็นพระเจ้าเสียเอง

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์อย่างไร?

ในพระคัมภีร์ปฐมกาลบทที่ 2 ข้อที่ 7 ความว่า “พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงกลีดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต” ดังนั้น พระเจ้าสร้างมนุษย์มาจากดิน แต่สิ่งที่ทำให้มนุษย์พิเศษกว่า

สิ่งมีชีวิตอื่นๆ คือ การที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายของพระองค์ และ การที่พระองค์ทรงระบายลมปราณของพระองค์ให้กับมนุษย์

จากความจริงที่พบในพระคัมภีร์เรื่องพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์จาก ดินนี้สอดคล้องกับความจริงของมนุษย์ นั่นคือเมื่อมนุษย์ตายไป ร่างกาย เนื้อหนังก็กลายเป็นดินตามเดิม และเมื่อมนุษย์ตายแล้ว ลมหายใจก็หมดไปด้วย

มนุษย์เกิดมาทำไม?

พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นด้วยหลายเหตุผล เหตุผลหนึ่งคือเพราะความรัก พระเจ้าทรงเป็นความรัก และพระองค์ทรงประสงค์ให้มนุษย์ เป็นผู้ที่รับความรักของพระองค์ รวมทั้งตอบสนองต่อความรักนี้ด้วย แนวทางของพระองค์ นั่นคือให้มนุษย์รักพระเจ้าและรักเพื่อนมนุษย์ (มัทธิว 22:37-40)

เหตุผลอื่นเช่น พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เพื่อมนุษย์เป็นผู้ปกครอง สรรพสิ่ง (ปฐมกาล 1:26) เพื่อให้มนุษย์ทำงานและดูแลรักษาสรรพชาติ (ปฐมกาล 2:15) เพื่อให้มนุษย์รับใช้พระเจ้า (ปัญญาจารย์ 12:13) และ เพื่อให้มนุษย์ทำงานเพื่อสร้างสรรค์สิ่งดี (เอเฟซัส 2:10)

ทำไมพระเจ้าไม่สร้างให้มนุษย์ทุกคนนับถือพระองค์ และทำไมพระเจ้า สร้างมนุษย์ให้มีลักษณะ รูปร่าง ฐานะ ความเป็นอยู่ไม่เหมือนกัน?

ถ้าพระเจ้าประสงค์จะสร้างมนุษย์ทุกคนให้เหมือนกัน พระองค์ ย่อมทรงทำได้ แต่นั่นหมายความว่า ทุกคนในโลกนี้ก็จะไม่แตกต่างกัน เลย จะไม่มีความคิดใหม่ในหมู่มนุษย์ มีแต่ความคิดเดิมๆ แต่พระเจ้าไม่

ทรงประสงค์เช่นนั้น พระองค์ไม่ประสงค์ให้มนุษย์เป็นหุ่นยนต์ไหลตาม ถูกโปรแกรมให้ทำงาน ให้คิดอย่างที่พระองค์ต้องการ พระเจ้าทรงรักมนุษย์และได้ทรงมอบสิ่งประเสริฐที่ดีกว่าให้กับมนุษย์คือ ทรงให้มนุษย์มีมันสมองที่รู้จักคิด และเสรีภาพในการตัดสินใจ เสรีภาพในการคิดในการตัดสินใจเป็นเรื่องที่ประเสริฐและมีค่าอย่างมหาศาล และมนุษย์ต้องรับผิดชอบต่อเสรีภาพที่เลือกและตัดสินใจนั้น

ดังนั้น มนุษย์จะเชื่อพระเจ้าหรือจะปฏิเสธพระเจ้ายกแล้วแต่เสรีภาพแต่ละบุคคล เสรีภาพมีขอบเขต อยู่ที่ว่าจะเลือกใช้เสรีภาพนั้นอย่างไร พระเจ้าให้สิทธิมนุษยย์ ที่จะแสวงหาความจริง ศาสนาเกิดจากความรูสึกว่า การทำผิด ทำบาป การเผชิญกับความทุกข์ยากลำบาก ความรูสึกว่ามีอำนาจเหนือมนุษย์ สิ่งเหล่านี้มนุษย์ต้องการหาคำตอบ จึงทำให้เกิดศาสนาต่างๆ ขึ้น

การที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ไม่เหมือนกันนั้น จะทำให้เกิดสิ่งที่ดี สิ่ง ที่สร้างสรรค์ขึ้นในโลกนี้ เพราะถ้าทุกคนเป็นชาวนาหมด ใครจะเป็นผู้ ค้าขาย ใครจะเป็นหมอเป็นดิน แม้ว่ามนุษย์จะแตกต่างกันแต่ทุกคนมีคุณค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ได้เห็นแก่หน้าใคร (กิจการ 10:34-35)

พระเจ้าสร้างมนุษย์แล้ว ทำไมต้องให้มนุษย์ตายไปจากโลกนี้อีก?

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงสร้างไว้อย่างดีเยี่ยม แต่ ที่มนุษย์ต้องตาย เพราะมนุษย์ทุกคนได้ทำบาป เมื่อความบาปเกิดขึ้นในตัวมนุษย์ มนุษย์ก็ต้องเผชิญกับความตาย ในพระธรรมโรม 5:12 ความว่า

"... และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคนเพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป"

นอกจากนั้น ความตายคือขอบเขตของความเป็นคน เหมือนดังคำพังเพยที่เราได้ยินกันเสมอว่า "ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า" ขอบเขตนี้ทำให้มนุษย์ไม่กล้าเย่อหยิ่ง หรือโอ้อวดตัว ในการที่จะพยายามมาเทียบเท่าพระเจ้าได้ จึงทำให้มนุษย์คิดและตระหนักอยู่เสมอว่า ใครคือผู้ที่มีอำนาจเหนือเขา และเขาจะพึ่งผู้ใด และขณะที่มีชีวิตอยู่ เขาควรจะกระทำอะไรบ้าง อีกประการหนึ่ง เมื่อพิจารณาตามความจริงของธรรมชาติ ถ้าไม่มีความตาย ผู้คนอาจจะล้นโลก

ถ้าพระเจ้ารักมนุษย์ แล้วทำไมถึงสร้างชาตानให้มาทำร้ายมนุษย์?

เรื่องนี้เป็นเรื่องลึกลับเกินกว่าที่เราจะอธิบายได้ชัดเจน ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้กล่าวไว้ว่า พระเจ้าทรงสร้างทูตสวรรค์ แต่มีทูตสวรรค์กลุ่มหนึ่งที่กบฏต่อสู้กับพระเจ้า และถูกขับไล่จากสวรรค์มันจึงตกลงมาในโลกนี้ และพยายามสร้างอำนาจเหนือมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้าง แต่พระคัมภีร์ยืนยันว่า ในวันสุดท้ายของโลกชาตानจะถูกทำลายลงราบคาบ (วิวรณ์ 12:7-12 และ 20:1-10)

ถ้าพระเจ้ารักเราจริงทำไมยอมให้เกิดภัยพิบัติธรรมชาติมากมายรุนแรงในปัจจุบัน?

ประการแรก ภัยพิบัติธรรมชาติที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้เกิดขึ้นจากน้ำมือของมนุษย์ อันเกิดจากความคิดที่อยู่ใต้อำนาจของความบาป

เช่น การหาผลประโยชน์เพื่อตนเองแต่ทำลายธรรมชาติ จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง (ปฐมกาล 3)

ประการที่สอง พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีชีวิตนิรันดร์ แต่เมื่อภัยพิบัติที่เกิดขึ้นพระเจ้าทรงใช้ภัยพิบัตินี้เป็นสัญญาณเตือนให้มนุษย์ต้องกลับใจจากการกระทำบาป กลับมาพึ่งพิงพระเจ้า

ประการที่สาม ท่ามกลางเหตุการณ์เลวร้ายจากภัยพิบัติธรรมชาติ ทำให้มนุษย์ต้องกลับมาคิดใหม่ หันจากการคิดเห็นแต่ตนเอง กลับคิดถึงความรักเมตตาต่อผู้ที่ตกลงในความทุกข์ยาก

ความเชื่อและศาสนาต่างๆ

เมื่อคนเราตายแล้ว คนที่นับถือศาสนาต่างกันจะไปอยู่ที่เดียวกันหรือไม่?

พระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนทั้งโลก เมื่อตายไปแล้ว ทุกคนจะต้องถูกพิพากษา สำหรับผู้ที่เชื่อวางใจในพระองค์นั้น พระองค์ทรงสัญญาว่าได้จัดสถานที่อันสุขสำราญไว้คอยท่าแล้ว จากพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ พระธรรมยอห์น 14:1-3 พระเจ้าให้เสรีภาพกับทุกคน อยู่ที่ว่าเราจะเลือกไปอยู่ในความรักของพระเจ้าหรือไม่

ถ้าเราประพฤติดี แต่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ เมื่อตายไปแล้วจะไปสวรรค์ด้วยหรือไม่?

พระเจ้าทรงยุติธรรม ทรงเมตตาและทรงชอบธรรม แน่แน่นอนว่าพระเจ้าจะให้การพิจารณาคนที่ได้ขึ้นสวรรค์ แต่สวรรค์เป็นที่สำหรับคนบริสุทธิ์ คนที่ดีพร้อมเท่านั้น คำถามจึงอยู่ที่ว่า คนๆ นั้นเป็นคนดีพร้อม

หรือไม่ คนเราอาจจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี แต่ไม่ได้หมายความว่าคนนั้นไม่เคยทำผิดพลาดเลย ดังนั้น หากคนนั้นเป็นคนดีไม่เคยมีข้อผิดพลาดต่างพร้อยเลย ประจักษ์จักษุก็จะเปิดต้อนรับเขา (วิวรณ์ 20:11-13 และ โรม 2:6-16)

แต่ในความเป็นจริง หากเราพิจารณาจากตัวเอง เราก็คงรู้ว่าทุกคนเคยพลาด ไม่เคยมีใครที่เป็นคนดีได้ตลอดโดยไม่พลาดเลย แต่พระเจ้านอกจากจะยุติธรรมแล้ว พระองค์ก็ทรงเมตตาด้วย พระองค์ทรงเห็นใจเรา เหมือนพ่อแม่ที่เห็นใจลูก เมื่อทำพลาดแล้วก็อยากจะช่วย

พระเจ้าทรงเข้ามาในโลก โดยส่งพระเยซูคริสต์ลงมาเพื่อไถ่บาปให้มนุษย์ พระเจ้ารักเรา พระองค์ทรงเปิดทางแห่งความรอดโดยความรักแก่เรา เราต้องเปิดใจยอมรับความรักความรอดของพระเจ้า วิธีรับคือกลับใจและเชื่อในพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 3:16 และ มาระโก 1:15) เมื่อเราเป็นคริสเตียนแล้ว ก็ต้องพยายามที่สุดที่จะประพฤติตามความชอบธรรม แต่เมื่อพลาด เราก็มีสิทธิในฐานะลูกของพระเจ้า ที่จะขอการยกโทษ และเริ่มต้นใหม่ (1 ยอห์น 1:8-9)

สรุป มีอยู่สองทางที่จะไปสวรรค์

- ทางกฎหมาย เราต้องมีความประพฤติที่ดีพอ
- ทางความรัก โดย การกลับใจและรับการให้อภัย

สวรรค์เต็มไปด้วยความรัก เพราะฉะนั้นเรื่องนี้อยู่ที่เราว่าเราจะเลือกอยู่ด้วยความรัก หรืออยู่ภายใต้กฎระเบียบศีลธรรมของชีวิต

คริสเตียนกับคริสตังแตกต่างกันอย่างไร?

ในประเทศไทย คริสตศาสนามีนิกายใหญ่ๆ 2 นิกายคือคาทอลิก กับโปรเตสแตนต์ คนไทยทั่วไปมักเรียกนิกายโปรเตสแตนต์ว่า “คริสเตียน” และเรียกนิกายคาทอลิกว่า “คริสตัง” ในภาพรวมทั้งสองนิกายมีพื้นฐานความเชื่อเหมือนกัน เพราะโปรเตสแตนต์เองก็แยกออกมาจากคาทอลิกเมื่อประมาณ 400 ปีมาแล้ว เนื่องจากความเห็นที่แตกต่างกันในการอธิบายคำสอนในพระคัมภีร์

แต่ทั้งสองนิกายก็มีหลักคิดและข้อปฏิบัติในรายละเอียดที่ต่างกัน บางประการ อาทิ คาทอลิกมีนักบวชเช่น บาทหลวง แม่ชี สันตะปาปา หรือสังฆราชเป็นต้น นอกจากนั้นนิกายคาทอลิกยังนับถือนักบุญต่างๆ รวมทั้งพระแม่มารีย์ซึ่งเป็นมารดาของพระเยซูคริสต์

โปรเตสแตนต์ถือว่า มนุษย์ทุกคนมีความผิดบาปเหมือนกันทั้งสิ้น ทุกคนย่อมมีสิทธิอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าได้โดยตรง ไม่ต้องผ่านบาทหลวงหรือคนอื่น และผู้ที่จะยกโทษบาปได้นั้นคือ พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ไม่ใช่มนุษย์ ปัจจุบันนี้ทั้งสองนิกายมีการนมัสการร่วมกันพยายามเข้าใจกัน ในเรื่องมีพระเจ้าองค์เดียวกัน ใช้พระคัมภีร์เล่มเดียวกัน (ส่วนมาก) และเรียกตนเองร่วมกันว่า “คริสตชน” ทั้งคาทอลิกกับโปรเตสแตนต์

ถ้าพระเจ้าสร้างทุกสิ่งดีแล้ว ทำไมต้องมีการพิพากษาอีก และคนที่นับถือศาสนาอื่นจะถูกพิพากษาด้วยหรือไม่?

เมื่อแรกเริ่มที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งขึ้นมานั้น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ในสภาพดี ไม่มีตำหนิ และหากทุกสิ่งอยู่ในสภาพนั้นตลอดไป ก็

คงจะไม่มีการพิพากษาเกิดขึ้น แต่เนื่องจากมนุษย์คนแรกได้เริ่มทำผิด ทำบาป และหากพระเจ้าปล่อยไว้คนที่ทำผิดไม่ต้องรับผิดชอบ พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าที่ยุติธรรม ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการพิพากษา เพราะการพิพากษาเกิดจากการทำผิด ซึ่งบางคนอาจจะเรียกว่า “กรรม” และบางคนอาจเรียกว่า “ธรรมบัญญัติ” (โรม 2:12-16, 3:23) แต่อย่างไรก็ตามการพิพากษาของพระเจ้าไม่เหมือนการพิพากษาของมนุษย์ เพราะการพิพากษาของเจ้ามีเพื่อชี้ให้เห็นว่าเราประพฤติชั่วหรือดี

“หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาเลวทราม” (ยอห์น 3:19)

พระเจ้าทรงพิพากษาโลกเมื่อไร และอย่างไร

- ในปัจจุบันนี้ (ยอห์น 3:19-21) เช่นเรื่องยาเสฟติด
- พินาศภายหลังความตาย (ฮีบรู 9:27) พินาศยาวนานสุดท้ายของยุคนี้ (ยอห์น 12:48 และวิวรณ์ 20:11-15)

ถ้าพระเยซูเกิดเป็นพระเจ้า ทำไมต้องเกิดทีหลังพระพุทธรเจ้า ทำไมเกิดมาเป็นคนจนๆ ทำไมไม่เกิดเป็นลูกกษัตริย์เหมือนกับพระพุทธรเจ้า?

ในฐานะมนุษย์ พระเยซูอาจจะเกิดหลังพระพุทธรเจ้า แต่ในฐานะพระเจ้า พระเยซูทรงดำรงอยู่มาตั้งแต่แรกเริ่มสร้างโลก พระคัมภีร์ระบุชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงอยู่กับพระเจ้ามาตั้งแต่ปฐมกาล (ยอห์น 1:1-4; โครินธ์ 1:15-20 และฟิลิปปี 2:5-11) ดังนั้นในแง่หนึ่งพระเยซูเกิดมาเป็นมนุษย์หลังจากพระพุทธรเจ้า แต่พระเยซูก็ทรงดำรงอยู่ก่อนพระพุทธรเจ้า โดยทรงอยู่มาตั้งแต่สร้างโลกและสรรพสิ่งแล้ว

ตามที่เรารู้เข้าใจ การที่พระเยซูทรงเกิดมาเป็นคนจนถือว่าเป็นข้อดีอย่างหนึ่ง เพราะในฐานะเช่นนี้ทำให้พระองค์เข้าใจมนุษย์ปกติได้อย่างดี เข้าใจชีวิตที่คนทั่วไปอย่างดี และยังไปกว่านั้นการที่พระองค์ไม่ได้เป็นกษัตริย์สูงศักดิ์กลับเป็นการเปิดโอกาสให้ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในฐานะอะไรก็ตาม ที่จะเข้ามาหาพระองค์ได้เสมอ เพราะหากพระองค์ทรงเกิดในพระราชวัง จะมีก็คนที่เข้าถึงพระองค์ได้

ทั่วไป

เมื่อมนุษย์ทำบาป และสารภาพความบาปทั้งหมดเพื่อให้พระเจ้าชำระบาป แต่ทำไมต้องทำบาปอีก?

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงยกบาปให้ทุกคนที่สารภาพกับพระองค์ แต่การยกบาปนี้ไม่ได้หมายความว่าคนๆ นั้นจะกลายเป็นคนสมบูรณ์แบบในทันทีโดยไม่หันกลับไปทำบาปอีก หากจะเปรียบเทียบระหว่างบาปกับหนี้สิน คนเราทำบาปก็เหมือนกับคนเรามีหนี้สินอยู่ ต่อมาพระเจ้ายกบาปให้คนที่ทำบาป ก็เหมือนกับการที่เจ้าหนี้ยกหนี้ให้ลูกหนี้ ลูกหนี้คนนี้ไม่ต้องชำระหนี้ต่อไป หนี้เก่าที่เคยมีมาทั้งหมดได้ถูกยกไปแล้ว แต่ลูกหนี้คนนี้ก็อาจจะไปกู้หนี้ยืมสินคนอื่นอีก และกลับเป็นลูกหนี้อีกได้

ดังนั้น แม้พระเจ้าจะยกโทษบาปให้มนุษย์ แต่เพราะมนุษย์ยังมีเสรีภาพในความคิด และอยู่ในสภาพอ่อนแอ เช่นอาจจะยังหลงในความโลภและราคะตัณหาของตัวเอง (ยากอบ 1:13-15, และ โรม 7:14-25) เขาก็อาจจะหันกลับไปทำบาปอีกได้ แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงสัญญาว่า

พระองค์จะทรงช่วยมนุษย์เมื่อเขาค้นในการล่องลอยให้ทำบาป (1 โครินธ์ 10:13)

พระคัมภีร์และไม้กางเขนมีที่มาอย่างไร?

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นการรวมหนังสือ 66 เล่มเข้าไว้ด้วยกัน โดยหนังสือเล่มแรกเริ่มต้นเขียนขึ้นมาประมาณ 3500 ปีก่อนปัจจุบันนี้ และหนังสือเล่มสุดท้ายเมื่อประมาณ 2000 ปีก่อนปัจจุบันนี้ หนังสือทั้งหมดนี้มีมนุษย์เป็นผู้เขียนขึ้น แต่การเขียนของคนเหล่านี้ไม่ได้มาจากความคิดของตนเอง แต่มาจากการดลใจของพระเจ้า พระเจ้าทรงดลใจมนุษย์ให้เขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อที่จะดูว่าพระองค์มีความสัมพันธ์กับมนุษย์อย่างไร และมนุษย์ควรจะตอบสนองอย่างไร (2 ทิโมธี 3:16)

การตรึงบนไม้กางเขนเป็นวิธีที่ชาวโรมใช้ประหารชีวิตอาชญากรเมื่อสองพันปีมาแล้ว แต่พระเจ้าทรงใช้ไม้กางเขน เพื่อแสดงถึงความรักของพระองค์ โดยการให้พระเยซูพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาตายบนไม้กางเขน การตายบนไม้กางเขนนี้เองได้ไถ่บาปให้กับมนุษย์ และหลังจากการตายได้สามวัน พระเยซูก็ฟื้นขึ้นจากตาย พระองค์ก็ได้ทรงชนะมารซาตานและมีอำนาจเหนือความตาย ไม้กางเขนกลายเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์และชัยชนะที่พระเจ้าทรงมีเหนือมารและความตาย

คริสต์ศาสนาสอนว่า พระเยซูเป็นขึ้นจากความตาย แล้วเราจะเชื่อได้อย่างไรว่า พระเยซูเป็นขึ้นจากความตายจริง? และยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันที่จะช่วยเราได้?

1. มีหลักฐานมากมายที่กล่าวถึงคนต่างๆที่ได้พบกับพระองค์ มีประสบการณ์ บางคนได้สัมผัสกับพระองค์ และหลายต่อหลายคนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงชีวิตจากพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 15:3-7)
2. ในประวัติศาสตร์ตั้งแต่สมัยพระเยซูคริสต์จนถึงปัจจุบันนี้ มีคนมากมายที่เป็นพยานว่า ได้พบพระเยซูในลักษณะต่างๆ เช่น คำตอบจากการอธิษฐาน เห็นการอัศจรรย์เกิดขึ้นในชีวิตของเขา บางคนได้เห็นนิมิต ได้ยินคำตรัสของพระองค์ บางคนได้รับการสัมผัสทางจิตใจ และผู้คนเหล่านี้ต่างออกมายืนยันว่า เขาได้พบพระเยซู และพระองค์สถิตอยู่กับเขา
3. ท่านเองสามารถที่จะมีประสบการณ์ตรงกับพระเจ้าและพระเยซู ด้วยการยอมเปิดใจให้พระองค์มาสถิตในชีวิตของเรา เพื่อทรงเปลี่ยนและเสริมสร้างชีวิตใหม่ให้แก่เรา

คนที่เป้นคริสเตียนแล้วจะดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เทียวผู้หญิง และเล่นการพนันได้หรือไม่?

พระคัมภีร์ระบุว่าเรามีเสรีภาพที่จะทำอะไรก็ได้ แต่ก็เตือนว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่เจริญ แต่กลับจะตกอยู่ใต้อานาจของสิ่งเหล่านั้น เช่น การดื่มเหล้า การสูบบุหรี่ การเทียวผู้หญิง การกระทำผิดทางเพศ และการเล่นการพนันเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับกันทั่วไปว่าเป็นเรื่องไม่ดีไม่เหมาะสม การทำสิ่งเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงไม่ว่าจะเป็นคริสเตียนหรือไม่ก็ตาม

ยิ่งไปกว่านี้ หากคนอื่นมาเห็นเราอยู่กับสิ่งเหล่านี้ก็อาจจะสงสัย ไม่เข้าใจ ผิดหวังในตัวเราหรือที่คริสเตียนมักจะเรียกว่า เรากลายเป็นหินสะดุดให้กับคนอื่น (1 โครินธ์ 6:12-13, 8:9,13, 10:23 เอเฟซัส 5:18 และ โรม 14:21) พระคัมภีร์ยังสอนว่าร่างกายของเราเป็นพระวิหาร (ที่สถิต) ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราต้องรักษาชีวิตของเราให้บริสุทธิ์ ดังนั้นคริสเตียนต้องพิจารณาว่าการประพฤติอย่างนี้เป็นสิ่งที่สมควรจะกระทำหรือไม่ และที่สำคัญ หากเรายอมไปทำสิ่งเหล่านี้เท่ากับเรากำลังยอมให้ตัวเองตกเป็นทาสของสิ่งเหล่านี้ด้วย และในตอนแรกการได้ทำสิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นเรื่องสนุก แต่ในไม่ช้าเราก็จะพบว่าชีวิตของเรา กำลังตกเป็นทาสของมัน

แท้จริงแล้ว การประพฤติดีและการทำบาปนั้น มีอีกมากมายที่ทำให้ชีวิตของตนเสื่อม และ ตกอยู่ในวงจรอำนาจของการทำผิดบาป อีกทั้งเกิดผลกระทบให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายและเจ็บปวดจากการกระทำผิดบาปของเรา

ฝีมิจริงหรือไม่? ฝีมะกั้วคริสเตียนหรือไม่?

ฝีมิจริง พระคัมภีร์มากมายได้บรรยายถึงฝีมิ วิญญาณ ทูตสวรรค์ หรืออำนาจพิเศษเกินกว่ามิตินุษย์เราสัมผัสได้ และในสังคมเอเชียของเรา ก็มีปรากฏการณ์มากมายที่ยืนยันถึงการมีอยู่จริงของอำนาจเหล่านี้

สำหรับคริสเตียน เราคือผู้ติดตามพระเยซู และพระเยซูทรงเข้ามาในโลกเพื่อจัดอำนาจของฝีมิร้าย (1 ยอห์น 3:8) และพระองค์ทรงชนะมารร้ายแล้ว ดังนั้นเราชนะฝีมิได้ โดยเราต้องติดสนิทกับพระเจ้า (ยากอบ 4:7) พระเจ้าให้เรามีสิทธิเหนือฝีมิตั้งหลาย ในพระนามพระเยซูคริสต์ (ลูกา

10:17-20 และมาระโก 16:17) ถ้าต้องการศึกษาเพิ่มเติมให้ดูจากหนังสือ
“พระเจ้า ถ้าพระองค์มีจริง ขอให้....” บทที่ 4 ขอให้พ้นจากอำนาจชั่วร้าย

หากมีคำถามอื่นๆ อีก ให้ดูที่หนังสือของริก วอร์เรน "ตอบ 12
คำถามยากๆ ในชีวิต"

บทที่ 7 การประกาศแบบตัวต่อตัว

“อุทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราสั่งพวกเจ้าไว้ นี้แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค”

มัทธิว 28:18-20

“จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก່ท่าน”

มัทธิว 7:7

แม้ว่าการประกาศมีหลากหลายวิธีก็ตาม แต่การประกาศแบบตัวต่อตัวเป็นวิธีการพื้นฐานที่สุดซึ่ง ทูตของพระคริสต์ทุกคนควรจะฝึกฝนตนเองให้สามารถเล่าเรื่องราวของตน เป็นพยานให้ผู้ที่สนใจได้รับฟังพระกิตติคุณ ได้อย่างน่าสนใจและได้รับเนื้อหาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ เพราะการเป็นพยานแบบนี้สามารถเกิดขึ้นได้ทุกสถานการณ์กับทุกคนที่เราพบปะในชีวิตประจำวัน

นอกจากการประกาศแบบตัวต่อตัวจะสามารถทำได้ทุกโอกาสแล้ว การประกาศแบบนี้เมื่อเทียบกับรูปแบบอื่นๆเช่นการจัดงานประกาศ

ใหญ่ก็จัดได้ว่าเป็นการประกาศที่มีต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายในการประกาศที่ต่ำกว่ารูปแบบอื่น อันที่จริงหลายคนอาจจะกล่าวว่าการประกาศแบบนี้ถือว่าไม่มีค่าใช้จ่ายอื่นเลยนอกจากเวลาและความรักที่ทูตของพระเจ้าจะมีให้แก่ผู้ที่สนใจ

ในหลายกรณีพบว่า ประสิทธิภาพของการประกาศแบบตัวต่อตัวนั้นมักจะสูงกว่าการประกาศแบบอื่น ด้วยหลายเหตุผล เช่นในการพูดคุยแบบตัวต่อตัว ผู้ประกาศสามารถรับฟังเรื่องราวชีวิตของผู้ที่สนใจและปรับเนื้อหาหรือคำพยานของตนให้เข้ากับชีวิตและความสนใจของผู้ฟังได้ง่าย ผู้ฟังเองก็สามารถซักถามถึงจุดที่สงสัย ไม่แน่ใจได้อย่างชัดเจน และหากผู้ที่สนใจได้มารู้จักพระเยซูผ่านทาง การประกาศแบบนี้แล้ว ผู้เชื่อใหม่มีแนวโน้มที่จะเข้าสู่การเลี้ยงดูและคริสตจักรมากกว่า เพราะผู้ประกาศสามารถเป็นทั้งผู้เลี้ยง ผู้ติดตามผล หรือสามารถเป็นเพื่อนเพื่อส่งต่อผู้เชื่อใหม่เข้าสู่ชุมชนของคริสเตียนได้อย่างอุ่นใจ

แม้ว่าข้อดีของการประกาศแบบตัวต่อตัวจะมีมากมาย แต่ก็ยังมีข้อจำกัดในทางปฏิบัติเช่นกัน เพราะสมาชิกในคริสตจักรบางกลุ่มกลับไม่ค่อยได้ใช้การประกาศในรูปแบบนี้มากนัก ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุผลของความรู้ความเข้าใจ เพราะหลายคนมักจะไม่มีมั่นใจที่จะประกาศ อ้างว่าตนเองไม่มีความรู้พอ ไม่ได้รับการฝึกฝนมา กลัวถูกถามแล้วตอบไม่ได้ หรือด้วยเหตุผลทางสังคม เช่นกลัวเสียหน้าเพราะประกาศแล้วถูกปฏิเสธ หรือไม่มีใครรับเชื่อ หรือไม่กล้าจะพูดเรื่องของพระเจ้า เพราะกลัวคนอื่นล้อเลียน หรือกลัวถูกมองว่าเป็นตัวประหลาดเป็นต้น

แต่เราก็สามารถแก้ไขข้อจำกัดเหล่านี้ได้ผ่านทางการอบรม การฝึกหัดทักษะ การให้ความรู้ความเข้าใจ การกระตุ้นให้กำลังใจอย่างเป็นระบบ และการเทศนาสั่งสอนที่เน้นถึงความรับผิดชอบของผู้เชื่อแต่ละคน

หลักการการประกาศตัวต่อตัว

พื้นฐานของการประกาศแบบตัวต่อตัวนั้นประกอบด้วย กระบวนการ 6 ขั้นตอนดังนี้

1. การเข้าถึง
2. การเข้าใจผู้ฟัง เช่น สภาพความเป็นอยู่ ภูมิหลัง ความสนใจของผู้ฟัง
3. การเสนอพระกิตติคุณ
4. การเชิญชวนมอบชีวิต
5. การให้ความมั่นใจ/หนุนใจ
6. การติดตามผล

ในการเข้าถึงต้องเริ่มต้นด้วยท่าทีที่ยิ้มแย้มแจ่มใส มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี แนะนำตัวเองสั้นๆ พยายามถามเพื่อที่จะได้เข้าใจภูมิหลังและความสนใจของผู้ฟัง โดยในขั้นตอนนี้เราควรจะต้องตั้งใจฟังสิ่งที่เขาพูดเพื่อหาจุดร่วมว่ามีสิ่งใดที่เราเหมือนกับเขา เช่น ความสนใจบางอย่าง การใช้เวลาหาช่องทางคือประเด็นที่ควรจะเข้าไปในการเป็นพยาน และควรมีอุปสรรคใดที่อาจจะขัดขวางไม่ให้เขาได้รับเชื่อ

หลังจากพอมีข้อมูลและช่องทางที่จะคุยเรื่องพระเจ้ากับเขาก็ขออนุญาตที่จะพูดถึงข่าวดีของพระเยซูคริสต์ โดยการเป็นพยานถึง

ประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าที่ช่วยเราอย่างไร หรือเล่าพระกิตติคุณ เมื่อเราเสนอพระกิตติคุณแล้ว เราจะชวนให้เขาเปิดใจรับพระเยซู เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอด ยกโทษความผิดบาป ขับไล่สิ่งชั่วร้าย ออกจากจิตใจ สร้างชีวิตใหม่และนำชีวิตตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป

ถ้าเขาอธิษฐานรับ จะเป็นสิ่งที่ดีที่จะถามเขาว่า เดียวนี้พระเยซูคริสต์อยู่ที่ไหน เพื่อเขาจะได้มั่นใจว่าพระเยซูคริสต์อยู่กับเขาแล้ว เมื่อเขาไปไหน เขาไม่ได้ไปคนเดียว มีผู้รักเขาและช่วยเขา อยู่ด้วยกับเขาตลอด นำเขาเริ่มต้นอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ (เริ่มต้นที่หนังสือยอห์น หรืออ่านที่ยอห์นฉบับที่ 1 เพราะสั้นกว่าและอธิบายเรื่องความรัก การยกโทษบาป ชะนิมารซาตาน และพลังแห่งความเชื่อ) ชวนไปโบสถ์ ควรจะได้ที่อยู่ โทรศัพท์ หรืออีเมล ชวนไปร่วมสัปดาห์ที่โบสถ์ กลุ่มเซลล์ หรือกิจกรรมพิเศษ เพื่อการติดตาม

ประสบการณ์การเป็นพยานกับคนที่พบกันครั้งแรก

การเป็นพยานแบบตัวต่อตัวโดยเฉพาะกับคนที่พบกันเป็นครั้งแรกอาจจะเป็นเรื่องที่หลายคนหลีกเลี่ยงด้วยเหตุผลต่างๆ แต่จากประสบการณ์ของผู้เขียน พบว่าการที่เราขยโอกาสที่จะเป็นพยานอยู่เสมอเป็นเรื่องดี และมักจะจะได้เห็นการกระทำกิจของพระเจ้าอยู่เสมอเมื่อเรากล้าและพร้อมที่จะเป็นทูตเพื่อพระองค์ทุกเวลา

อาจจะเริ่มสนทนากับคนขับรถ ตั้งคำถามและคุยเรื่องทั่วไปก่อน หลังจากนั้นบอกเขาสั้นๆ ว่า พระเจ้าต้องการที่จะช่วยเขาและตัวเขาเอง สามารถพูดกับพระเจ้าโดยตรงได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนศาสนา

หลายครั้งที่เราไม่มีโอกาสทราบถึงผลการเป็นพยานของเราแต่เราก็คือว่า เราเป็นผู้หวนเมตตาและเชื่อว่า เขจะมีโอกาสพบคนอื่นที่จะประกาศกับเขาอีก ดังที่ 1 โครินธ์ 3:5-6 กล่าวไว้ว่า “อปอลโลคือผู้ใด เปาโลคือผู้ใด คือผู้รับใช้ ซึ่งได้สอนพวกท่านให้เชื่อ เราแต่ละคนได้รับใช้ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกำหนดให้ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต”

การประกาศตัวต่อตัว โดยใช้สื่ออุปกรณ์ช่วยนำรับเชื่อ

การประกาศตัวต่อตัวโดยใช้สื่ออุปกรณ์ช่วยนำรับเชื่อเป็นวิธีหนึ่งที่ได้ผลดี องค์กร คริสตจักรและหน่วยงานต่างๆ ได้ผลิตสื่อและอุปกรณ์ช่วยการประกาศในรูปแบบต่างๆ มากมาย แต่ละอุปกรณ์ก็มีจุดเด่นและข้อจำกัดที่แตกต่างกัน สำหรับผู้เขียนแล้ว อุปกรณ์ที่มักนำมาใช้ในการประกาศคือหนังสือเล่มเล็กชื่อว่า “หลักสัจธรรมสี่” ขององค์กรแคมพัสครุสเสด เพราะเป็นอุปกรณ์ขนาดกะทัดรัด หาซื้อง่ายราคาย่อมเยา และมีเนื้อหาที่จำเป็นต่อการประกาศพระกิตติคุณอย่างครบถ้วน

การใช้หนังสือนี้คือให้คนที่เราจะประกาศดูหนังสือและเราเป็นผู้อ่านให้ฟัง การเริ่มต้นให้เริ่มตั้งแต่หน้าปกที่มีคำถามว่า “ท่านเคยได้ยินหลักสัจธรรมสี่ ผู้ชีวิตนิรันดร์ หรือยัง” จากนั้นเริ่มอ่านหน้าถัดไป คือพระเจ้าเป็นใคร ต่อไปจะเริ่มพูดถึงหลักสัจธรรมสี่ประการ ให้เราพยายามไม่ขยอกไปจากเนื้อหาในหนังสือ ก่อนที่จะอ่านให้จบ และหลักการทั้ง 4 ข้อในหนังสือได้สรุปดังนี้

ข้อที่ 1 “พระเจ้าทรงรักท่านและมีแผนงานอันประเสริฐ สำหรับชีวิตของท่าน” (ยอห์น 3:16 และ 10:10)

ข้อที่ 2 “มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป และถูกตัดขาดจากพระเจ้า ดังนั้นจึงไม่สามารถรู้และพบกับ ความรัก และแผนการของพระเจ้า สำหรับชีวิตของเขาได้” (โรม 3:23 และ 6:23)

ข้อที่ 3 โดยทางพระเยซูคริสต์เท่านั้น ที่พระเจ้าจะชำระ ล้างความบาป และเปิดทางให้รู้และพบกับความรักของพระเจ้า และแผนการของพระองค์ (โรม 5:8; 1 โครินธ์ 15:3-6 และ ยอห์น 14:6)

ข้อที่ 4 เราจำเป็นต้องรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราส่วนตัว แล้วเราจะสามารถรับความรัก และแผนการของพระเจ้าสำหรับเราได้ (ยอห์น 1:12; เอเฟซัส 2:8-9 และ วิวรณ 3:20)

จากนั้นอ่านตัวอย่างรับเชื่อพระเยซู และชวนเขา รับเชื่อ ถ้าเขา ขอมอชยฐาน ให้หนูแน่ใจว่าพระเยซูคริสต์ได้อยู่ในจิตใจ และเขาเริ่มได้รับชีวิตใหม่ รับการอภัยโทษบาป กลายเป็นบุตรของพระเจ้า และเริ่มต้นชีวิตที่ตื่นเต้นตามแผนการของพระเจ้า หนังสือนี้จับลง โดยได้อธิบายถึงวิธีการปฏิบัติการดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างย่อ และเน้นถึงความสำคัญของการเป็นสมาชิกคริสตจักร

ผู้ประกาศสามารถประกาศแบบนี้โดยใช้พระคัมภีร์อย่างเดียว และนำเขาอธิษฐานรับเชื่อเอง แต่การใช้หนังสือแบบนี้มีประโยชน์ เพราะว่ามี การเสนอเรื่องราวพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ชัดเจน วิธีที่จะต้อนรับพระองค์ ช่วยนำผู้ประกาศให้มีความมั่นใจในการพูด ทวควบคุมไม่ให้ออกนอกเรื่อง ช่วยให้ผู้ประกาศได้เตรียมความพร้อมในการเป็นพยาน ไม่ต้องใช้เวลามากในการพูด อีกทั้งยังเป็นหนังสือที่แนะนำวิธีให้

ชีวิตคริสเตียนใหม่เติบโตขึ้นในพระเจ้า เมื่อประกาศเสร็จ ก็ให้มอบหนังสือแก่เขา เขาสามารถที่จะทบทวนและถ่ายทอดต่อคนอื่นได้ด้วย

อีกองค์กรหนึ่งที่ทำงานกับเยาวชนได้อย่างเกิดผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมและมหาวิทยาลัยคือ องค์กรเยาวชนไทยเพื่อพระคริสต์ (Thailand Youth for Christ) องค์กรนี้ใช้สื่ออุปกรณ์ในการประกาศและฟุ่มเฟือยหลายแบบ ถ้าสนใจก็ดูข้อมูลได้ที่ www.thailandyfc.net

การเยี่ยมเยียน

การประกาศแบบตัวต่อตัวมักจะเกิดขึ้นในบริบทของการเยี่ยมเยียน แม้ว่าการเยี่ยมเยียนดูเหมือนจะเป็นเรื่องพื้นๆ ที่คนทำกันอยู่แล้ว ไม่น่าจะมีอะไรให้เรียนรู้มากมาย แต่ทางปฏิบัติ ผู้เขียนพบว่าไม่เป็นเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเราคาดหวังว่าการเยี่ยมเยียนของเราจะเป็นการสร้างโอกาสให้พระกิตติคุณของพระเจ้าได้แพร่ออกไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนจึงได้สรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการประกาศผ่านการเยี่ยมเยียนที่จำเป็นไว้ดังนี้

มารยาทในการทักทาย

วัฒนธรรมของการให้เกียรติและการแสดงความเคารพที่เหมาะสมได้ผสมผสานไปในสังคมเอเชียอย่างเข้มข้น ผู้ไปเยี่ยมเยียนจะต้องระวังมารยาทของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเราไปเยี่ยมคนที่ไม่คุ้นหรือต่างภูมิหลังกับเรา ให้เริ่มต้นด้วยการแสดงความเคารพที่เหมาะสม เมื่อเขาเห็นภาพประทับใจอย่างจริงจังครั้งแรกของเรา การเข้าหาพบปะสนทนาก็นับว่าสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้วทีเดียว ให้ยกมือไหว้แสดงความเคารพพร้อมกับการทักทาย ใช้คำสวัสดิกับเขาด้วยความอ่อนสุภาพ ใน

การทักทายกันนั้นให้ทำด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส อย่าแสดงว่าเราถูกเขา แต่แสดงให้เห็นว่าเราเป็นห่วงชีวิตของเขา จากพระธรรม 2 โครินธ์ 4:5 “เราไม่ได้ประกาศตัวเราเองแต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่า ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และประกาศตัวเราเองเป็นทาสของท่านทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซู”

มารยาทในการขึ้นบ้านผู้อื่น

เมื่อเราทักทายแล้ว ถ้าเขาเชิญเราเข้าบ้านหรือให้นั่งหน้าบ้าน เราต้องแนะนำตัวเองว่ามาจากไหน มาเพื่ออะไร การเข้าไปในบ้านหรือขึ้นบ้านผู้หนึ่งผู้ใดนั้น ต้องระวังเรื่องรองเท้า เพราะคนไทยโดยมากถือว่าการใส่รองเท้าในบ้านจะทำให้บ้านสกปรก ให้เราสังเกตและทำตามธรรมเนียมของเจ้าบ้าน

เมื่อเข้าไปนั่งในบ้าน ควรนั่งในที่ที่เจ้าของบ้านเชิญให้นั่ง เพื่อเป็นการแสดงความเคารพและความอ่อนสุภาพของเรา ควรระมัดระวังสายตาและท่าทางของเรา เช่นไม่ควรให้สายตาของเรามองเข้าไปในห้องนอน หรือเข้าไปถึงในครัว ส่วนผนังที่ติดรูป เราอาจดูและถามถึงรูปนั้นๆ บ้างก็ได้ เช่น ถามว่ารูปของใคร คนในรูปตอนนี้อยู่ที่ไหน? ชมว่าน่ารักหรือสวยบ้างก็ได้ เพื่อเป็นการแสดงว่าเราสนใจในตัวเขา

มารยาทในการพูด

เมื่อเข้าบ้านแล้วก็เปิดการสนทนา โดยการแสดงความสนใจถึงอาชีพของเขา ถามถึงอาชีพที่ทำอยู่เป็นอย่างไรบ้าง? มีอุปสรรคอะไร เมื่อมีโอกาสก็นำเขาให้สนใจในเรื่องของเราคือ ให้เขาทราบว่าเรามาเพื่อแบ่งปันสิ่งดีที่เราได้รับ และต้องการให้เขาได้รับด้วย เรื่องอาชีพและ

ความเป็นอยู่ และประเพณีของผู้ที่เราไปเยี่ยม นั้น เราควรศึกษาและมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพ เพื่อจะมีโอกาสได้ตอบให้ความรู้ ความเห็นบ้าง พยายามใช้ภาษาที่สุภาพใกล้เคียงกับเขาให้มากที่สุด ที่สำคัญคืออย่าไปถูถูกความเชื่อดั้งเดิมของเขา

หากเราจะไปเยี่ยมเยียนใครที่ไหน เราควรรู้จักประเพณีของคนในสังคมนั้นๆ ว่าเขาชอบการพูดแบบไหน ภาษาที่ใช้เป็นอย่างไร เช่น ชาวมอญไม่ชอบให้ใครเรียกเขาว่า “มอญ” แต่ชอบให้เรียกว่า “รามัญ” ชาวลานูชอบให้คนอื่นเรียกเขาว่า “ลานู” แทนที่จะเรียกตามภาษาไทยว่า “มูเซอ”

หลักปฏิบัติในการเยี่ยมเยียนเพื่อการประกาศฯ

การเยี่ยมเยียนนี้เราควรเอาแบบพระเยซู (มาระโก 6:7 และลูกา 10:1) คือให้ไปเป็นกลุ่มๆ ละ 2 คน ไม่ควรเกิน 3 คน หากมีมากก็ให้แบ่งกลุ่มย่อย โดยให้ผู้มีประสบการณ์มาก และมีปฏิภาณว่องไวเป็นผู้นำ นอกนั้นเป็นผู้สนับสนุน เมื่อมีโอกาส ขณะมีคนหนึ่งเปิดการทักทาย สนทนา ให้เพื่อนอธิษฐานเพื่อผู้สนทนาในใจอยู่ตลอดเวลา

พระเยซูส่งสาวกออกไปเป็นคู่ๆ การออกไปประกาศเป็นคู่ๆ เพื่อว่าจะหนุนใจกันในการออกไปเยี่ยมเยียนได้ เมื่อคนหนึ่งอ่อนแอ อีกคนหนึ่งก็ให้กำลังใจ เมื่อคนหนึ่งพูดอีกคนหนึ่งก็อธิษฐานในใจ และพูดสนับสนุนซึ่งกันและกัน

เมื่อเราสร้างสัมพันธ์แล้ว ก็ให้เริ่มเสนอพระกิตติคุณ และพยายามฝากข้อพระคัมภีร์สักข้อหนึ่ง ที่เราชอบ สังเกตว่าเขาสนใจแค่ไหน ถ้ารู้สึกว่าเขาไม่ยากฟัง เราก็อาจจะจบลงด้วยการแจกใบปลิว และ

ถามเขาว่า มีเรื่องอะไรที่จะให้เราขอพระเจ้าช่วยไหม และเชิญไปโบสถ์ ถ้าเขาแสดงความสนใจ อาจจะนัดอีกเวลาหนึ่งเพื่อจะเยี่ยมเยียน ถ้าเขาไม่เชิญเข้าบ้าน เราก็ยังแนะนำตัว และเชิญชวนไปโบสถ์ ถ้าเขาแสดงความไม่พอใจและเถียงกับเราและ โกรธ ก็ให้เรายิ้ม ใจเย็น ไม่แสดงความโกรธตอบ (2 ทิโมธี 2:23-25) อธิษฐานในใจและอวยพรเขา

เมื่อไปเยี่ยมคนป่วย ไม่ต้องอยู่นาน พุดให้กำลังใจ ขออนุญาตอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน อาจจะเลือกข้อพระคัมภีร์จาก มัทธิว 11:28-30, 8:1-10, 13-17; สดุดี 23, 91; มาระโก 5:24-34 และ โรม 8:28

เมื่อเป็นพยานว่าพระเยซูช่วยคุณอย่างไร คุณควรเสนอผู้ฟังว่าเขาจะได้รับการช่วยเหลือ เพราะพระเจ้าสัญญาว่า “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 โครินธ์ 5:17)

เดี๋ยวนี้ องค์พระเยซูคริสต์ยืนอยู่ใกล้ท่าน พร้อมทั้งจะอภัยและให้ชีวิตใหม่แก่ท่าน พระเยซูคริสต์ได้เชิญชวนท่านว่า “นี่แน่ะ เรายืนเกาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น” (วิวรณ์ 3:20) เดี๋ยวนี้เราเชื่อว่า พระเยซูกำลังเรียกท่านให้มีโอกาสรับชีวิตใหม่ ดังนั้นท่านสามารถจะรับชีวิตใหม่ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

การรับชีวิตใหม่

- 1 รู้... รู้ตัวว่าเราเป็นคนเจ็บป่วยเพราะบาป และเราต้องการหมอ
“ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาปเราก็ลวงตนเอง”

(1 ยอห์น 1:8)

- 2 **เชื่อ...** เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นหน่อ ที่จะรักษาให้หายได้ และเชื่อว่า พระองค์ได้ตายบนไม้กางเขนเพื่อความผิดบาปของเรา พระองค์ได้เป็นขึ้นมาจากตาย และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (โรม 10:9-10)
- 3 **กลับ...** กลับใจเสียใหม่ สารภาพความผิดของคุณ เพื่อพระเจ้าจะชำระให้พ้นความบาปทั้งสิ้น “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่เพื่อพระเจ้าจะลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 3:19 และ 1 ยอห์น 1:9)
- 4 **ขอ...** ขอเชิญพระเยซูคริสต์เข้ามาประทับในจิตใจ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ และให้พระองค์เป็นเจ้าของและความคุมชีวิตของคุณ
5. **รับ...** เมื่อรับพระเยซูคริสต์เข้าในจิตใจแล้ว ให้เรารับอีก 3 อย่าง คือ
 - **รับบัพติศมา** เตรียมตัวเป็นสมาชิกของคริสตจักร โดยรับบัพติศมา “จงกลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมาในนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 2:38)
 - **รับพระวิญญาณบริสุทธิ์** ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงนำเราในการเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า และในการติดตามพระเยซู
 - **รับคำสอน** รับคำสอนของพระเยซูทุกวัน โดยการอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน ไปร่วมกันในการนมัสการ พระเจ้าในบ้าน และในคริสตจักร

เมื่อผู้ฟังตัดสินใจรับเชื่อ ให้เรานำเขาอธิษฐาน โดยถามเขาว่า เขาอยากอธิษฐานต่อพระเยซูไหม เขาจะอธิษฐานเองหรือเราจะนำเขาก็ได้ ก่อนให้เขาอธิษฐานตามเรา เราควรอ่านคำอธิษฐานให้เขาฟังหนึ่งเที่ยว เพื่อให้เขาทราบว่าเขาจะอธิษฐานอย่างไร และอธิษฐานนำเขาคือให้เขาอธิษฐานตามที่ละประโยค เมื่ออธิษฐานเชิญพระเยซูคริสต์เข้าอยู่ในจิตใจแล้ว ผู้ประกาศควรให้เขามั่นใจว่า พระเยซูคริสต์อยู่กับเขาจริงๆ เพื่อจะช่วยเหลือในทุกอย่างตามน้ำพระทัยพระเจ้าโดยเชื่อในคำสัตย์ซื่อของพระองค์ที่บันทึกไว้ในพระธรรมยอห์น 14:15-18; 1 ยอห์น 5:11-15; มัทธิว 7:7-8 และวิวรณ์ 3:20 อย่างไรก็ตาม เราควรอธิบายให้เขาเข้าใจว่า คำอธิษฐานเป็นการสนทนากับพระเจ้าด้วยความจริงใจ แต่ไม่ใช่คาถาที่จะต้องท่องจำ หรือ กลัวท่องผิด

คำอธิษฐาน

ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าขอเปิดใจต้อนรับพระเยซูคริสต์เข้ามาในชีวิต เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ขอพระองค์ได้ทรงโปรดยกโทษความผิดบาปของข้าพเจ้าที่เคยทำไป และขอพระองค์ขับไล่สิ่งชั่วร้ายออกไปจากชีวิต ขอทรงโปรดเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้น และครอบครองชีวิตให้เดินในทางชอบธรรมตามพระประสงค์ของพระองค์ อาเมน

ควรจะอธิบายด้วยว่าคำลงท้ายว่า “อาเมน” เป็นภาษาคริสเตียน แปลว่าขอให้เป็นอย่างนั้น ซึ่งใช้ในความหมายคล้ายกับคำว่า “สาธุ”

คำถามท้ายบท

1. ต้องจำคำย่อ 5 คำ ในการรับชีวิตใหม่
2. สรุปสาระของ “หลักศีลธรรม 4 ประการ” กับเพื่อนเพื่อฝึกฝนตนเองให้ชำนาญ
3. หัดอธิบายการรับชีวิตใหม่กับเพื่อนในห้อง และเชิญเขาอธิษฐานตามตัวอย่าง
4. ให้อภิปรายในกลุ่มตามความเชื่อและประสบการณ์ว่า จะรู้ได้อย่างไรว่าพระเยซูคริสต์ประทับในจิตใจ?
5. ให้จับคู่ อธิษฐานเพื่อมีเป้าหมายในการประกาศแบบตัวต่อตัวอย่างน้อย 4 คน จากนั้นให้ออกไปประกาศกับคู่ของตน

บทที่ 8 การประกาศต่อสาธารณชน

จงฟังเถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช.....และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลกและความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและรัดพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง

มาระโก 4:3; 18-20

คริสตชนเป็นทูตของพระคริสต์ ออกไปประกาศมิใช่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อนำยาแห่งความรอดคือข่าวประเสริฐ พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ให้แก่บรรดาผู้เจ็บป่วยด้านจิตวิญญาณ เพราะหลายคนป่วย รู้ตัวว่าป่วย แต่เขาอายุไม่กล้าไปหาหมอหรือบอกให้ผู้อื่นรู้ พระเยซูส่งเราออกไปเป็นผู้แทนของพระองค์ เป็นแพทย์ผู้ประเสริฐแสวงหาผู้ป่วยด้วยโรคบาป ทำให้เขาารู้ด้วยอมรับการรักษา

การประกาศต่อสาธารณชนเป็นการประกาศเพื่อจะหาคนป่วยที่พระเจ้ากำลังเรียก เป็นการประกาศที่สามารถทำและช่วยคนป่วยได้คราวละหลายๆ ในการประกาศแต่ละครั้ง บางครั้งการประกาศลักษณะนี้สามารถเล่าพระกิตติคุณให้คนฟังได้ทีละเป็นหมื่นเป็นแสนคน จนอาจ

เทียบได้กับหว่านเมล็ดพืช (มาระโก 4:1-20) เมล็ดพืชเปรียบเป็นพระคำของพระเจ้า ย่อมตกลงในจิตใจของแต่ละบุคคลและเกิดผลไม่เท่ากัน เพราะชาตानคอยรบกวนมิให้ผู้รับพระคำของพระเจ้าได้ใช้พระคำของพระเจ้าให้เป็นประโยชน์ หรือบางครั้ง เพราะใจของผู้นั้นแข็งกระด้างสนใจในเรื่องอื่น ดังนั้นแม้ว่าจำนวนผู้ได้ฟังพระกิตติคุณจากการประกาศวิธีนี้อาจจะมีจำนวนมาก แต่จำนวนผู้ที่มารู้จักพระเยซูผ่านวิธีนี้ก็กลับไม่ได้มากนัก

จอร์จ บาร์นันนักวิจัยชาวอเมริกันได้ทำการสำรวจผู้ที่รับเชื่อจำนวน 1004 คนว่ามารู้จักพระเจ้าผ่านทางวิธีใด ปรากฏว่าจำนวนผู้ที่รับเชื่อผ่านงานประกาศใหญ่กลับมีสัดส่วนเพียง 5% เท่านั้น ในขณะที่การประกาศตัวต่อตัวจากเพื่อนหรือญาติไปสู่คนรู้จักกลับนำคนรับเชื่อได้ถึง 44 %

ปรากฏการณ์ที่ว่าผู้ได้ฟังพระกิตติคุณมีมาก แต่ผู้รับเชื่อมีน้อยส่วนหนึ่งอาจจะอธิบายได้จากมุมมองของการจัดการ เพราะเท่าที่สังเกตงานประกาศใหญ่ลักษณะนี้แม้จะหวังผลให้ผู้ไม่เชื่อมาฟังพระกิตติคุณแต่ในหลายครั้งผู้เข้าร่วมงานประกาศจริงๆ กลับเป็นผู้เชื่อเสียมากกว่า หากจะลองนับกันจริงๆ บางงานผู้เชื่อกลับเป็นคนส่วนใหญ่คิดเป็น 70-80% ของผู้มาร่วมงานเสียด้วยซ้ำไป

ยิ่งไปกว่านั้นการจัดงานประกาศใหญ่ก็เป็นการใช้ทรัพยากรสูงทั้งด้านเวลาเตรียมงาน บุคลากรในการทำงาน รวมทั้งเงินทุนที่ต้องใช้ไป แต่อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนกลับมีความเห็นว่างานเช่นนี้ไม่ได้สูญเปล่า เพราะผู้เชื่อ 70-80% ที่มาร่วมงานเช่นนี้ก็ได้รับการฟื้นฟูใจด้วยเช่นกัน

สถิติจากผู้รับเชื่อ 1,004 คน ทั่วประเทศสหรัฐฯ

The nationwide poll of 1,004 born-again Christians in the US. จาก

Barna Research Group

1. ผลจากการตายของญาติสนิทมิตรสหาย Death of a Friend 4%
2. ผลจากการค่ายหรือกิจกรรมอนุชน Youth Camp/Event 4%
3. ผลการกรั้วการศึกษา Sunday School 4%
4. ผลจากการหายโรค Physical Healing 5%
5. ผลจากการที่ผู้รับใช้ไปประกาศ Personal Evan. by Clergy 5%
6. ผลจากการประกาศใหญ่ Evangelistic Crusade 5%
7. ผลการร่ายการต่างๆของคริสตจักร Church Program 13%
8. ผลจากการที่เพื่อนและญาติเป็นพยานนำเชื่อ Friend/Relative 44%
9. ผลจากปัจจัยอื่นๆ Others 16%

น่าสังเกตว่า ถ้ารวมในรายการที่ 4 และ 5 เข้ากับรายการที่ 8 ซึ่งเป็นการประกาศแบบตัวต่อตัวแล้วพบว่า อย่างน้อย มีผู้รับเชื่อถึง 54% จากการประกาศแบบนี้

แม้การประกาศต่อสาธารณชนจะมีข้อจำกัดหลายประการ แต่ก็ยังเป็นการประกาศที่มีประโยชน์และเกิดผลได้ดี หากผู้เตรียมการประกาศเข้าใจธรรมชาติของงานประกาศลักษณะนี้ มีการวางแผนและการกำหนดวัตถุประสงค์ที่เหมาะสม และยังเป็นการสร้างทีมและความกล้าหาญในการประกาศให้กับสมาชิก

ในบางคริสตจักร การประกาศลักษณะนี้ผู้เตรียมงานได้กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนว่ามีเพื่อการหว่านให้คนได้รับฟังพระกิตติคุณให้มากที่สุด เพื่อให้เกิดความสนใจและหว่านพระกิตติคุณในใจของผู้ฟัง รวมทั้งคาดหวังการเก็บเกี่ยวที่จะมาภายหลัง ในบางที่ที่มีการเตรียมตัวอีกลักษณะ โดยอาจจะให้สมาชิกเริ่มต้นประกาศเป็นพยานแบบตัวต่อตัว สัมผัสชีวิตให้คนทั้งหลายเห็นถึงพระเจ้าก่อน จนผู้สนใจมีจิตใจที่พร้อมใจใช้งานประกาศใหญ่ซึ่งมีบรรยากาศที่ดีเป็นการเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณที่สมาชิกได้หว่านไว้ก่อนหน้านี้แล้ว จำนวนผู้ที่รับเชื่อในงานลักษณะนี้ก็จะสูงมาก

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า พระคำของพระเจ้าย่อมจะเกิดผลได้ในหลายๆ คนที่ตั้งใจจริงๆ เราต้องยึดคำสัญญาของพระเจ้าจาก อีสายห์ 55:11 “คำของเราซึ่งออกจากปากของเรา จะไม่กลับสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นนั้น” เราต้องประกาศด้วยความเชื่ออย่างมั่นคงว่า พระเจ้าจะให้เกิดผล

การเตรียมตัว

1. **สถานที่** เราควรเลือกสถานที่ซึ่งคนมาชุมนุมได้สะดวก เช่น การฟื้นฟูตามโรงเรียน การจัดคอนเสิร์ต สนามกีฬา ตลาด หน้าโรงพยาบาลยนต์ ถนนคนเดิน หรือในงานรื่นเริงต่างๆ การจัดการประกาศพระกิตติคุณในงานใหญ่ๆ เช่น งานกาชาดประจำปี งานประจำปีของจังหวัด หรืองานฉลองในเหตุการณ์สำคัญๆ ของสังคมด้วย

2. **อธิษฐาน** ก่อนเริ่มต้น เราควรอธิษฐานขอการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวห้ามและมัดซาตาน อธิษฐานประกาศปลดปล่อยตามมัทธิว 18:18-20 “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านจะกล่าวห้ามในโลก ก็จะถูกล่ามไว้ในสวรรค์ และสิ่งสารพัดซึ่งท่านกล่าวอนุญาตในโลก ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์เหมือนกัน เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าพวกท่านอยู่ในโลกสองคน ร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เรา จะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

วิธีการ

การประกาศต่อสาธารณชนมีหลากหลายวิธี ผู้เขียนจึงขอสรุป และนำเสนอวิธีการที่เคยใช้และเกิดผลได้ดีดังนี้

1. การอธิบายรูป

การนำรูปภาพแผนภูมิมาใช้ในการประกาศต่อสาธารณชนเป็นวิธีที่ง่าย ประหยัด ไม่ใช้เวลามาก เคลื่อนที่ง่าย รูปที่ใช้บ่อยๆเป็นรูปที่พูดถึงปัญหาของมนุษย์ เช่น “ดวงใจมนุษย์” “สะพานเดียว” กนกบรรณสาร (OMF) www.omf.org/Thailand เป็นผู้พิมพ์ และหาซื้อได้ที่ร้านขายหนังสือคริสเตียนทั่วไป

รูปภาพที่ใช้ในการประกาศยังมีอีกหลายชุด เช่นชุด”ข่าวประเสริฐ” ที่ผลิตโดยมูลนิธิสื่อภาษาด้วยเสียง ชุดนี้เป็นภาพสี 40 รูป มีรูปภาพตามขนาดคือขนาดใหญ่ กลาง และเล็ก มีคู่มือการสอน และซีดีเป็นสื่อการสอน และจัดพิมพ์ในหลายภาษา

สนใจรูปภาพติดต่ได้ที่ 053-021332

สงวนลิขสิทธิ์

2. การประกาศโดยใช้การแสดง

การแสดงละครเป็นสื่อการประกาศที่เข้าถึงจิตใจของผู้ชมได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้ชมได้เห็นภาพตัวอย่างในชีวิตผ่านตัวละคร เนื้อเรื่องชวนติดตาม เพราะบทละครสร้างจากชีวิตจริง เป็นเรื่องที่ใกล้ตัว และสอดแทรกพระกิตติคุณเข้าไปในบทละคร ทำให้ผู้ชมเข้าใจในข้อพระคัมภีร์ได้ง่ายและชัดเจน อีกทั้งยังดึงผู้ชมให้มีส่วนร่วมไปกับตัวละคร เกิดความซาบซึ้ง และสามารถนำข้อคิดที่ได้จากละครไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน

การแสดงละครทำให้ผู้ชมสนใจ โดยเฉพาะคนที่ยังไม่เชื่อพระเจ้า ผู้ชมจะติดตามเนื้อเรื่องและลุ้นว่าในตอนต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น ปัจจุบันนี้ คนส่วนใหญ่ชอบดูละคร ยิ่งถ้าเป็นละครน้ำเน่าคนยิ่งชอบ สมัยนี้คนอยู่นิ่งนานๆ ไม่ค่อยได้ แต่ถ้ามีละครนำเทศน์จะทำให้ผู้ชมรับได้ง่ายขึ้น

การแสดงละครไม่ใช่เกิดประโยชน์กับผู้ชมอย่างเดียว แต่เกิดประโยชน์กับผู้แสดงด้วย ทำให้เขาได้เรียนรู้ และนำบทบาทของตัวละครมาช่วยในการดำเนินชีวิตของตัวเอง ช่วยให้เขาได้เติบโตในด้านจิตวิญญาณ บทที่ได้รับ ถิ่นนำมาเปรียบเทียบกับชีวิตของตัวเอง นอกจากนี้การแสดงละครยังทำให้ผู้ร่วมทีมมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน รวมถึงนักแสดงด้วย เมื่อละครจบลง บทสรุปของนักแสดงไม่ควรยาว แต่ได้ใจความ มีเนื้อหาชวนให้รับเชื่อและกลับใจฟังพระเยซู

ถ้ามีการเขียนเขียนหลังจากการแสดง ก็จะเป็นผลดี ทำให้นักแสดงกับผู้ชมได้รู้จักกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การแสดงทำให้เกิด

การทำงานร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพ พึงพาซึ่งกันและกัน ทำให้เขามีความมั่นใจและกล้าที่จะประกาศมากขึ้น

การแสดงละครต้องมีการเตรียมตัวล่วงหน้า บุคลิกของผู้แสดงอาจเรียกร้องความสนใจจากผู้ชมได้มาก ในการเตรียมตัว เราต้องคำนึงถึงบทบาทของตัวละคร การแสดงออกที่จะดึงดูดความสนใจ เนื้อเรื่องและเป้าหมายของเรื่อง

การเลือกเรื่องที่จะแสดงอาจนำมาจากพระคัมภีร์ เช่น ชาวสะมาเรีย (ลูกา 10:25-37) บุตรน้อยหลงหาย (ลูกา 15:11-32) เศรษฐีกับลาซารัส (ลูกา 16:19-31) คำอุปมาของพระเยซูในพระธรรมมัทธิว โดยอาจจะนำมาแสดงตามพระคัมภีร์โดยตรง หรืออาจจะนำเนื้อหาสาระของเรื่องในพระคัมภีร์มาประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน เช่น การขับไล่วิญญาณชั่วในยุคปัจจุบัน หรืออาจจะแต่งเรื่องใหม่จากประสบการณ์จริง ถ้าสนใจการแสดงสำหรับงานพิเศษ เช่นงานคริสตมาส เทศกาลอีสเตอร์ ติดต่อได้ที่ ซี.ซี.ไอ. มหาวิทยาลัยพายัพ โทรศัพท์ 053-248-191

ซี.ซี.ไอ. ใช้ลิเกในการประกาศ เพราะเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่น ทำให้ชาวบ้านเห็นว่าพระกิตติคุณ เข้าถึงชีวิตและวัฒนธรรมของเขา และลบภาพความคิดที่คนส่วนใหญ่คิดว่า ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาฝรั่ง เช่นเมื่อมีการประกาศที่บ้านธิ จ.ลำพูน มีคนเอาหินขว้างนักเทศน์ แต่หลังจากนำลิเกไปเล่นสามครั้ง มีคนหลายคนเริ่มกลับใจ รับบัพติศมา และได้มีการสร้างคริสตจักรขึ้นในเวลาต่อมา

“นักเทศน์ ซี.ซี.ไอ. ที่เคยถูกหินขว้างที่บ้านธิ”

3. ฟืนฟู่ในโรงเรียน

นอกจากสอนพระคัมภีร์ จัดนมัสการ และจัดประชุมกลุ่ม นักเรียนคริสเตียนทุกอาทิตย์แล้ว โรงเรียนและมหาวิทยาลัยคริสเตียนในสังกัดสภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย ก็ได้จัดสัปดาห์พัฒนาคุณภาพชีวิต หรือฟืนฟู่ขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อให้โอกาสแก่นักเรียน ครู พนักงาน ได้รับเชื่อ

ซี.ซี.ไอ. ก็ได้มีส่วนไปประกาศในสัปดาห์ฟืนฟู่คุณภาพชีวิต แต่ละครั้งเป็นเวลา 5 วัน และมีหัวข้อฟืนฟู่ และแต่ละวันยังมีหัวข้อ

ประจำวันด้วย ส่วนโปรแกรมเริ่มจากการสอนเพลงที่แต่งขึ้นเองในแต่ละปี เป็นพยาน แสดงละคร บางครั้งมีวีร่า สรूपละครโดยการเทศนาสั้นๆ วันสุดท้ายมีการเชิญชวนให้นักเรียน ครู และเจ้าหน้าที่ออกมารับเชื่อ อนุศาสนิกประจำโรงเรียนจะรับผิดชอบติดตามผล แต่ละปีได้ผลิตซีดีเพลงคริสเตียนที่ใช้ในงานฟื้นฟูออกจำหน่ายเพื่อเป็นการติดตามผลด้วย ในทุกปีมีคนเดินออกมารับเชื่อประมาณสองพันคน แม้ว่าคนส่วนน้อยที่รับบัพติศมา แต่ก็มียุคหลายคนเป็นพยานว่ารู้จักพระเจ้าในสัปดาห์ฟื้นฟูนั้น และมีผู้นำคริสเตียนมากมายในปัจจุบันที่เริ่มต้นถวายชีวิตในสัปดาห์ฟื้นฟูด้วยเช่นกัน

4. การประกาศโดยการขายหนังสือหรือแจกหนังสือ

ส่วนมากเป็นงานของร้านขายหนังสือคริสเตียน หรือของสมาคมพระคัมภีร์ แต่บางครั้งเราสามารถนำไปจำหน่ายได้ในการประกาศเอง จากประสบการณ์ของสมาคมพระคัมภีร์ ถ้าซื้อหนังสือในราคาไม่แพง คนที่ซื้อจะเห็นคุณค่าของหนังสือมากกว่าได้รับฟรี ไม่ถึงง่าย ๆ แต่บางครั้งการแจกจะเกิดผลดี ถ้าเราแจกโดยเฉพาะกับคนที่สนใจจริงๆ

องค์กรกิตติศาสน์ที่วางพระคัมภีร์ตามห้องพักในโรงแรมต่างๆ ทั่วประเทศ องค์กรนี้มีนโยบายให้คริสเตียนเป็นผู้แจกฟรี แต่ต้องเป็นพยานก่อน ถ้าไม่อย่างนั้นผู้รับอาจจะนำไปขายเป็นของเก่า “สมาชิกในองค์กรกิตติศาสน์บอกว่า ผู้ประกาศจำเป็นต้องนอนหลับ แต่พระคัมภีร์ไม่หลับอยู่ในห้องพร้อมเสมอ”

ในปี 2004 มูลนิธิอาร์เธอร์ เอส เดอมอส จัดพิมพ์หนังสือ *พลังแห่งชีวิต* โดยสัมภาษณ์ผู้ที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยหลากหลายสาขา

อาชีพ เช่น นักแสดง นางแบบ นักธุรกิจ นักกีฬา นักดนตรี นักร้อง ในหัวข้อ “สู่จุดหมายในชีวิตได้อย่างไร” และได้จัดทำโฆษณา คำพยานสั้นๆ ออกอากาศทางโทรทัศน์ ช่วงกลางวัน แต่เป็นเวลาที่ดี ถ้าใครได้ชมโฆษณานี้ สนใจอยากได้นั่งสีพลงแห่งชีวิต สามารถติดต่อรับได้ โดยทางโทรศัพท์หรือจดหมาย และทางมูลนิธิจะไม่ติดต่อกับผู้ขอ นอกจากเขาต้องการให้ติดต่อเอง โฆษณานี้ออกอากาศประมาณสองเดือน แต่ได้รับการตอบสนองดีมาก แจกหนังสือไปสองล้านกว่าเล่ม มีหลายคนรับเชื่อ โดยผู้เขียนได้พบคนเหล่านี้เริ่มรับเชื่อ และมาโบสถ์

อย่างไรก็ตามผู้เขียนรู้จักอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยพายัพ อาจารย์ท่านนี้ได้เป็นพยานหน้าชั้นเรียนว่า เมื่อเขาเริ่มสอนที่นี่ เขาเคยเก็บพระคัมภีร์ไปขายเป็นเศษกระดาษ แต่เดี๋ยวนี้เขาพบพระเจ้าเองและเป็นผู้ปกครองของคริสตจักร

5. การแจกใบปลิว

การประกาศโดยการแจกใบปลิว เป็นวิธีที่ง่ายและเหมาะสมสำหรับการประกาศ ที่ไม่ต้องอาศัยความสามารถในการอธิบายมากนัก เพราะสามารถให้ผู้รับนำไปอ่านเองที่บ้านได้ ถ้าไม่สามารถใช้เวลาอธิบายกับเขาได้นานๆ เหมาะสำหรับการประกาศเวลาสั้นๆ หรือในเวลาว่างหรือประกอบกับการประกาศวิธีอื่นๆ เช่น เยี่ยมเยียน ประกาศในที่สาธารณะ เป็นต้น

ผู้ประกาศควรเลือกใบปลิวที่ดีและอ่านใบปลิวให้เข้าใจเนื้อหา ก่อนออกแจก เมื่อแจกใบปลิวควรแจกด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ท่าทางอ่อนโยน สุภาพ และอวยพรให้เขาในใจ อีกทั้งผู้ประกาศจะต้อง

พร้อมให้คำอธิบายถ้าผู้รับสนใจ เมื่อผู้เขียนเริ่มแจกใบปลิวใหม่ๆ ครั้งหนึ่งเมื่อส่งให้ก็ไม่มีใครรับจึงรู้สึกท้อใจ แต่ผู้ชำนาญที่มองเห็นผู้เขียนได้แนะนำว่า เพราะคุณไม่ได้ทักทายหรืออธิบายอะไรก่อน เขาจึงไม่ทราบว่า คุณกำลังให้อะไร และไม่ควรจะกลัวหรือเสียใจหากผู้รับทิ้งใบปลิวต่อหน้าเรา

หลายคนเคยกลับใจเพราะใบปลิวที่คนอื่นทิ้งหรือใช้ห่อขนม เช่น อจ.สมชาติ ชะอุ่มทอง อดีตศิษยาภิบาลคริสตจักรที่ 2 สามย่าน พบพระเจ้าและกลับใจเมื่อได้อ่านใบปลิวที่ใช้ห่อขนม ขณะนั่งอย่างหมดหวังที่ขอบถนน อีกคนหนึ่งเป็นนักมวย ที่ชอบหาเรื่อง เมื่อได้รับใบปลิว เขาก็ติดต่อหน้าผู้แจกครั้งแรกแล้วครั้งเล่า ที่สุดเขาก็กลับใจเป็นคริสเตียน เพราะคำพูดที่อ่อนสุภาพของผู้แจก

ดร. เค.ซี. ฮาน อดีตศิษยาภิบาลชาวเกาหลี ผู้ซึ่งมีสมาชิกในคริสตจักรเป็นจำนวนมาก ในอาทิตย์หนึ่งๆ มีผู้ไปนมัสการประมาณหนึ่งหมื่นคน เมื่อ ดร.ฮาน มาเยือนประเทศไทย มีผู้ถามเขาว่า การแจกใบปลิวแล้วมีผู้ติดต่อหน้า เป็นเหมือนการยื่นแก้วมูกดาให้สุกหรือไม่ เขาตอบว่า “เราจะรู้ล่วงหน้าได้อย่างไรว่าคนไหนเป็นสุก” เราไม่ควรอายที่จะใช้ทุกวิถีทางว่านเมล็ดพระวจนะ และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงนำพระวจนะนั้นมาถึงคนที่พระองค์ทรงเลือก ทุกคนสามารถแจกใบปลิว วิธีแจกใบปลิวยังเหมาะสำหรับฝึกอนุชนหรือคริสเตียนใหม่ ให้เริ่มและกล้าในการประกาศ

จากผลการวิจัยของ Marten Visser (2008) ยังได้ยืนยันว่าจากจำนวนคริสเตียนไทย 3,000 คนใน 94 คริสตจักร พบว่า มีผู้กลับใจเชื่อ

พระเจ้าเพราะอ่านไบเบิลถึง 17% (คริสเตียนโปรเตสแตนท์ในประเทศไทย ปี 2009)

6. การใช้วิธีดี วิชิตี วิทยา ป้ายประชาสัมพันธ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เช่น การส่งข้อความผ่านมือถือ และอินเทอร์เน็ต

มีหน่วยงานคริสเตียนหลายหน่วยงานที่ใช้สื่อการประกาศในด้านนี้ เช่น

ซี.บี.เอ็น.สยาม (CBN: www.cbnsiam.com)

เสียงสันติ (www.voiceofpeace.org)

ซี.ซี.ไอ. มหาวิทยาลัยพายัพ(ccipyu@gmail.com)

FEBC (Far Eastern Broadcasting Company:

www.febcthailand.org)

เราประกาศตัวต่อตัวได้ โดยการแจก ซีดีการประกาศ ขวนเพื่อน มาดูที่บ้าน ติดต่อเพื่อนโดยการใช้มือถือ อินเทอร์เน็ต อีเมล หรือสื่อสังคม เช่น เฟสบุ๊ก เป็นต้น

7. การเทศนา

องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการประกาศต่อสาธารณชนคือการเทศนา แต่การเทศนาเพื่อการประกาศนั้นมีลักษณะที่แตกต่างจากการเทศนาในวันอาทิตย์โดยทั่วไปในบางประการ เช่นในการเทศนาแบบนี้จะต้องเตรียมให้เนื้อหาจบลงด้วยการเรียกให้ผู้ฟังรับเชื่อ โดยหลังจากเทศนาควรจะเชิญชวนให้รับเชื่อ เช่นถ้าใครอยากจะรับพระเยซู ให้ยกมือ

หรือกัมสิระยอริชฐานรับเชื่อ และวิธีที่ใช้ได้ผลมากที่สุดคือการให้เดินออกมารับเชื่อ และเตรียมคนที่จะติดตามผลสำหรับผู้เชื่อใหม่

จากผลการวิจัยของ Marten Visser (2008) พบว่า มีผู้กลับใจเชื่อพระเจ้าเพราะการเทศนาถึง 11%

โดยด้านล่างจะเป็นตัวอย่างโครงร่างคำเทศนาประกาศ

“เพราะรัก”

พระคัมภีร์ 1 ยอห์น 4:16

1. พระเจ้าทรงรักเรามากจึงทรงสร้างเราขึ้นมา ความรักของพ่อแม่ อันเป็นเหตุให้เรากำเนิดขึ้นทำให้เราเข้าใจเรื่องนี้ (ปฐมกาล 1-3)
2. พระเจ้าทรงรักเรามากจึงทรงให้เรา มีเสรีภาพในการตัดสินใจ การตัดสินใจเรื่องแรกของมนุษย์คือการตัดสินใจไม่เชื่อฟังพระเจ้า ถึงทุกวันนี้เรายังเลือกจะไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดังนั้นเราจึงถูกแยกขาดจากความรักของพระเจ้า (ปฐมกาล 3)

ตัวอย่าง เราไม่ต้องสอนให้เด็กเล็กๆ รู้จักหวงของ หรือแย่งของจากคนอื่น รวมทั้งโกหกเมื่อเขาทำผิด

3. พระเจ้าทรงรักเรามากจึงทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อช่วยเหลือเรา ด้วยการรับโทษบาปแทนเราบนไม้กางเขน (โรม 3:23 และ 5:8) ตัวอย่างเช่นคุณแม่คนหนึ่งที่ยอมสละชีวิตของเธอเพื่อช่วยลูกชายให้พ้นจากกองไฟที่เกิดจากการที่เด็กคนนี้นำไม้ขีดไฟมาจุดเล่น ทั้งที่คุณแม่ได้ห้ามเตือนและนำไม้ขีดไฟไปซ่อนแล้ว

4. พระเจ้าทรงรักเรามากจึงประสงค์ให้เราได้อยู่ร่วมกับพระองค์ ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป (ยอห์น 14:1-3 และ 16-18) พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นในเวลานี้ เพื่อจะทรงยกโทษให้คุณ และประทานชีวิตใหม่ที่มีทั้งเป้าหมายและวัตถุประสงค์ให้กับคุณ ถึงแม้ว่าคุณจะถูกแยกจากพระเจ้า ถึงแม้ว่าเราจะหลงหายไปในความบาปและตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตานและความตาย แต่เราสามารถพบชีวิตใหม่ ด้วยการบังเกิดจากพระวิญญาณและได้เป็นบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:12)

การเชิญชวน: เราสามารถรับเอาพระเจ้าได้ในตอนนี้และได้รับการอภัยจากพระองค์ เราจะได้รับการปลดปล่อยจากซาตานและรับชีวิตนิรันดร์ จงเปิดใจของคุณเพื่อรับพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเดี๋ยวนี้

ผู้เทศนาอาจจะเชิญผู้ฟังให้ก้าวออกมาหรืออธิษฐานในที่นั่งของตนก็ได้ พวกเขาจะได้รับพระเยซูในทันทีที่เขาอธิษฐานต้อนรับพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระผู้ช่วยให้รอด การจะต้องเตรียมพี่เลี้ยงให้พร้อมที่จะมากุ้ยกับคนที่ออกมารับเชื่อและเริ่มต้นการติดตามผลในทันที

ตัวอย่างคำเทศนาของเปโตรสำหรับคนที่เชื่อพระเจ้า อยู่ในกิจการ 2: 14-40 และสำหรับคนต่างชาติ อยู่ในกิจการ 10: 34-43 และคำเทศนาของเปาโลกับคนที่มีการศึกษาอยู่ในกิจการ 17: 22-31

ถ้าการประกาศมีหลายวันก็อาจจะกำหนดหัวข้อของแต่ละวัน โดยควรใช้หัวข้อใหญ่ที่เป็นแก่นของเรื่องเพื่อคุณภาพรวมคำเทศนา เช่น หัวข้อว่า “ขอแล้วจะได้....” และมีหัวข้อประจำวันตัวอย่างเช่น

วันที่ 1 พ้นจากความบาป

วันที่ 2 พ้นจากอำนาจ ศีมาร ซาตาน

วันที่ 3 พ้นจากความตาย

วันที่ 4 พ้นจากความทุกข์

วันที่ 5 พ้นจากชีวิตที่ไร้เป้าหมาย

คำถามท้าทายบท

1. คุณคิดว่าวิธีการเผยแพร่แบบใดดีที่สุด เพราะเหตุใด?
2. ตามสถิติผู้รับเชื่อส่วนมากมาเป็นคริสเตียนเพราะเพื่อนและญาติเป็นพยานนำเชื่อ คุณเห็นด้วยหรือไม่ที่คริสตจักรส่วนใหญ่ยังใช้การประกาศแบบสาธารณชนเป็นหลัก? เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?
3. คุณเคยประกาศต่อสาธารณชนด้วยวิธีการใดมาแล้วบ้าง? และผลเป็นอย่างไร? คุณคิดว่าตนเองมีความถนัดในวิธีใดบ้าง? เพราะเหตุใด?

กิจกรรม

ให้เริ่มอธิษฐานเป็นกลุ่มหรือส่วนตัว เพื่อให้พระเจ้านำคริสตจักร หรือหน่วยงานของคุณในการประกาศต่อสาธารณชน เช่น ในวันคริสตมาส วันอีสเตอร์ งานฟื้นฟู วันแห่งความรักและวันเกิด

บทที่ 9 การประกาศด้วยกลุ่มย่อย

หรือกลุ่มเซลล์³

“พระองค์จึงตั้งศิษย์สิบสองคนไว้ให้อยู่กับพระองค์ เพื่อจะทรง
ใช้เขาไปประกาศ และให้มีอำนาจขับผีออกได้”

มาระโก 3:14-15

“เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของ
เขา ร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและใจกว้างขวาง ทุกวัน
เรื่อยไป ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้
เป็นเจ้า ได้ทรงโปรดให้คนทั้งหลายซึ่งกำลังจะรอด มาเข้ากับพวกสาวก
ทุกวันๆ”

กิจการ 2:46-47

³ ผู้เขียนบทนี้ได้อ้างอิงจากหนังสือของจอห์น มอลลิสันชื่อ Growing Christians in Small Groups. Scripture Union Books. Australia, 1989 และจากเอกสาร
ประกอบการสอนและบทสัมภาษณ์ของ ศจ. สมจิต ห้วนา

พระเยซูทำพันธกิจผ่านกลุ่มย่อย

พระเยซูเริ่มพันธกิจการสถาปนาอาณาจักรพระเจ้ากับคนกลุ่มเล็กเพียง 12 คน โรเบิร์ต อี. โคลแมน ได้บรรยายวิธีการของพระองค์ไว้ในหนังสือศึกษาวิธีการของพระคริสต์ (The Master Plan of Evangelism) ไว้ดังนี้

1. การเลือกสรร (Selection) ลูกา 6:13
2. ความสัมพันธ์ (Association) มัทธิว 28:20
3. การอุทิศตัวถวาย (Consecration) มัทธิว 11:29
4. การให้ (Impartation) ยอห์น 20:22
5. การสาธิต (Demonstration) ยอห์น 13:15
6. ผู้แทนพระองค์ (Delegation) มัทธิว 4:19; มาระโก 3:14-15
7. การควบคุมดูแลให้คำแนะนำ (Supervision) มาระโก 8:17
8. ตามรอยพระบาท (Reproduction) ยอห์น 15:16

บางครั้งพระองค์ก็เทศน์กับคนกลุ่มใหญ่ แต่ทรงใช้เวลาส่วนมากในการอบรมสาวกสิบสองคนนั้น พระองค์ทุ่มเทเวลา 3 ปีเพื่อสร้างชีวิตพวกเขาให้เข้มแข็งในความเชื่อและความประพฤติ เพื่อเขาจะมั่นคงอยู่ได้เมื่อเผชิญการต่อต้านและอุปสรรคมากมาย แม้ว่าพวกเขาจะมีภูมิหลัง ฐานะ อาชีพที่แตกต่างกัน

โลกถือว่าสาวกพวกนี้เป็นคนธรรมดามาก ไม่มีความสำคัญ แต่พระเยซูเลือกคนธรรมดาที่เป็นเหมือนพวกเราให้เป็นผู้พลิกโลก พระองค์อยู่กับเขาตลอดเวลา กินด้วยกัน นอนด้วยกัน และเผชิญปัญหาด้วยกัน สาวกเห็นพระเยซูเป็นตัวอย่างในทุกเรื่อง เขาจึงค่อยๆ เข้าใจความจริงที่อยู่ในพระองค์

พระองค์ทรงมอบอำนาจให้เขาสั่งสอน “ไล่ผี รักษาโรค เหมือนที่พระองค์กระทำ” “สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้” (มัทธิว 28:19-20) จากประสบการณ์ของหลายคริสตจักรเราพบว่าพวกเขาประสบความสำเร็จในการสร้างสาวก เมื่อพวกเขาใช้วิธีเดียวกันกับพระเยซู

คริสตจักรยุคแรกเริ่มต้นที่บ้าน

อาจารย์เปาโลและคริสเตียนยุคแรกเริ่มพันธกิจจากกลุ่มย่อย โดยร่วมกันนมัสการในพระวิหารและในบ้าน (กิจการ 2:46, 5:42, 10:22, 12:12, 16:13-15, 32-34, 18:26, 20:7-8, 21:7-8; โรม 16:5; โครินธ์ 4:15 และฟีเลโมน 1-2) ในการนมัสการจะมีพิธีมหาสนิท สรรเสริญพระเจ้า และมีสมาชิกเพิ่มขึ้น อาจารย์เปาโลได้ฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรในบ้านปรีสคากับอาควิลลา (โรม 16:3-5 และ 1 โครินธ์ 16:19)

การนมัสการที่โบสถ์เพียงอาทิตย์ละหนึ่งหรือสองชั่วโมงนั้นไม่พอที่จะช่วยผู้เชื่อให้เติบโตเป็นสาวกที่บริบูรณ์ การตั้งกลุ่มเซลล์ เป็นโอกาสที่จะให้สมาชิกสร้างความสัมพันธ์ แสดงความรักต่อกันและกัน และความรักกับพระเจ้าด้วย กลุ่มย่อยนี้ไม่ใช่กลุ่มอธิษฐานหรือเรียนพระคัมภีร์อย่างเดียว แต่มีเป้าหมายให้สมาชิกได้สัมผัสพระเจ้าได้รับการเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้น ช่วยคนอื่นให้สัมผัสพระเจ้าและรับการเปลี่ยนแปลงชีวิตด้วย กลุ่มย่อยจึงเป็นโอกาสที่สมาชิกจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน และได้ชวนเพื่อนๆ ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้าเข้ามาร่วมด้วย การเริ่มต้นกลุ่มย่อยทำได้ง่ายโดยหาคนที่สนใจสองสามคนมาร่วมกัน

จากนั้นก็เริ่มต้นชวนคนอื่นร่วมด้วย และถ้าสมาชิกในกลุ่มเกินสิบคน ก็ควรจะเลือกผู้นำและขยายกลุ่มใหม่

การฟื้นฟูในอดีตเริ่มต้นด้วยกลุ่มย่อย

ฝรั่งเศส: นักบุญฟรานซิสแห่งอัสซีซี (ค.ศ. 1182-1226) ได้พบปะกับพี่น้องในกลุ่มย่อยเพื่ออธิษฐาน ศึกษาพระคัมภีร์ อบรม และช่วยเหลือสังคม

เยอรมัน: ในค.ศ. 1722 กลุ่มโมเรเวียนได้พบปะกันในกลุ่มย่อย และได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นกระแสการส่งมิชชันนารีไปยังนานาประเทศ

อังกฤษ: กลางศตวรรษที่ 16 จอร์จ ฟอกซ์ได้เริ่มประชุมกลุ่มย่อย ซึ่งต่อมาได้รับการเรียกขานว่ากลุ่มเควกเกอร์ ใน ค.ศ. 1738 จอห์น เวสลี่ ได้สัมผัสพระเจ้าจากกลุ่มอธิษฐานของโมเรเวียน จนเขาเองได้กลายเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงสังคมอังกฤษผ่านกลุ่มเพื่อน (Band) กลุ่มเหล่านี้มีสมาชิกในกลุ่มราว 10-12 คน พวกเขาจะพบปะกันทุกสัปดาห์เพื่อหนุนใจ เสริมสร้างชีวิตคริสเตียน และนำคนใหม่มาสู่ความเชื่อ การเคลื่อนไหวของคนเหล่านี้ได้ขยายไปสู่ระดับประเทศและเป็นที่รู้จักกันในชื่อ "เมธอดิสต์" (Methodist)

อเมริกา: ในศตวรรษที่ 17 แนวทางการเคลื่อนไหวของกลุ่มเมธอดิสต์ได้แพร่ไปสู่กลุ่มแบปติสต์ เพรสไบทีเรียน เควกเกอร์และกลุ่มอื่นๆ จนกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการฟื้นฟูใหญ่ในอเมริกาที่เรียกกันว่า "The Great Awakening" และกระแสการฟื้นฟูนี้ได้แพร่ไปทั่วโลกขณะนี้

ไทย: กลุ่มย่อยได้มีบทบาทมากขึ้นในการประกาศในประเทศไทย ตัวอย่างเช่น ศจ.สมจิต ห้วนาได้รับการทรงเรียกให้ไปตั้งคริสตจักร

ที่ลำปาง เมื่อแรกเริ่มคริสตจักรแห่งนี้ไม่มีสมาชิกใหม่สักเท่าใด แม้จะได้พยายามใช้วิธีประกาศต่างๆ จนกระทั่งศจ.สมชิตได้เริ่มต้นกลุ่มย่อยโดยการเชิญให้คนที่สนใจมาที่บ้านของท่าน และเล่าเรื่องราวของพระเยซูให้คนที่มาฟัง จากนั้นเชิญให้เขามาอีกในสัปดาห์ถัดไปรวมทั้งให้เชิญเพื่อนๆ ของเขามาด้วย ผู้คนเริ่มเปิดใจ มีประสบการณ์กับพระเยซู บางคนได้รับการรักษาโรคให้หาย คนถูกผีเข้าได้รับการรักษา ผู้คนก็เริ่มค้นนำคนอื่นๆ มา คริสเตียนบางคนที่ได้ย้ายถิ่นฐานไปทำงานที่ลำปางได้ยื่นขอการประชุมกลุ่มย่อยนี้ ก็เข้าร่วมประชุมด้วย จากนั้นศจ.สมชิตก็เริ่มกลุ่มย่อยวันอาทิตย์เพื่อฝึกอบรมผู้นำเพื่อให้พวกเขาสามารถนำกลุ่มย่อยที่แตกตัวไป หลังจากนั้นไม่กี่ปี คริสตจักรของท่านก็มีสมาชิกถึง 200 คน

จะเริ่มต้นอย่างไร?

เริ่มต้น เราเริ่มต้นด้วยการอธิษฐานเพื่อขอการทรงนำจากพระเจ้า ที่จะเตรียมคนที่สักสองสามคนที่มีภาระใจในการประกาศและการเลี้ยงดูจิตวิญญาณ กลุ่มย่อยกลุ่มแรกอาจจะเริ่มต้นจากศิษยาภิบาลเอง แต่เมื่อกลุ่มเติบโตขึ้น ก็ควรจะส่งต่อการนำกลุ่มย่อยนี้ให้กับผู้นำคนอื่นที่ได้ถูกสอนสร้างมาแล้ว ในทางกลับกัน กลุ่มย่อยก็อาจจะเริ่มต้นจากคริสเตียนที่มีภาระใจมาร่วมประชุมกันที่บ้านและพัฒนาต่อมาจนกลายเป็นคริสตจักรก็ได้

หลังจากได้กลุ่มผู้เริ่มต้นกลุ่มย่อยสองสามคนแรกแล้ว พวกเขาควรจะเริ่มต้นพบปะกันและอธิษฐานขอให้พระเจ้าส่งคนที่เหมาะสมมา รู้จักกับพระองค์ เราควรจะยึดถือคำสัญญาของพระเยซู ในมัทธิว 18:19-20 ที่ว่า “ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆ ในนามของเรา เราจะอยู่

ท่ามกลางเขาที่นั่น” แต่ละคนอาจจะเสนอชื่อเพื่อนหรือคนที่รู้จักที่ตั้งใจจะนำมากลุ่มย่อยให้คนในกลุ่มอธิษฐานเพื่อ

จากนั้นให้วางแผนการประชุมที่จะเชื่อเชิญบุคคลที่กลุ่มได้อธิษฐานเพื่อนี้มาร่วมประชุมด้วย เมื่อถึงตอนจบของการพบปะเพื่อการประกาศนี้ เราควรจะเชิญคนที่มาร่วมกลุ่มวันนั้นให้มาร่วมกลุ่มกับเราอีกเพื่อจะศึกษาเรื่องของพระเจ้าไปด้วยกัน และควรที่จะกำหนดเวลาพบปะกันครั้งต่อไปอย่างชัดเจนไว้ล่วงหน้า ถ้าเป็นไปได้ควรที่จะวางแผนที่จะมีการประชุมกลุ่มย่อยกับคนกลุ่มนี้อีกอย่างต่อเนื่อง 6-8 สัปดาห์

สถานที่และเวลา บ้านมักจะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดในการประชุมกลุ่มย่อย เพราะบ้านจะให้บรรยากาศที่อบอุ่น สบายๆ และเป็นกันเอง อาจจะมีของว่างไว้รับรองแขกที่มาร่วมประชุม ส่วนเวลาประชุมกลุ่มย่อยอาจจะช่วงเย็นในตอนกลางคืน วันเสาร์เช้า หรือในระหว่างอาหารเช้าก็ได้ ตามแต่ความสะดวกของผู้ที่จะเข้าร่วมประชุม

การเติบโต กลุ่มย่อยนี้ควรจะมีการวางแผนที่จะเติบโตด้วย โดยกลุ่มอาจจะเริ่มต้นจากคนเพียงสองสามคน และเพิ่มจำนวนขึ้น แต่กลุ่มย่อยไม่ควรจะมีสมาชิกมากกว่า 10-12 คน เพราะจะทำให้กลุ่มใหญ่เกินไป จนพูดคุยมีความสัมพันธ์กันได้ไม่ทั่วถึง อีกทั้งพระเยซูเองก็ทรงเลือกสาวกเพียง 12 คน แต่อย่างไรก็ตามให้พระวิญญาณเป็นผู้ทรงนำเราในการตัดสินใจแบ่งกลุ่ม อย่าให้กฎมาเป็นตัวกำหนดการเติบโตขยายกลุ่มย่อยของเรา

โปรแกรมแนะนำ การประชุมครั้งแรกอาจจะเป็นงานเลี้ยงหรือการประชุมในตอนกลางคืนก็ได้ แต่เมื่อชวนเพื่อนมาร่วมงานให้บอกเขา

ด้วยว่าจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่จะมีการพูดถึงความเชื่อของเราและชีวิตที่เปลี่ยนแปลงของเราจากความเชื่อนี้

ควรเริ่มต้นการประชุมด้วยกิจกรรมที่ทำให้รู้จักกันมากขึ้น เช่น การทำกิจกรรม "สัมภาษณ์" ให้คนที่มาร่วมงานจับคู่กัน แต่ละคนจะมีกระดาษและปากกาไปด้วย จากนั้นให้แต่ละคนผลัดกันถามคำถามคู่ของตนประมาณ 4-5 คำถาม เช่น คุณชื่ออะไร ทำงานอะไร ชอบอะไร คุณชอบสัตว์อะไรมากที่สุด เป็นต้น เวลาช่วงนี้จะกินเวลาประมาณ 5 นาที จากนั้นให้ทั้งหมดกลับมารวมกลุ่มกันอีกครั้ง และให้แต่ละคนแนะนำคู่ของตนให้กลุ่มรู้จักตามข้อมูลที่เราได้สัมภาษณ์มา เวลาในช่วงนี้ควรจะทำอยู่ประมาณ 20-30 นาที สิ่งที่สำคัญในการทำกิจกรรมนี้คือการรักษามรรยาทให้ไม่เครียด เป็นกันเอง ทุกคนรู้สึกได้ว่าพวกเขาเป็นที่ยอมรับและไม่ถูกบังคับ

หลังจากจบกิจกรรม อาจต่อด้วยการร้องเพลงง่ายๆ สักสองสามเพลง และเปิดการประชุมกลุ่มด้วยการอธิษฐาน จากนั้นให้คนที่เราได้เตรียมไว้ล่วงหน้ามาเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำในชีวิตของเขา (ประมาณ 20-25 นาที) หากคนในกลุ่มไม่พร้อมอาจจะเชิญแขกพิเศษมาเป็นพยานโดยเฉพาะ หรืออาจจะใช้การเปิด DVD ที่เป็นที่ยอมรับเช่น The Jesus Film ก็ได้ หลังจากนั้นอาจจะเปิดโอกาสให้ซักถามได้สักครู่

จากนั้นควรจะมีเวลาที่ได้นำเสนอพระกิตติคุณประมาณ 10 นาที โดยอาจจะใช้แผนภูมิหรือภาพประกอบว่าเขาจะตัดสินใจรับเชื่อพระเยซูได้อย่างไร และจบลงด้วยการให้โอกาสเขาอธิษฐานต้อนรับพระเยซู

ควรมีการมอบแผ่นพับหนังสือที่เหมาะสมให้กับคนที่รับเชื่อหรือคนที่สนใจด้วย เพื่อเขาจะสามารถเรียนรู้เรื่องของพระเจ้าได้ด้วยตนเอง

การประชุมควรจะจบลงด้วยการอธิษฐานและคำเชิญให้มาร่วมประชุมติดตามผลในครั้งต่อไป และการประชุมทั้งหมดไม่ควรจะใช้เวลาเกินกว่าสองชั่วโมง

การติดตามผล ควรเชิญคนที่มาร่วมประชุมกับเราให้ไปคริสตจักรด้วย เราควรจะติดต่อคนเหล่านี้ภายใน 24 ชั่วโมงไม่ว่าจะทางโทรศัพท์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือทางสื่อสังคมออนไลน์เช่น Facebook การติดต่อนี้มีเพื่อให้กำลังใจและสร้างมิตรภาพ

การประเมินผล ในระหว่างสัปดาห์ แกนนำกลุ่มควรจะประชุมกันเพื่ออธิษฐาน ประเมินผลและวางแผนสำหรับการประชุมครั้งถัดไป โดยอาจจะอภิปรายคำถามเหล่านี้เช่น ในการประชุมที่ผ่านมา เราได้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ทุกคนในกลุ่มมีโอกาสพูดคุยแบ่งปันหรือไม่ ทำอะไรที่จะทำให้การประชุมครั้งหน้าดีขึ้น เป็นต้น

การดูแลกลุ่ม วางแผนให้กลุ่มมีการประชุมต่อเนื่อง 6-8 สัปดาห์เพื่อการประกาศและการพัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณ โดยการตัดสินใจเรื่องนี้ควรทำก่อนที่จะมีการประชุมเพื่อการประกาศครั้งแรก

ถึงแม้ว่าผู้ไม่เชื่อที่มาร่วมประชุมประกาศครั้งแรกจะไม่สามารถมาร่วมประชุมครั้งต่อไปกับเราได้ ก็ให้กลุ่มยังคงดำเนินการประชุมตามกำหนดการต่อไป โดยแกนนำกลุ่มอาจจะใช้เวลานี้ในการอธิษฐาน ศึกษาพระคัมภีร์ สบฟังการทรงนำของพระวิญญาณ และเตรียมการงานครั้งถัดไป

หากมีคนใหม่เข้าร่วมกลุ่มด้วย การประชุมควรจะเริ่มต้นด้วยการแนะนำคนใหม่ มีการอธิษฐานเผื่อกันรวมทั้งการเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของแต่ละคนอย่างไร

พยายามแสดงให้เห็นชัดว่ากลุ่มนี้เป็นกลุ่มคนที่รักและไว้วางใจได้ สิ่งที่แต่ละคนเล่าออกมาจะถูกเก็บเป็นความลับ ไม่มีการเอาไปพูดต่อนอกกลุ่ม เพื่อว่าคนที่เข้าร่วมกลุ่มจะผ่อนคลายและกล้าที่จะเล่าถึงชีวิตของตนเองทั้งด้านที่ประสบความสำเร็จและความล้มเหลว

การศึกษาพระคัมภีร์ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกลุ่มย่อย เพื่อช่วยให้สมาชิกเติบโตฝ่ายวิญญาณ ให้ใช้กลุ่มย่อยเป็นที่ให้กำลังใจต่อกันและให้ความหวังต่อกันและกัน เพราะกลุ่มนี้มีเป้าหมายเพื่อช่วยแต่ละคนให้อุทิศตนต่อพระเจ้าและต่อสมาชิกในกลุ่มด้วยกันมากขึ้น

อัลฟา

รูปแบบการดำเนินกลุ่มย่อยเพื่อการประกาศและการเลี้ยงดูที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงอันหนึ่งคือโครงการอัลฟา อัลฟาเป็นหลักสูตรที่คริสตจักรโฮลี้ ทรินิตี้ในประเทศอังกฤษจัดขึ้นเพื่อสอนหลักของความเชื่อให้แก่ คนที่สนใจ คนที่เชื่อใหม่ และคนที่เป้นคริสเตียน เขาใช้วิธีกลุ่มเซลล์ที่จะสอนและอภิปรายตามหนังสือชื่อ "คำถามแห่งชีวิต" หลักสูตรนี้มี 15 บทเรียนและได้ใช้กับคนหลายล้านคนทั่วโลกเพื่อค้นหาความหมายของชีวิตอย่างเกิดผล

เนื้อหา

1. มีอะไรที่ทำให้ประโยชน์แก่ชีวิตยิ่งกว่านี้อีกไหม?
2. พระเยซูคือใคร
3. ทำไมพระเยซูจึงต้องตาย
4. ฉันจะมีความแน่ใจในความเชื่อได้อย่างไร

5. ทำไมฉันจึงอธิษฐาน และจะอธิษฐานอย่างไร
6. ทำไมฉันจึงควรอ่านพระคัมภีร์ และควรอ่านอย่างไร
7. พระเจ้าทรงนำฉันอย่างไร
8. พระวิญญาณบริสุทธิ์คือใคร
9. พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำอะไรบ้าง
10. ฉันจะเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างไร
11. ฉันจะต่อต้านวิญญาณชั่วได้อย่างไร
12. ทำไมฉันจึงควรเป็นพยานกับผู้อื่นและควรเป็นพยานอย่างไร
13. ปัจจุบันพระเจ้ายังทรงรักษาโรคมั้ยหรือไม่
14. คริสตจักรคืออะไร
15. ฉันจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ให้คุ้มค่าที่สุดได้อย่างไร

ถ้าท่านสนใจหนังสือนี้และต้องการเรียนรู้วิธีใช้หลักสูตรในกลุ่ม ติดต่อ
อัลฟา ประเทศไทย

โทรศัพท์ 02 679 9093 โทรสาร 02 679 9094

www.alphathailand.org

ผู้นำกลุ่มย่อย

ปัจจัยสำคัญในการเริ่มต้นกลุ่มย่อยคือผู้นำกลุ่ม ผู้นำกลุ่มหรือ
แกนนำของกลุ่มนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นคนเก่งมีความสามารถพิเศษมากมาย
หรือได้รับการศึกษาสูงส่ง แต่ต้องเป็นคนที่พระเจ้าได้สัมผัสและ
เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาแล้ว

แกนนำต้องเป็นคนที่มีการะใจและพึ่งพิงพระเจ้า มีชีวิตอย่าง
ทูตของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 11:1 และฟิลิปปี 4:9) เป็นตัวอย่างชีวิตที่ดี

ให้คนอื่นเห็น เพราะเมื่อพวกเขาดำเนินชีวิตตามความจริงของพระคริสต์ คนอื่นจะเห็น เชื่อ และติดตามเขา ดังนั้นชีวิตที่เป็นแบบอย่างจึงสำคัญกว่าทักษะมากนัก

ผู้นำจะต้องเป็นคนที่ถ่อม ยอมรับได้ว่าตนเองยังไม่ได้มีชีวิตที่สมบูรณ์พร้อม เป็นเหมือนพระคริสต์ทุกประการ แต่พวกเขากำลังพยายามอย่างเต็มกำลังที่จะไปถึงเป้าหมายนี้ด้วยการเชื่อและไว้วางใจพระเยซู (ฟิลิปปี 3:12-14)

ผู้นำต้องให้เกียรติผู้อื่น ต้องใจเย็นเห็นใจและเปี่ยมด้วยความรักแม้ต้องเผชิญกับคำตำหนิและความขัดแย้ง หน้าที่ของผู้นำกลุ่มคือการดึงให้แต่ละคนมีส่วนร่วม ต้องไม่มีใครในกลุ่มที่ถูกละเลย ผู้นำจึงต้องเป็นผู้ฟังมากกว่าผู้พูด หลีกเลี่ยงที่จะทำให้คนอื่นรู้ว่าผู้นำคือคนเก่งยิ่งใหญ่ แต่พยายามจะให้คนมีส่วนร่วมและเห็นว่าพระเจ้าทรงประเสริฐและยิ่งใหญ่เพียงไร ดังนั้นผู้นำกลุ่มจึงเป็นผู้ปรนนิบัติผู้อื่น มากกว่าที่จะเป็นนายสั่งการสมาชิกในกลุ่ม

ผู้นำกลุ่มจะต้องมีเวลาให้กับสมาชิก แม้ในช่วงนอกเวลาประชุมกลุ่มย่อย ต้องพร้อมที่จะพบปะให้กำลังใจสมาชิกเสมอ ผู้ต้องอธิษฐานเพื่อผู้อื่นด้วยมุมมองอย่างพระเยซู คือต้องมองผู้อื่นด้วยความสงสาร ความเข้าใจและความจริง

การนำกลุ่มย่อย

การนำกลุ่มย่อยคือการให้ทุกคนได้แสดงความเห็นและมีส่วนร่วม วิธีการที่ดีคือการใช้คำถามเพื่อให้คนแสดงความคิดเห็น พยายามหลีกเลี่ยงคำถามประเภท "ใช่หรือไม่" แต่ควรตั้งคำถามที่สมาชิกทุกคน

ออกความเห็นได้ เช่น "คุณคิดอย่างไรกับเรื่องนี้" หรือ "คิดว่าประเด็นหลักของพระคัมภีร์ตอนนี้อยู่ที่เรื่องอะไร" เป็นต้น ผู้นำอาจจะถามคำถามเจาะจงไปที่สมาชิกแต่ละคน หรือจะถามคนทั้งกลุ่มก็ได้ และผู้นำควรจะพยายามช่วยให้คนที่เงียบไม่พูดได้มีส่วนร่วมในการแสดงความเห็นด้วย

เราสามารถใช้คำถามเพื่อวัตถุประสงค์ต่อไปนี้

1. **ชี้ประเด็น** ผู้นำควรจะหลีกเลี่ยงที่จะเป็นคนตอบคำถามเอง ดังนั้นจึงอาจจะใช้การตั้งคำถามเพื่อดึงให้คนอื่นในกลุ่มมาเป็นคนตอบคำถาม เช่น คุณ (ระบุชื่อ.....) คิดอย่างไรกับเรื่องนี้
2. **ขอความชัดเจน** บางครั้ง เราอาจจะไม่แน่ใจว่าสมาชิกกำลังสื่อสารเรื่องใดอยู่ ให้ถามว่า "คุณหมายความว่าอย่างไร" หรือ "คุณเคยคิดมุมนี้หรือเปล่าครับ"
3. **เปลี่ยนประเด็น** หากเราพูดคุยเรื่องใดนานเกินไป เราอาจจะใช้คำถามเพื่อเปลี่ยนประเด็นเช่น "เราคุยเรื่องนี้มาพอแล้วหรือยัง" หรือ "เราไปคุยเรื่องอื่นดีหรือไม่"
4. **ยุติความเงียบ** ความเงียบไม่ใช่เรื่องน่ากลัว บางครั้งคนต้องการเวลาที่จะคิดก่อนพูด แต่หากกลุ่มเงียบนานจนรู้สึกอึดอัด เราควรจะเปลี่ยนไปถามเรื่องอื่นแทน

นอกจากการถามเพื่อให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมแล้ว ผู้นำควรจะสรุปสิ่งที่กลุ่มได้อภิปราย และสิ่งที่คนในกลุ่มควรจดจำด้วย ตำแหน่งที่นั่งของผู้นำก็มีผลต่อการนำกลุ่ม โดยผู้นำควรจะนั่งในตำแหน่งที่สามารถเห็นหน้าตาของสมาชิกทุกคนได้ และผู้นำต้องพยายามคุมไม่ให้คนใดคน

หนึ่งมีบทบาทชี้นำคนในกลุ่มมากเกินไป ด้วยการถามไปยังสมาชิกคนอื่นว่าเขามีความเห็นอย่างไร

คำถามท้าทายบท

1. คุณเคยเข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อยหรือไม่? ถ้าเคยคุณคิดว่ากลุ่มที่คุณไปเป็นกลุ่มย่อยที่มีเพื่อการประกาศและการเลี้ยงดูหรือไม่? เพราะเหตุใด? หากไม่เคย ให้คุณลองหาโอกาสเข้าร่วมประชุมสักครั้งแล้วประเมินว่ากลุ่มที่คุณไปร่วมด้วยว่าเกิดผลหรือไม่?
2. จากบริบทคริสตจักรของคุณ คุณคิดว่าสามารถตั้งกลุ่มประกาศผ่านกลุ่มย่อยได้หรือไม่? ให้อธิบายว่าอะไรคือปัจจัยที่อาจจะทำให้กลุ่มดังกล่าวไม่เกิดผล? และอะไรคือปัจจัยที่น่าจะทำให้กลุ่มดังกล่าวประสบความสำเร็จ?

กิจกรรม

ให้เริ่มอธิษฐานเป็นกลุ่มหรือส่วนตัว เพื่อให้พระเจ้านำในการเตรียมผู้นำในคริสตจักร หรือหน่วยงานของคุณในการจัดตั้งกลุ่มย่อยเพื่อการประกาศเลี้ยงดู

บทที่ 10 การประกาศด้วยฤทธิ์อำนาจ

ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากมาร เพราะว่าเราได้กระทำความบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของมาร

1 ยอห์น 3:8

เรื่องที่พระองค์ได้ทรงฝากไว้กับพวกอิสราเอล คือทรงประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง... คือเรื่องพระเยซูชวนาชาเรธ ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์ และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกมารเบียดเบียน เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์

กิจการ 10:36,38

พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมาพร้อมกัน แล้วก็ประทานให้เขามีอำนาจเหนือผีทั้งปวง และรักษาโรคต่างๆ ให้หาย แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย

ลูกา 9:1-2

ผู้ที่เป็ทูตของพระคริสต์ไม่ได้ทำหน้าที่แค่เป็นจดหมายของพระคริสต์ หรือเป็นกระบอกเสียงของพระคริสต์ส่งข้อความไปถึงผู้อื่นเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ที่ออกไปด้วยสิทธิอำนาจของพระคริสต์ด้วย ทูตสามารถทำสิ่งต่างๆตามพระบัญชาของพระเจ้าด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในพระนามของพระคริสต์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระบัญชาอย่างหนึ่งของพระเจ้าคือการปลดปล่อยผู้ที่ถูกรบกวจากอำนาจต่างๆ และการรักษาคนที่ถูกรังควาน (ลูกา 10:17-20; กิจการ 3:1-10, 5:12-16, 16:16-18 และมาระโก 16:17-18)

คริสเตียนบางกลุ่มเน้นเรื่องการใช้ฤทธิ์อำนาจ การรักษาโรค การขับผีในพระนามของพระเยซูจนคนมากมายได้รับการปลดปล่อย รักษา และมาสู่ความรอดเป็นจำนวนมาก เพราะการประกาศด้วยฤทธิ์อำนาจมักจะเป็นเหตุให้คนมายอมรับพระเจ้าได้ง่ายกว่าวิธีอื่น แต่คริสเตียนจำนวนหนึ่งกลับเหนียมอายในการใช้ฤทธิ์อำนาจที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ผู้เชื่อ แม้พระคัมภีร์จะกล่าวถึงเรื่องของพระวิญญาณ อำนาจ การอัศจรรย์และฤทธิ์เดชของพระเจ้าเหนือสารพัดสิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจน

เหตุผลด้านหนึ่งอาจจะเป็นด้วยว่าเรื่องการสำแดงฤทธิ์อำนาจเหล่านี้เป็นมาจากพระเจ้า มนุษย์ไม่สามารถควบคุมหรือรับประกันผลได้ หากอธิษฐานให้ใครแล้ว คนนั้นไม่หายโรค ผู้ที่ไปอธิษฐานให้ก็ไม่สบายใจ คนรอบข้างผู้ป่วยก็อาจจะไม่ศรัทธา และหากผู้ป่วยต้องเสียเงินเสียเวลาเดินทางมาหาเพื่อให้อธิษฐานก็อาจจะไม่พอใจ ทำให้เกิดความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันภายหลัง หลายคนจึงเลี่ยงที่จะประกาศด้วยวิธีเหล่านี้

เหตุผลอีกด้านหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะสภาพแวดล้อมและระบบการศึกษาสมัยใหม่ในปัจจุบันที่ดูจะยอมรับแต่สิ่งที่สามารถทำซ้ำแล้วซ้ำอีก สิ่งที่สามารถทดสอบ สามารถจับต้องพิสูจน์ได้ด้วยสัมผัสของมนุษย์ เท่านั้นว่าเป็นความรู้ เป็นสิ่งที่มีอยู่จริง ดังนั้นเรื่องของฤทธิ์อำนาจและวิญญาณจึงดูเหมือนจะเป็นเรื่องของคนล้าสมัย คนงมงายเท่านั้น และผู้เชื่อมากมายก็ไม่อยาก让别人เข้าใจว่า ตนเองเป็นคนเชื่องมงายเช่นนั้น จึงไม่ค่อยพูดถึงเรื่องนี้สัก แม้ว่าจะเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นเรื่องที่คนไทยยอมรับและรับรู้กันในวงกว้าง

เรื่องเหนือธรรมชาติคือโอกาสในการประกาศ

เรื่องเหนือธรรมชาติเป็นเรื่องหนึ่งที่มักจะใช้พูดคุยกับคนไทยที่พบครั้งแรกได้ดี ทั้งนี้เพราะคนไทยมีความเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งกับสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติและเติบโตมากับประสบการณ์เรื่องโลกแห่งวิญญาณและอำนาจแห่งไสยศาสตร์ ถ้าพูดถึงศาสนาของเขาโดยตรง เขาคงไม่ชอบ แต่เมื่อพูดถึงเรื่องวิญญาณเขาจะสนใจ

ตัวอย่างที่แสดงถึงความผูกพันของคนไทยกับเรื่องวิญญาณมีอยู่มากมายเช่น เกือบทุกบ้านจะมีศาลพระภูมิและมิของเช่น ไห้วางอยู่บนหิ้งในบ้านหรือในร้าน บนท้องถนนก็มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่นถนนสายเชียงใหม่ไป อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงรายก็จะมียอดคอยนางแก้ว คนทั่วไปนับถือศาลเจ้าแม่นางแก้วและเชื่อว่าเจ้าแม่เป็นผู้คุ้มครอง และเมื่อขับรถไปทางใดของจังหวัดลำปางก็จะเห็นว่า ถ้าขุนตาลมีศาลเจ้าอยู่รอบๆ และมีของเช่น ไห้วที่ประชาชนนำมาบูชา เห็นคนขับรถบีบแตรรถเพื่อแสดงถึงการเคารพนับถือในวิญญาณเจ้าพ่อที่คุ้มครองให้ปลอดภัย

นอกจากนี้ยังมีวิญญาณอีกมากมายที่คนไทยนับถือเพื่อปกป้องคุ้มครอง เช่น ที่หัวเรือจะมีแม่ย่านาง ในเครื่องดนตรีไทย คนก็เชื่อว่ามีครู ใช้ทำข้าวไม่ได้ถือว่าลบหลู่ครู เราสามารถนำเรื่องเหล่านี้มาเป็นประเด็นเปิดการสนทนาเพื่อนำสู่การประกาศได้ไม่ยากเกินไป

แต่ที่สำคัญ หากเราสังเกตรูปแบบความเชื่อเรื่องวิญญาณของคนไทยนั้น เราพบว่าคนไทยเชื่อว่าวิญญาณมีหลายระดับชั้น และจุดนี้เองจะเป็นช่องให้เราในการสนทนาสู่พระกิตติคุณได้ เพราะเมื่อคนทั่วไปเชื่อว่ามีวิญญาณหลายระดับชั้น ตามเหตุผลน่าจะมีวิญญาณที่สูงเหนือวิญญาณทั้งหมด ถ้าผู้ใดได้รับความคุ้มครองรักษาจากวิญญาณที่สูงที่สุด ผู้นั้นก็จะไม่ต้องกลัววิญญาณที่มีระดับต่ำกว่า ซึ่งก็เหมือนการแบ่งเป็นหลายชนชั้นในสังคม ดังนั้นเรื่องของวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นด้วย

วิญญาณสูงสุดนี้ เราเรียกว่าพระวิญญาณ พระวิญญาณนี้รักคุณ และอยากจะช่วย ในภาษาอังกฤษเรียกว่า “God” ภาษาไทยเรียกว่า “พระเจ้า” หรือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า แต่ละภาษามีชื่อของตนเอง เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์นี้ เป็นพระวิญญาณเหนือวิญญาณทั้งหลาย

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ไม่ได้หมายถึงจะให้เขาเปลี่ยนศาสนาในทันที แต่กำลังเสนอให้เขาได้พบกับพระวิญญาณองค์นี้ และให้พระวิญญาณช่วย คนเราสามารถสัมผัสพระวิญญาณและให้พระวิญญาณช่วยชีวิตได้ โดยการขอด้วยภาษาง่ายๆ ของตนเอง ไม่จำเป็นต้องเป็นคริสเตียนมาก่อน และไม่ต้องใช้ภาษาที่พิเศษหรือคาถาที่จะคุยกับพระเจ้า ใช้ภาษาของตัวเอง อาจจะเป็นภาษาถิ่นเช่น คำเมืองหรือภาษาใต้ และพูดว่า “พระเจ้า ผมไม่รู้จักพระองค์ แต่ถ้าพระองค์เป็นพระเจ้าจริง ขอช่วย

ผม” หลังจากนั้นก็เสนอเรื่องที่จะขอให้พระเจ้าช่วย ลองดู โดยไม่ต้องบอกใคร ไม่ต้องใช้เงิน และใช้เวลาน้อยมาก แต่พระเจ้าจะตอบ

หลายคนเคยทำอย่างนี้และพระเจ้าก็ช่วย เพราะการขอแบบนี้ได้ผล จึงกล้าเสนอ มีคนนับไม่ถ้วนทั่วโลกที่ทำอย่างนี้และรับการช่วยเหลือจากพระวิญญาณ พระเจ้าอาจจะไม่ตอบตรงเหมือนกับที่เราคาดหวัง แต่พระองค์มีวิธีตอบให้เราแน่ใจว่าพระเจ้าอยู่ด้วย เพื่อจะช่วยให้เรารู้สึกอบอุ่นใจ ไม่ได้อยู่คนเดียวและโดดเดี่ยว

ถ้ามีใครเสนอทฤษฎีใหม่ให้นักวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ต้องทดลองก่อนถึงจะเชื่อว่าเป็นจริง และก่อนที่จะทดลองเป็นเรื่องที่สำคัญมาก นักวิทยาศาสตร์ต้องไม่มีอคติ เพื่อที่จะทดลองจริงๆ ในการประกาศก็เช่นเดียวกัน เราลองบอกกับเขาว่า “ไม่ต้องมีอคติและทดลองอธิษฐานกับพระเจ้า ผมเชื่อว่า พระเจ้าจะตอบ ลองดูมั๊ยครับ”

หมายเหตุ : ถ้าการตอบสนองแสดงความสนใจ และมีเวลาให้อธิษฐานมากขึ้น อธิษฐานว่าพระเยซูเป็นใคร มาทำอะไร และชวนเขาอธิษฐานรับพระเยซู ผู้เขียนเคยใช้วิธีนี้ และเขาสนใจ ยอมอธิษฐานรับพระเยซูด้วยความเชื่อ

การไถ่วิญญาณแห่งความผิด

เมื่อพระเยซูคริสต์ส่งสาวกออกไปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า พระองค์ให้สิทธิอำนาจเหนือผีทั้งหลาย และรักษาโรค ถ้ามีใครถูกผีเข้าสิง และเรียกเราไปช่วย เราต้องพร้อมที่จะไป อาจจะบอกผีว่าเรามาในนามของพระคริสต์ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าสั่งผีออกไปในนามพระเยซูคริสต์ ไม่มีสิทธิที่จะรบกวน และอยู่ที่นี่อีก ต้องออกไป และกลับมาอีกไม่ได้

ก่อนที่จะเราจะเผชิญผีหรือวิญญาณชั่ว เราต้องอธิษฐาน กลับใจและชำระตัวก่อน และถ้าเป็นไปได้ ควรเรียกพี่น้องคริสเตียนมาช่วยกันอธิษฐาน เตรียมพร้อมที่จะอ่านข้อพระคัมภีร์เรื่องอำนาจของพระเยซูและสิทธิของสาวกที่จะไล่ผี (มาระโก 1:23-27, 3:10-11, 5:1-20, 6:7, 9:17-29, 11:22-25; มัทธิว 16:19; ลูกา 9:1, 10:17-20, 11:24-26; กิจการ 10:38, 16:16-18; โรม 8:37-39; เอเฟซัส 3:10, 6:10-18; โครินธ์ 1:12-17; 2:15; ยากอบ 4:7-8 และ 1 ยอห์น 3:8) บางครั้งต้องสลับการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า อาจจะต้องใช้เวลานานกว่าจะสำเร็จได้ เมื่อผีออก ต้องนำคนที่ถูกผีสิงมารับพระเยซูคริสต์และคอยติดตามการดำเนินชีวิตของเขาด้วยความจริงแล้วในฐานะทูตของพระคริสต์เราต้องเตรียมพร้อมเสมอที่จะเผชิญกับผีเวลาใดก็ได้

7 ขั้นตอนในการขับวิญญาณร้าย⁴

1. **สารภาพ:** สารภาพความผิดบาปในชีวิตของคุณด้วยความจริงใจ (1ยอห์น 1:8-9)
2. **ยกโทษ:** ตัดสินใจที่จะให้อภัยแก่ทุกคนที่เคยทำให้คุณเสียใจและเจ็บปวดในชีวิต (มัทธิว 6:14-15)
3. **ปฏิเสธ:** สำนวชีวิตที่ผ่านมาของคุณเองว่าเคยเข้าข้องแวะกับอำนาจทางไสยศาสตร์ พ่อมด หมอผี คนทรง หมอคู่อำนาจลึกลับต่างๆ การผูกชีวิตของตนไว้กับดวง ผีถ้วยแก้ว การบนบานศาลกล่าว แล้วตัดสินใจปฏิเสธและกำจัดสิ่งเหล่านี้ออกจากชีวิตของคุณ (กิจการ 19:17-20 และเฉลยธรรมบัญญัติ 18:10-14)

⁴ ผู้เขียนได้รับแนวคิดนี้จากคำสอนของ Derek Prince

4. **เชิญ:** ประกาศความเชื่อศรัทธาของคุณในองค์พระเยซูคริสต์ เชิญให้พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด และเป็นเจ้าของชีวิตของคุณ
5. **สั่ง:** จงผูกมัดวิญญาณร้ายในชีวิตของคุณในพระนามของพระเยซู และขับไล่มันออกจากชีวิตของคุณด้วยการหายใจออกยาวๆ สุดแรงของคุณให้ความชั่วออกไป (มาระโก 1:21-26, 9:25-27 และกิจการ 16:18) หลายครั้งวิญญาณจะออกด้วยการกรีดร้อง อาเจียน หรือไอ และล้มพับ ดิ้นหรือแก้งกลับ
6. **ขอ:** ขอเชิญให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาสถิตในชีวิตของคุณ เพื่อทรงปกป้องคุ้มครองชีวิตของคุณต่อไป (ลูกา 11:24-26)
7. **ระวัง:** ไม่ทำบาปอีก เพราะซาตานรู้จุดอ่อนของคุณ (เอเฟซัส 6:11-13; ยากอบ 4:7-8 และ 1 เปโตร 5:7-8)

คำพูดในการไล่วิญญาณชั่วไม่ได้เป็นคาถา และอาจจะมีหลายวิธี แต่ที่สำคัญ ต้องพูดในนามพระเยซูคริสต์ อาจารย์เปาโลพูดกับผีว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอ็งจงออกมาจากเขา ผีนั่นก็ออกมาในเวลานั้น” (กิจการ 16:18) และขั้นตอนเหล่านี้จะนำมาใช้กับคริสเตียนที่ถูกวิญญาณชั่วรบกวนได้เช่นกัน

หากคนที่มีเครื่องราง สิ่งบูชาอยู่ในบ้านหรือรอบๆ บ้านของเขาอยากจะทำใจรับพระเยซู เราต้องนำเขาไว้ก่อน เมื่อนำเขาไว้แล้ว เราควรอ่านพระคัมภีร์หนุนใจและสอนเขาว่าพระเยซูมีอำนาจเหนือผีและวิญญาณทั้งหลาย จากนั้นเราจะประกาศไล่วิญญาณออกจากบ้าน โดยอาจจะเดินรอบบ้านก็ได้

ถ้าเป็นไปได้ เราจะช่วยเขารื้อหิ้งที่เก็บเครื่องรางเครื่องบูชาเหล่านี้ โดยควรให้เขาทำการเก็บสิ่งเหล่านี้ไปด้วยมือของเขาเองเพื่อแสดงว่าเมื่อพระเยซูอยู่ในใจของเขา ทำให้เขามีสิทธิในการจับผีให้ออกไปได้ในนามพระเยซู จากนั้นก็ให้เขาทำลายสิ่งเหล่านี้ที่นั่นเลย หากการทำลายนี้ไม่เป็นการรบกวนชาวบ้าน แต่หากการทำลายสิ่งของเหล่านี้จะเป็นหินสะดุดแก่ชาวบ้าน ก็เอาใส่รถและนำไปทำลายในที่อื่น และถ้าเป็นรูปเคารพ ก็อาจจะคืนที่วัดก็ได้

หลายคนกลัวที่จะรู้ทั้งสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการบูชาผีและวิญญาณ เช่นเครื่องราง ของขลังต่างๆ รวมทั้งศาลพระภูมิ การรับบัพติศมา จะช่วยให้ผู้เชื่อมีความกล้าและมั่นใจมากขึ้นในเรื่องนี้ เหมือนที่พระเยซูเผชิญซาตานหลังการรับบัพติศมา (มัทธิว 3:13-4:11)

ในพระธรรม 1 โครินธ์ 12:10 บอกว่ามีของประทานเรื่องการตั้งเกิดวิญญาณต่างๆ เราควรอธิษฐานเพื่อรับของประทานนี้ สิ่งไหนเป็นเรื่องวิญญาณ และสิ่งไหนเป็นเรื่องจิตวิทยา เป็นการยากที่จะแยก เพราะมันเกี่ยวข้องกัน และอาจจะมีโรคแทรกด้วย จึงต้องรักษาทุกวิธี ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และในด้านวิญญาณด้วย

การรักษาโรค

เราใช้การรักษาโรคในการประกาศ เพราะพระเจ้าประทานสิทธิอำนาจให้สาวกที่จะรักษาคนป่วยและทรงสั่งให้เราใช้สิทธิอำนาจนี้ในการประกาศด้วย (ลูกา 9:1-2; กิจการ 3:1-10, 4:12-16 และยากอบ 5:14-18) อีกทั้งเราพบว่า คนป่วยมากมายมารับเชื่อ เพราะคริสเตียนไป

อธิษฐานวางมือจนคนป่วยหายโรค แม้ว่าจะมีหลายกรณีทีหลังจากการอธิษฐานวางมือแล้ว ผู้ป่วยก็ไม่หายโรค

ดังนั้นประเด็นที่สำคัญของพันธกิจนี้จึงไม่ได้อยู่ที่การหายโรค แต่อยู่ที่การสำแดงความรักให้กับผู้ป่วยเห็น และจากประสบการณ์ ผู้เขียนพบว่าแม้โรคจะไม่หาย แต่ผู้เขียนก็ไม่เคยถูกต่อว่าที่ผู้เขียนแสดงความห่วงใยและอธิษฐานเพื่อเขา (อ่านประสบการณ์เกี่ยวกับวิญญาณใต้ที่ “พระเจ้า!...ถ้าพระองค์มีจริงขอให้...” หน้า 211-227)

พระคัมภีร์มักพูดถึงการวางมืออธิษฐาน แต่ควรวางมืออย่างเหมาะสม ควรระวังเรื่องผู้ชายกับผู้หญิง และสุดท้ายยาเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ เราต้องใช้ทั้งยา การรักษาจากแพทย์ การอธิษฐาน และการเยี่ยมเยียน และการหนุนใจด้วย

ชนะผีมารซาตาน

สิ่งที่จะต้องจดจำและตระหนักถึงอยู่เสมอคือ ทูตของพระคริสต์เป็นผู้ที่ชนะผีมารซาตาน และมีชีวิตใหม่ที่เปลี่ยนไปจากเดิมแล้ว

- เมื่อก่อนชีวิตของคุณอยู่ในความบาป เป็นทาสของโลกนี้ อยู่ใต้อำนาจผีมารซาตาน แพ้ตัณหาของตนเอง แต่เดี๋ยวนี้เป็นชีวิตแห่งชัยชนะ คุณชนะบาปโดยพระเยซู (โรม 3:23-24) ชนะผีมารซาตานที่มีอยู่ในโลกนี้โดยพระเยซู (1 ยอห์น 3:8; 5:4 และกาลาเทีย 4:3-9)
- เมื่อก่อนชีวิตของคุณเป็นลูกของความมืด เดี๋ยวนี้เป็นลูกของความสว่าง (เอเฟซัส 5:8)

- เมื่อก่อนชีวิตของคุณอยู่ห่างจากพระเจ้า แต่เดี๋ยวนี้อยู่ใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ (เอเฟซัส 2:12-13, 5:8 และ 1 เปโตร 2:9-10)
- เมื่อก่อนชีวิตของคุณอยู่ใต้กฎแห่งการประพฤติ แต่เดี๋ยวนี้มีเสรีภาพโดยพระวิญญาณ (กาลาเทีย 2:16)
- เมื่อก่อนชีวิตของคุณอยู่ใต้อำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้ ต้องระวังเรื่องโซดะตาราตี วันดีวันไม่ดี อาหารที่กินได้และกินไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้มีเสรีภาพในพระเจ้า (2 โครินธ์ 3:17; กาลาเทีย 4:8-11; 1 ทิโมธี 4:1-5; โคลโลสี 2:13-23 และยอห์น 8:32)

คำถามท้ายบท

1. ให้ทบทวนข้อพระคัมภีร์ต่างๆในบทนี้ เพื่อเตรียมตนเองให้พร้อมที่จะนำมาใช้ เมื่อจะต้องจับไล่ผีหรือวิญญาณชั่ว
2. ให้สำรวจตนเองว่าพร้อมที่จะเผชิญอำนาจชั่วด้วยฤทธิ์เดชและอำนาจของพระเยซูหรือไม่?
3. คุณมีความคิดเห็นหรือประสบการณ์เกี่ยวกับอำนาจของวิญญาณชั่วและการจับไล่ผี หรือไม่อย่างไร?
4. ให้คุณลองฝึกหัดการใช้ขั้นตอนทั้ง 7 ในการจับไล่ผี ด้วยการทดลองฝึกขั้นตอนดังกล่าวกับเพื่อน

บทที่ 11 ทูตต้องสร้างทูต

“เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้เป็นคนที่จะรับใช้เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์”

เอเฟซัส 4:12-13

เมื่อพระเยซูทรงสั่งเราให้ออกไปประกาศ พระองค์ไม่เพียงแต่ให้ประกาศเพื่อให้คนอื่นรับเชื่อเท่านั้น แต่ให้สอนเขาจนเป็นสาวกเต็มขนาด ให้เขาได้รับบัพติศมา และให้เขาถือรักษาถึงสารพัดที่พระองค์จะทรงสั่งพวกเรา (มัทธิว 28:18-20)

จุดอ่อนของการเผยแผร์คือ การสอนเขาให้รับเชื่อแต่ไม่อยากจะรับผิดชอบเพื่อให้เขาเป็นสาวกที่สมบูรณ์ บางครั้งคริสตจักรได้ประกาศให้คนเชื่อ แต่ไม่อยากจะให้เขาได้รับบัพติศมา เพราะในความคิดของคริสตจักรนั้น เขาไม่ยอมรับผิดชอบคนที่เชื่อใหม่ ด้วยว่าคนที่เชื่อใหม่ ก็จะเป็นเหมือนคนที่เกิดใหม่ มีชีวิตอ่อนแออาจจะตายง่าย คือเป็นทารกที่ต้องมีผู้ดูแลและมัดระบังป้อนข้าวป้อนน้ำ เปลี่ยนผ้าเมื่อทำสกปรก และอาหารของทารกนั้นก็ต้องเป็นน้ำนม (1 โครินธ์ 3:1-2)

เป้าหมายของการสอนให้เป็สาวกคือให้สิทธิชนเป็นคนรอบคอบ เพื่อปฏิบัติกรงานและเพื่อำรุงให้พระกายของพระคริสต์จำเริญขึ้น คือจนกระทั่งเราทั้งปวงจะมีความเชื่อและมีความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้าอย่างเดียวกัน จนโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ (เอเฟซัส 4:12-13) ทูตผู้ออกไปประกาศต้องพร้อมที่จะรับผิชอบติดตามเลี้ยงดูฟูมฟัก

บางคนมีความคิดว่า งานฟูมฟักนั้นเป็นงานของคริสตจักรไม่ใช่งานของผู้ประกาศ งานฟูมฟักนี้เป็นงานของคริสตจักร แต่ใครเป็นคริสตจักร? เราเองก็เป็นอวัยวะของคริสตจักร ที่จะให้คนรับเชื่อเข้ามาเป็นสมาชิกสมบูรณ์ และแสดงให้คนที่เชื่อใหม่เห็นว่า เราไม่ได้ทอดทิ้งเขาเมื่อเขายังอ่อนแออยู่ อาจารย์เปาโลเป็นตัวอย่างที่ดีคือ เมื่อท่านไปทำการประกาศแล้ว ท่านก็ยังย้อนกลับไปเยี่ยมอีก (กิจการ 18:23) เช่นที่ เอเฟซัส อาจารย์เปาโล อยู่ถึงสามปีเพื่อที่จะให้คนเชื่อใหม่มั่นคงแข็งแรง (กิจการ 20:31) และเขียนจดหมายหรือหนังสือติดตามสั่งสอน คริสเตียนใหม่ทั่วไปด้วย

เมื่อเราต้องพบกับคริสเตียนใหม่ที่หลงทำผิด เราต้องระลึกเสมอว่า พระเจ้าเคยอดทนกับตัวเรากี่ปีแล้ว แต่พระองค์ไม่เคยละทิ้งเรา แม้ว่าเราเองยังทำบาปอยู่ เราต้องพร้อมที่จะอดทนไม่ทอดทิ้งคนที่เชื่อใหม่ด้วย เพราะเราเองเชื่อในพระเจ้านานยังทำผิด ฉะนั้นเมื่อเขาเชื่อใหม่ก็อาจทำผิดได้ยิ่งกว่าเราเสียอีก ซึ่งก็ไม่น่าแปลกอะไรนัก

การช่วยในการติดตามผล ฟูมฟักคนที่เชื่อใหม่ให้แข็งแรง มีอีกหลายอย่างที่จะสอนเขาในการเติบโตในพระคริสต์ เราและคริสตชนคนอื่นต้องพร้อมที่จะช่วยเลี้ยงดูเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเขา ดังที่พระกัมภีร์

ได้บอกไว้ว่า จงร้องไห้ให้กับคนที่ร้องไห้ จงยินดีร่วมกับคนที่ยินดี (โรม 12:15) เราพร้อมที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขา (1 โครินธ์ 12:26)

เราต้องจำไว้เสมอว่า พระเจ้ามีความอดทนต่อเราแค่ไหน เราต้องมีความอดทนต่อคริสตชนใหม่นั้นนั้น เราที่เป็นคริสตชนมานาน เราก็น่าจะรู้ว่า ตัวเราอ่อนแอหลายอย่าง ยิ่งกว่านั้นคนที่กลับใจใหม่ย่อมมีความอ่อนแอมากกว่าเรา ไม่ใช่ว่าเขาจะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้ในเวลาเพียงเดือนเดียว หรือสองเดือน อาจเป็นปีๆ หรือตลอดชีวิต เราไม่ใช่เป็นผู้ที่จะมาตัดสินว่า เขามาเป็นคริสตชนเพราะอะไร เราเองต้องการยาหรืออาหาร เขาเองก็ต้องการด้วย

ในประวัติศาสตร์ที่ไหนดมีคริสตชนใหม่เกิดขึ้น ส่วนมากมีคริสตชนที่อื่นมาช่วยเขา ทั้งร่างกายและฝ่ายวิญญาณ หากจะค้นดูพระคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งเล่ม คงจะไม่พบข้อหนึ่งข้อใดที่ห้ามไม่ให้เราช่วยเหลือเขา แต่กลับบอกว่า เราจะต้องถูกพิพากษาถ้าเราไม่ช่วยเหลือเขา (มัทธิว 25:40-46)

เราต้องทำเหมือนพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงเห็นคนเจ็บป่วยหรือผู้ที่หิวกระหายพระองค์ทรงช่วยเขา และพระองค์ทรงชี้ให้เขาเห็นตลอดเวลาว่า เรื่องฝ่ายวิญญาณเป็นเรื่องสำคัญมากที่สุด เมื่อพบปัญหาความต้องการความช่วยเหลือของคนจน ให้อธิษฐานกับเขา ยกปัญหาไว้กับพระเจ้า ปรึกษากับคริสตจักร และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงแก้ปัญหามา วิธีที่ถูกต้องตามชีวิตของเขา เหมือนหญิงคนหนึ่งที่อยู่จังหวัดนครปฐม บอกว่า ครั้งแรกที่ตนเข้ามาเป็นคริสเตียนนั้น เพราะต้องการความช่วยเหลือทางวัตถุ เธอต้องใช้เวลาสองปีกว่าจึงจะรู้เรื่องและพบพระเยซู

จริงๆ แต่เดี๋ยวนี้อะไรเป็นพยานว่า ถ้ามีคนจะจ้างเธอให้ออกจากการเป็นคริสเตียนเธอก็จะไม่ยอม

ในสองปีแรกที่ผู้หญิงคนนี้เข้ามาเชื่อ ผู้ประกาศก็สงสัยว่า เขาเข้ามาเป็นคริสเตียนทำไม แต่ผู้ประกาศก็รู้ว่า นั่นไม่ใช่สิทธิของเขาที่จะมาตัดสินคนอื่น แต่เป็นเรื่องของพระเจ้า และผู้ประกาศก็รู้ตลอดเวลาว่า พระคริสต์ทรงรักเขาและพระองค์ทรงมีอำนาจที่ทำให้เขากลับใจได้ ถ้าไม่ใช่วันนี้ก็เป็นพรุ่งนี้ อีกประการหนึ่งที่ผู้ประกาศจะว่าผู้หญิงนี้ไม่ได้ เพราะผู้ประกาศรู้ว่า เขาเองก็รับความช่วยเหลือทางด้านวัตถุจากคริสตจักรเสมอเหมือนกัน เช่น เงินเดือน เป็นต้น

ดังนั้น ทาสของพระคริสต์จึงควรจะเลี้ยงดูผู้เชื่อใหม่ จากประสบการณ์ของผู้เขียนพบว่า การเลี้ยงดูที่ช่วยเหลือผู้เชื่อใหม่ได้ดีมักจะครอบคลุมเรื่องต่อไปนี้

1. หนุนใจผู้ที่เชื่อใหม่

ผู้รับเชื่อใหม่อาจจะมีปัญหา เกิดความสงสัย ขาดเพื่อน ถูกข่มเหง เยาะเย้ย ไม่เข้าใจพระคัมภีร์ หรือถูกทดลอง เราควรนัดพบผู้ที่รับเชื่อในพระเยซูคริสต์ใหม่ และให้กำลังใจ ให้เขาแน่ใจว่า เขาได้รับความรอดในพระเยซูคริสต์เป็นบุตรพระเจ้า มั่นใจว่าพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับเขา และให้แน่ใจว่า พระเจ้าจะช่วยเขาให้ชนะความผิดบาป ความทุกข์ยากลำบาก ความกลัว เช่น กลัวผี กลัวเรื่องอนาคต หรือกลัวเรื่องความตาย เป็นต้น เพื่อเขาจะเริ่มเดินในวิถีใหม่ (โคโลสี 3:1-19)

2. ชนะแต่ละวัน

ผู้รับเชื่อใหม่อาจจะมีชีวิตที่เราควรสอนให้เขามอบความกระวนกระวายและปัญหาชีวิตประจำวันไว้กับพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงทราบความต้องการของท่าน พระเจ้าทรงเล็งเห็นเล็กๆ ในอากาศอันใด พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะเลี้ยงท่านด้วยฉันนั้น (ลูกา 12:6-7 และมัทธิว 6:25-34) เราควรขอพระเจ้าช่วยในการวางโครงการสำหรับอนาคตแต่เราก็ต้องขยันทำงานเต็มความสามารถ (2 เธสะโลนิกา 3:7-13) เมื่อเราทำเต็มความสามารถแล้ว ไม่ควรจะกระวนกระวายเมื่อพบปัญหา ให้มอบปัญหาทุกอย่างไว้กับพระเจ้า เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงแก้ปัญหานั้น

“เหตุผลนั้นอย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้คงมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว” (มัทธิว 6:34) ให้ท่านท่องจำข้อพระคัมภีร์เพื่อเป็นกำลังของท่านทุกวัน “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13) และให้เราเสนอทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตแก่พระเจ้าด้วยขอบพระคุณ และสันติสุขของพระเจ้าจะคุ้มครองชีวิตของเราไว้ (ฟิลิปปี 4:6-8)

3. ชนะการทดลอง

เมื่อเราได้รับชีวิตใหม่ในด้านจิตวิญญาณ ชีวิตเก่าทางเนื้อหนังจะยังต่อสู้อยู่ให้เราอธิบายว่าเรามีพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่ในตัวแล้ว เราจะสามารถชนะการต่อสู้ของเนื้อหนังได้ การทดลองจะมีมาถึงเขาเพราะตัณหาของตนเองชักนำให้ทำผิด (ยากอบ 1:13-14) แต่ความสุขย่อมมีแก่ผู้

อดทนต่อการทดลองเพราะว่าถ้าทนได้ เขาจะได้มงกุฎแห่งชีวิต (ยากอบ 1:12-15)

พระเยซูเองเมื่อรับบัพติศมาแล้ว ก็ต้องพบการทดลองจากซาตาน (มัทธิว 4:1-11) พระเจ้าไม่ได้ทดลองเรา แต่มารและตณหาเป็นผู้ทดลองเรา พระเยซูทรงชนะการทดลองทุกอย่าง ฉะนั้นพระองค์จึงทรงสามารถช่วยเหลือเราที่ถูกทดลองนั้นได้ (ฮีบรู 2:18) พระเจ้าสามารถให้การทดลองนี้ช่วยให้ชีวิตของเราแข็งแรงขึ้น และเมื่อสามารถทนได้ เรายังจะสามารถช่วยคนอื่นให้ชนะการทดลองได้เหมือนพระเยซู พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ยอมให้ผู้เชื่อถูกทดลองเกินที่จะทนได้ พระองค์จะทรงโปรดให้มีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย (1 โครินธ์ 10:13)

4. ชนะความทุกข์ยากลำบาก

พระคัมภีร์ไม่ได้สัญญาว่าพระเจ้าจะให้ชีวิตสบาย แต่ทรงสัญญาว่าจะให้ชนะความทุกข์ ความตาย (โรม 8:37-39) แม้ในโลกนี้มีความทุกข์ยากลำบาก คนที่มีชีวิตของพระคริสต์มีความสุขได้ เพราะพระเยซูทรงชนะแล้ว (ยอห์น 16:33) ยิ่งกว่านั้น เรามีความภูมิใจในความยากลำบาก เพราะรู้อยู่แล้วว่า ความยากลำบากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ ท่ามกลางความทุกข์จะทำให้เกิดความหวัง และความหวังจะสำเร็จได้ก็โดยความรักของพระเจ้า (โรม 5:3-5)

เมื่อป่วยอยู่ เมื่อมีปัญหาต่างๆ ไม่ต้องกลัว เพราะพระเจ้าจะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ ให้กลายเป็นสิ่งดีในชีวิตของท่านและของคนอื่นด้วย

(โรม 8:28) ไม่กางเขนเป็นสัญลักษณ์ให้เราระลึกว่า พระเจ้าสามารถเปลี่ยนเรื่องความตายเป็นเรื่องชีวิต เรื่องน่าโศกเศร้าเป็นเรื่องน่าสรรเสริญ เปลี่ยนเรื่องความบาปกลายเป็นเรื่องความรอด “เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบัน ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับ ศักดิ์ศรีซึ่งจะเผยให้แก่เราทั้งหลาย” (โรม 8:18)

5. ชนะความสงสัย

หลายครั้ง ซาตานจะทำให้ผู้เชื่อใหม่เกิดความสงสัย ทั้งในความอ่อนแอของตนเอง และเห็นการกระทำผิดของคริสเตียนคนอื่น และต้องพบกับความทุกข์ยากมากมายจนเกิดความรู้สึกท้อถอย จนบางครั้งเกิดคำถามในใจว่า ทำไมพระเจ้าให้สิ่งเหล่านี้เกิดแก่ตนเอง แต่อย่างไรก็ตาม เราต้องตระหนักเสมอว่า ชีวิตของเรากำลังอยู่ในกระบวนการรับการเปลี่ยนแปลงจากพระคริสต์ ที่กำลังเปลี่ยนจากชีวิตเก่าไปสู่ชีวิตใหม่ และพระองค์อยู่กับเราเสมอไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

เราต้องจำไว้เสมอว่า เรายอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า เพราะความตายของพระองค์บนไม้กางเขน เรามีทางที่เข้าไปยังพระที่นั่งของพระองค์ (ฮีบรู 4:14-6) เพื่อสารภาพผิดบาป รับการชำระและเดินไปในความเชื่อต่อไป เราตัดสินใจเชื่อ อย่าพึ่งความรู้สึก แต่เชื่อฟังพระสัญญาของพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ ที่พบในเอเฟซัส 2:8-9; โรม 5:8; วิวรณ 3:20; ยอห์น 1:12 และ 1 ยอห์น 5:12-13 ให้สารภาพบาปแล้วสรรเสริญพระเจ้าตามแบบผู้ที่อยู่ในสวรรค์ทำ (วิวรณ 4:8-11, 5:11-14) เมื่อสรรเสริญพระองค์แล้ว พระองค์จะตอบสนองโดยให้ความเชื่อของท่านเพิ่มขึ้น อีก

อย่างหนึ่งเมื่อเขาเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำแล้วในชีวิตของเขา ความเชื่อของเขาก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

6. ใช้พระคัมภีร์ด้วยตนเอง

เราควรเอาพระคัมภีร์ไปให้เขาใช้ จะให้เป็นของขวัญ ให้ยืม หรือซื้อให้ก็ได้แล้วแต่ความเหมาะสมของฐานะความเป็นอยู่ของเขา พร้อมกับพระคัมภีร์นั้น เราควรจะให้ข้อหนุนใจผู้เชื่อใหม่ (ตามที่มีในภาคผนวกหัวข้อที่ 6) และให้เขาหัดเปิดพระคัมภีร์ต่างๆ ตามหัวข้อหนุนใจบางข้อในท้ายบทนี้ และเราอาจจะถ่ายเอกสารข้อหนุนใจนั้นใส่ไว้ในพระคัมภีร์ของเขา หากเรานำพระคัมภีร์ที่แจกโดยองค์กรก็ดีขึ้นมาให้เขา เราควรอธิบายข้อหนุนใจต่างๆ ที่อยู่ด้านหน้าพระคัมภีร์ฉบับนี้ให้เขาด้วย

แนะนำเขาให้อ่านพระคัมภีร์ตลอดอาทิตย์ที่จะมาถึง โดยเริ่มต้นจากพระธรรมยอห์น หรือ 1 ยอห์น ซึ่งมีเพียงห้าบทสั้นๆ ในพระธรรมนี้ ได้สรุปเรื่องความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ที่ยกโทษความผิดบาป ชะนิมารซาตาน และชนะความกลัว บอกเขาว่า ถ้ามีข้อใดที่ไม่เข้าใจ ให้ขีดเส้นใต้ไว้และถามเมื่อพบกันครั้งหน้า

แนะนำเขาให้เอาข้อความเหล่านี้ ไปอ่านให้พ่อแม่พี่น้องและเพื่อนๆ ฟังด้วยถ้าเป็นไปได้ หากคนรับเชื่อใหม่ที่เป็นคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศไทยอ่านภาษาไทยไม่ได้ เราอาจหนุนใจเขาโดยคำพูด และใช้รูปเล่าเรื่องชีวิตพระเยซู หรือหาพระคัมภีร์ในภาษาเขา หรือให้ฟังจากเทป หรือ ซีดี พระคัมภีร์ และสามารถใช่วิธีเดียวกันนี้กับคนที่ไม่

สามารถอ่านหนังสือได้ หากผู้เชื่อต่างค้ำนี้ตั้งใจอยู่ประเทศไทย ถ้าเป็นไปได้เราควรคิดหาวิธีที่จะสอนภาษาไทยให้เขา

7. เรียนพระคัมภีร์ทุกวัน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะใช้พระคัมภีร์เพื่อสอนเรา เพราะพระเจ้าได้ประทานพระคัมภีร์ทุกตอนให้เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับสั่งสอน สำหรับดัดเตือน สำหรับดัดแปลงคนให้ดีขึ้น และสำหรับสอนให้รู้ในความชอบธรรม (2 ทิโมธี 3:16-17)

ในการสอนให้เขาเริ่มอ่านพระคัมภีร์ ให้เราช่วยผู้เชื่อใหม่เลือกพระคัมภีร์เป็นบทหรือตอนใดตอนหนึ่ง นำเขาอธิบายฐานขอพระเจ้าดลใจให้เข้าใจ จากนั้นอ่านพระคัมภีร์ตอนที่เลือกไว้ อาจจะอ่านเสียงดังก่อน และอ่านอีก 2-3 ครั้ง หากความจริงที่อยู่ในนั้น พยายามหาข้อที่เราคิดว่าดีที่สุด อธิบายความหมายดีที่สุด หรือลึกซึ้งที่สุด อาจจะใช้คำถามต่อไปนี้ในการใคร่ครวญด้วยก็ได้

1. ข้อนี้พูดกับใคร ว่าอย่างไร?
2. มีคำสัญญาอะไรบ้างในพระคัมภีร์ตอนนี้?
3. มีตัวอย่างที่เราควรทำตามหรือไม่?
4. มีคำสั่งที่เราควรปฏิบัติหรือไม่?
5. มีความบาปที่เราควรหลีกเลี่ยงระมัดระวังบ้างหรือไม่?
6. มีข้ออื่นที่จะช่วยให้เราเข้าใจในพระคัมภีร์ข้อนี้ดียิ่งขึ้นบ้างไหม?
7. เราเข้าใจเรื่องที่เรารับอ่านอย่างไรบ้าง?

จากนั้น เราจะทำให้เขาเริ่มเรียนชีวิตของพระเยซูจากพระธรรมมาระโกหรือพระธรรมยอห์น และพยายามศึกษาว่า พระเยซูคริสต์คือใคร จากพระคัมภีร์ และควรจะแนะนำให้เขาอ่านพระธรรมเอเฟซัสหรือพระธรรมโคโลสีเพื่อที่จะเข้าใจชีวิตใหม่ที่ดีขึ้น

8. การอธิษฐาน

ผู้เชื่อใหม่มักจะไม่รู้ว่าควรอธิษฐานอย่างไร ให้เราเริ่มต้นด้วยการอธิบายว่า การอธิษฐานคือการสนทนากับพระเจ้า ไม่ใช่คาถา ในการสนทนากับพระเจ้า เราใช้ภาษาธรรมดาก็ได้ เพราะพระเจ้าทรงเข้าใจทุกภาษา แต่พระเจ้าต้องการความจริงใจ คือการอธิษฐานด้วยคำพูดและความคิดในใจ พระเยซูมีตัวอย่างไว้ในพระธรรมมัทธิว 6:7-15

เราอาจจะสอนเขาว่ามี 5 อย่างที่ควรจำไว้เมื่ออธิษฐาน คือ

1. **สรรเสริญขอบคุณ** (มัทธิว 6:9) เริ่มต้นด้วยการสรรเสริญพระเจ้า ยกย่องพระบิดาของเรา คิดอยู่เสมอว่า พระองค์เป็นผู้ยิ่งใหญ่และรักเรา ขอบพระคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้ เช่น อาหาร ความรอด เป็นต้น (อ่านฟิลิปปี 4:4-7)

2. **การทรงนำ** (มัทธิว 6:10) ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ และขอให้พระเจ้าทรงนำเพื่อให้การขอของเราถูกต้อง ตามน้ำพระทัยของพระองค์ (1 ยอห์น 5:14-15) และถ้าขอตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์จะทรงประทานให้

3. **ความต้องการ** (มัทธิว 6:11) ยกปัญหาความทุกข์ความต้องการต่าง ๆ เชื่อว่าพระบิดาผู้ทรงรักเรา จะทรงช่วยเรา (มัทธิว 7:7-11 และ

มาระโก 11:24) ให้เราเสนอสิ่งที่จำเป็นในชีวิตของเรา ด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าด้วยความเชื่อและไว้วางใจ (ฟิลิปปี 4:6) เมื่อเราได้ตามคำขอแล้ว เราไม่ควรลืมที่จะขอบพระคุณพระเจ้า นอกจากนี้ ควรขอพระเจ้าทรงประทานกำลังเพื่อที่จะพ้นจากการทดลองและสิ่งชั่วร้าย

4. การขอโทษพระเจ้าและการยกโทษผู้อื่น (มัทธิว 6:12) ขอให้พระองค์ทรงยกโทษและขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงยกโทษ เมื่อสารภาพบาปและได้รับการยกโทษจากพระเจ้าแล้ว เราต้องยกโทษผู้อื่นด้วย เป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตคริสเตียน พระเยซูตรัสว่า “แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกโทษความผิดของท่านเหมือนกัน” (มัทธิว 6:15) คำว่าถือโทษ มีความหมายชัดเจนว่า ถ้าเราถือโทษ โทษอยู่กับใคร ก็อยู่ที่ตัวเราเอง พระเจ้ายกโทษให้เราไม่ได้ เพราะเรายังถือโทษอยู่ (คำอุปมาเรื่องทาสที่ไม่ยอมให้อภัย มัทธิว 18:21-35)

เมื่อสนทนากับพระเจ้า เราควรจะคิดถึงผู้อื่นและความต้องการของเขาด้วย ไม่เฉพาะส่วนตัว อธิษฐานเพื่อครอบครัว เพื่อนที่ยังไม่รู้จักพระองค์ สังคม และประเทศชาติ เพราะทุกครั้งพระเยซูทรงใช้คำว่า "เรา" ในการอธิษฐานเสมอ

5. สรรเสริญ (มัทธิว 6:13) ควรจบคำอธิษฐานด้วยการสรรเสริญพระเจ้าในพระนามพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 14:13-14; วิวรณ์ 4:11 และ 7:11-12 เพื่อแสดงว่าเราให้การขอเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเยซู และพระเยซูเป็นทางที่นำเราไปถึงพระเจ้าได้

คำว่า อาเมน เป็นภาษาเดิมที่มีความหมายว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด” หรือ “สาธุ”

หมายเหตุ – ในบางครั้ง เราควรคอยฟังคำตอบจากพระเจ้าด้วยการนั่งเงียบๆ หลังจากการอธิษฐาน เพราะการอธิษฐานเป็นการสนทนากับพระเจ้า และการสนทนาไม่ใช่การพูดฝ่ายเดียว แต่หมายถึงต้องพูดทั้งสองฝ่าย บางครั้งก็ได้รับคำตอบทันทีในใจ บางครั้งต้องใช้เวลา แต่ให้มั่นใจว่าพระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานของเรา เช่น พระเจ้าจะตอบว่า “ให้” “ไม่ให้” หรือ “คอย”

เวลาอธิษฐาน

- เมื่อตื่นขึ้นตอนเช้า เฝ้าพระเจ้าคนเดียวอยู่เงียบ ๆ
- เมื่อรับประทานอาหารทุกมื้อ ควรโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าก่อนเสมอ
- เมื่อทำงานก็อธิษฐานด้วยการพูดในใจหรือออกเสียงได้ เช่น ในเวลาขับรถ หรือเมื่อเรากอดคนอื่น
- กลางคืน ถ้าเป็นไปได้ให้มีการอธิษฐานส่วนตัวหรือกับครอบครัว
- ก่อนนอนให้สารภาพความผิดและฝากชีวิตไว้กับพระองค์
- ไปร่วมกับคริสตชนคนอื่นเวลาเมื่อเขามีประชุมอธิษฐานและนมัสการพระเจ้า

9. การตัดสินใจในชีวิต

ผู้เชื่อใหม่มักจะลังเล ไม่กล้าตัดสินใจหลังจากเป็นคริสเตียนแล้ว เพราะกลัวว่าจะตัดสินใจผิดหรือทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสม ในเบื้องต้นให้

เราสอนหลักการข้างล่างนี้เพื่อให้เขามีแนวทางในการตัดสินใจว่าควรหรือไม่ควรทำสิ่งใด

1. มัทธิว 22:36-40 การกระทำของเราแสดงว่าเรารักพระเจ้าหรือไม่
การกระทำของเราแสดงว่าเรารักเพื่อนบ้านหรือไม่
2. ลูกา 6:31 ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เขาทำแก่ท่านอย่างไร
ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน
3. โรม 8:5-9 ความคิดที่จะทำมาจากเนื้อหนัง หรือ พระวิญญาณ
(กาลาเทีย 5:6)
4. 1 โครินธ์ 6:12 และ 10:23-24
 - 4.1 สิ่งที่จะทำนั้นสมควรหรือไม่ (ส่วนมากถ้าสงสัยแสดงว่าไม่ควรทำ)
 - 4.2 สิ่งที่ทำ ทำให้เราเจริญขึ้นหรือไม่
 - 4.3 จะเป็นการยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือไม่
 - 4.4 ผลลัพธ์ที่ได้เป็นของใคร เป็นประโยชน์ต่อตนเองเท่านั้น
หรือคนอื่นด้วย
5. โคลโลสี 3:15 และฟิลิปปี 4:6-7 เมื่อเสนอเรื่องที่จะทำกับพระเจ้า
มีสันติสุขในใจหรือไม่
6. โรม 14 : 20-21, 15: 1-3 และ 1 โครินธ์ 8:9-13 สิ่งที่จะทำเป็นหิน
สะดุดทำให้ผู้อื่นหลงทำผิดตามอย่างเราหรือไม่

10. การเข้าร่วมในคริสตจักร

คริสตจักรไม่ได้เป็นที่รวมคนดีไม่มีที่ติ แต่เป็นที่ซึ่งคนบาปได้รับการเสริมกำลังจากพระเจ้าและจากเพื่อนแต่ละคนในการใช้ชีวิตที่ดีขึ้นและทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าในชีวิตของแต่ละคน

คริสตจักรหมายถึงกลุ่มคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์มารวมกันในที่หนึ่งที่ใด ในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า คริสตจักรหมายถึงชุมนุมชนผู้เชื่อที่เป็นเหมือนร่างกาย โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นศีรษะ คือเป็นประมุขของคริสตจักร คริสตจักรเป็นพระกายของพระองค์ ผู้ที่เชื่อทุกคนเป็นอวัยวะของพระกาย (โคโลสี 1:18; เอเฟซัส 1:22-23 และ 1 โครินธ์ 12:27) การที่สมาชิกเป็นอวัยวะของร่างกาย คือ สมาชิกทุกคนมีหน้าที่ในคริสตจักรเหมือนในร่างกายมีอวัยวะมากมาย ทุกอวัยวะมีหน้าที่โดยเฉพาะไม่เหมือนกัน แต่ยังประสานงานกันได้ ให้สมาชิกทุกคนตระหนักว่าความสามารถของเรานั้นมีมาแต่พระเจ้า เพื่อเราจะได้ไม่มีการเย่อหยิ่ง อิจฉา ยิ่งไปกว่านั้นเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเรา เราต้องถวายสิ่งที่พระเจ้าประทานให้เราเพื่อช่วยกิจการของคริสตจักรเช่น ความสามารถ เวลา และทรัพย์สิน ยิ่งเราถวายพระเจ้า พระเจ้าก็จะให้เรามากขึ้น (ลูกา 6:38 และมาลาคีย์ 3:10)

เราเองควรจะต้องอธิบายถึงพิธีสำคัญของพิธีที่จะเกิดขึ้นในคริสตจักรเสมอคือพิธีบัพติศมาและมหาสนิท ศาสนพิธีเป็นสัญลักษณ์ภายนอกแสดงให้เห็นถึงพระคุณที่ไม่ประจักษ์แก่ตา

พิธีบัพติศมา

พิธีบัพติศมาเป็นตราประทับความเชื่อและการประกาศต่อสาธารณชนถึงการตัดสินใจแน่วแน่ที่จะติดตามพระเจ้าเพียงองค์เดียว นั่นคือพระคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พิธีบัพติศมาเป็นการนำผู้เชื่อเข้าสู่สมาชิกสมบรูณ์ของคริสตจักรท้องถิ่นและคริสตจักรสากล

พระเยซูเองทรงได้รับบัพติศมาและสั่งให้สาวกทุกคนรับบัพติศมา (มัทธิว 3:13-17, 28:20 และยอห์น 4:2) บัพติศมาเป็นธรรมเนียมดั้งเดิมของชาวยิวเพื่อชำระคนเชื้อชาติอื่นที่จะเข้าสู่ลัทธิยิวนิยม ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาให้พิธีนี้เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงการกลับใจจากบาป (มัทธิว 3:6) ในพระคัมภีร์ บัพติศมาเกิดขึ้นทันทีที่ประกาศความเชื่อในพระคริสต์ (กิจการ 2:41, 8:13, 9:36-38, 16:33, 18:8) ในภาษากรีกคำว่า "บัพติศมา" หมายถึงการลงไปใต้น้ำ แต่เมื่อเวลาผ่านไป การรับบัพติศมาเริ่มมีข้อกำหนดเงื่อนไขเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ในประเทศแถบยุโรปซึ่งประชากรส่วนใหญ่เป็นคริสเตียน มักจะมีการประกอบพิธีบัพติศมากับทารกเพื่อให้แน่ใจว่าบาปดั้งเดิมที่มีมาแต่อาดัมได้ถูกขจัดไปแล้ว บางครั้งบัพติศมาเด็กก็ถูกใช้แทนการให้สุหนัต์ แม้ว่าการให้บัพติศมาด้วยการพรมน้ำเริ่มถูกใช้กับผู้ป่วยหรือในกรณีที่อากาศหนาวเย็นมาก แต่ก็ได้ถูกนำมาใช้กับทารกจนกลายเป็นธรรมเนียมปกติในคริสตจักร

เมื่อ 1500 ปีที่แล้วเมื่อพระคัมภีร์ถูกตีพิมพ์ด้วยเครื่องจักรจนเป็นที่แพร่หลาย ผู้คนก็เริ่มศึกษาพระคัมภีร์มากขึ้น หลายคนสรุปว่าการรับบัพ

ติศมานั้นให้ทำกับผู้มีอายุพอสมควรที่จะคิดตัดสินใจเรื่องความเชื่อของตนได้ และพิธีบัพติศมาต้องทำด้วยการจุ่มเท่านั้นเพราะเป็นวิธีการตามพระคัมภีร์

การถกเถียงกันเรื่องอายุผู้รับและวิธีการรับบัพติศมาก่อให้เกิดการแตกแยกในคริสตจักรจนถึงขั้นเสียเลือดเนื้อ เพราะเชื่อกันว่าพิธีการที่ใช้ถ้อยคำและรูปแบบที่ถูกต้องเท่านั้นที่จะทำให้คนได้รับความรอด

แต่คริสเตียนมากขึ้นเรื่อยๆ ที่เห็นว่าประเด็นไม่ใช่เรื่องน้ำ เรื่องวิธีการที่ทำให้เรารอด แต่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ หลายคริสตจักรให้ทางเลือก บางคริสตจักรกำหนดให้ผู้รับต้องผ่านการอบรมที่เหมาะสมก่อน

ผู้เขียนเห็นว่า เราควรจะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำเราในเรื่องนี้ที่ใดมีพระวิญญาณ ที่นั่นมีเสรีภาพ เราไม่ถูกจำกัดโดยกฎกติกาเรื่องอายุและระเบียบพิธี แต่ขึ้นกับการทรงนำของพระเจ้าและข้อตกลงในแต่ละคริสตจักรเอง

โดยปกติแล้วเราต้องการให้ผู้เชื่อใหม่เข้าใจความเชื่อพื้นฐานของคริสเตียนเพียงพอที่จะบอกผู้อื่นได้ว่าตนเชื่ออะไร แต่ในกรณีของพื้นที่กันดารห่างไกล เช่นบริเวณชายแดนไทย-พม่า ผู้นำคริสตจักรปกากะญอและผู้เขียนได้ตัดสินใจให้บัพติศมาเมื่อครอบครัวตัดสินใจรับเชื่อเมื่อผ่านพิธีนี้ ผู้เชื่อใหม่จึงมั่นใจพอที่จะเก็บเครื่องรางรูปเคารพต่างๆ ของตน ขณะเดียวกันผู้ปกครองคริสตจักรและผู้ช่วยก็ได้ช่วยขอบรับผู้เชื่อใหม่ต่อไป

อายุก็เป็นเรื่องที่ขึ้นกับสถานการณ์และการทรงนำของพระวิญญาณเช่นกัน ผู้เขียนเองตัดสินใจรับเชื่อและรับบัพติศมาเมื่ออายุ 9

ขบและภรรยาของผู้เขียนก็รับบัพติสมาเมื่ออายุ 8 ขวบ ทั้งคู่จดจำช่วยเวลานั้นได้อย่างชัดเจนและเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของคนทั้งสอง

เมื่อไม่นานมานี้ ด้วยความเห็นชอบของผู้นำคริสตจักรท้องถิ่น ผู้เขียนได้ให้เด็กผู้หญิงอายุ 7 ขวบบัพติสมา เพราะคุณพ่อของเด็กคนนี้ได้อบรมสั่งสอนเรื่องพระเจ้าแก่เธอ และความคิดอ่านของเธอก็เป็นผู้ใหญ่และเข้าใจความเชื่ออย่างดี เมื่อครบครันนี้จะย้ายถิ่นฐาน เด็กคนนี้ก็ขอที่จะรับบัพติสมาก่อนที่จะต้องจากไป

พิธีบัพติสมา มีความหมายดังนี้

1. คำสั่ง - เป็นคำสั่งของพระเยซู (มัทธิว 28:19-20)
2. ชีวิตใหม่ - ทิ้งชีวิตเก่า รับชีวิตใหม่ (โคโลสี 2:11 และโรม 6:3-4)
3. ใจสำนึก - ให้มีใจสำนึกสามารถวินิจฉัยผิดและชอบ (1 เปโตร 3:21)
4. พระวิญญาณ - เปิดโอกาสให้รับการยกความผิดบาป รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และรับพันธสัญญาตกแก่ลูกหลาน (กิจการ 2:38-39 และมัทธิว 3:16)
5. กายเดียว - เป็นการเข้าส่วนกับพระวรกายของพระเยซูคริสต์ คือ คริสตจักร (1 โครินธ์ 12:13)

พิธีมหาสนิทหรือศีลระลึก

พิธีมหาสนิทเป็นอีกหนึ่งศาสนพิธีสำคัญของคริสเตียน เป็นพิธีที่พระเยซูตั้งไว้ในคืนที่พระองค์ทรงถูกทรยศ (มัทธิว 26:26-29) เราประกอบพิธีนี้เพราะพระเยซูทรงตั้งไว้ใน 1 โครินธ์ 11:23 หากบัพติสมา

เป็นจุดเริ่มต้น มหาสนิทคือพิธีเพื่อให้เราระลึกถึงพระคริสต์และรื้อฟื้นพระคุณของพระองค์ในชีวิตของเรา แต่ละคริสตจักรมีกำหนดเวลาการประกอบพิธีมหาสนิทที่แตกต่างกันเช่นทุกสัปดาห์ ทุกเดือน หรือทุกสามเดือน

พิธีมหาสนิทมีความหมายดังนี้

1. **สละ** - เป็นการระลึกถึงการเสียสละของพระเยซูเพื่อยกโทษความบาปของเรา (ลูกา 22:19 และมัทธิว 26:28)
2. **สัญญา** - ระลึกถึงคำสัญญาใหม่โดยพระโลหิตของพระเยซู (1 โครินธ์ 11:25)
3. **ส่วนร่วม** - ระลึกว่าเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเยซูคริสต์ และคริสตจักร (1 โครินธ์ 10:16-17 และ 12:12-13)
4. **เสด็จ** - ระลึกว่า เรากำลังคอย และประกาศถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1 โครินธ์ 11:26 และยอห์น 14:1-3)
5. **สำรวจ** - เป็นโอกาสให้ทุกคนตรวจจิตใจของตนเอง และสารภาพความผิดบาป ซ้ำระจิตใจ (1 โครินธ์ 11:28-30)

11. การเป็นทูตของพระคริสต์

เมื่อคนรับเชื่อพระเยซูคริสต์ใหม่และกลับใจใหม่ เขาก็ได้กลับคืนดีกับพระเจ้า หลายครั้งเขาจะร้อนรนที่จะนำคนอื่นมาคืนดีกับพระเจ้าด้วย เมื่อเขาพบข่าวดี เขาก็อดที่จะพูดถึงข่าวดีนั้นไม่ได้ (2 โครินธ์ 5:19-20) เราจะเห็นว่าเขาเป็นทูตของพระคริสต์เพื่อให้คนทั้งหลาย

กลับคืนดีกับพระเจ้า เมื่อผู้ใดรับเชื่อแล้ว ผู้นั้นก็เป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงมอบเรื่องการคืนดีนี้ไว้กับเขาด้วย เราซึ่งเป็นคริสตชนอยู่ก่อนแล้ว ควรสนับสนุนให้เล่าประสบการณ์ของเขาเองกับคนอื่น และให้เขามีความเข้าใจในพระกิตติคุณอย่างย่อ เพื่อเขาจะได้อธิบายได้ถูก

ชีวิตใหม่

เมื่อผู้เชื่อผ่านการพุ่มพักเลี้ยงดู เขาจะเติบโตขึ้น และมีลักษณะของคนที่มีชีวิตใหม่ในพระคริสต์มากขึ้นซึ่งลักษณะชีวิตในพระคริสต์เป็นดังนี้

1. เป็นชีวิตที่ถูกสร้างใหม่ (2 โครินธ์ 5:17)
2. เป็นชีวิตที่พ้นจากอำนาจของความมืด รอดโดยความเชื่อ (เอเฟซัส 2:1-10) พ้นจากต้นหาของเนื้อหนังและความคิดในใจ รอดเพราะความรักและเมตตาจากพระเจ้า เป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อประกอบกรดี
3. เป็นชีวิตที่ทิ้งตัวเก่า (เอเฟซัส 4:22-32) สวมสภาพใหม่โดยเลิกพุดมุสา เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้อื่น ไม่ถือโกรธนาน ไม่ให้อโอกาสแก่มาร เลิกขโมย ประกอบอาชีพสุจริต ช่วยคนขัดสน เลิกพุดหยาบคาย พุดเรื่องที่เป็นประโยชน์ ไม่ให้พระวิญญาณเสียพระทัย อย่าให้มีใจขัดเคือง ทะเลาะพุดเสียคดีกัน แต่ให้มีเมตตา อภัยโทษเหมือนพระเจ้าอภัยโทษเรา
4. เป็นชีวิตที่ละทิ้งกิจการของเนื้อหนัง (กาลาเทีย 5:16-25) และดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณโดยแสดงผลของพระวิญญาณคือ

ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน
 อย่างไรก็ตามการประกาศนั้นมีผู้มาเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว การพุ่มพอกเลี้ยงดูเป็นเรื่องที่จำเป็น จำเป็นที่คริสตจักรจะต้องพุ่มพอกเขาจนเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ตามขั้นตอนที่กล่าวมาแล้ว แต่ในเวลาเดียวกันเราก็พบความจริงว่า คริสเตียนแต่ละคนมีของประทานในการรับใช้พระเจ้าที่แตกต่างกันหลากหลายกันออกไป แต่การที่แต่ละคนมีของประทานที่แตกต่างกันนี้จะเสริมหนุนให้การทำพันธกิจรับใช้ด้านต่างๆ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ดังนั้น ผู้ประกาศบางคนอาจจะไม่ถนัดในการเลี้ยงดูพุ่มพอกผู้เชื่อใหม่ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะมีคริสเตียนท่านอื่นที่มีของประทานในการพุ่มพอกเข้ามารับผิดชอบในการเสริมสร้างชีวิตของผู้เชื่อใหม่ต่อจากผู้ประกาศ ทั้งนี้เราเชื่ออย่างมั่นคงว่า พระเจ้าทรงสถิตและดูแลผู้เชื่อใหม่ ผ่านคนที่พระองค์ทรงเรียก (โรม 12:4-8; 1 โครินธ์ 3:6-9 และ 12:4-11)

อภิปราย

1. คุณคิดว่า การติดตามผลเป็นงานของใคร? เพราะเหตุใด?
2. คริสตชนที่รับเชื่อใหม่มักมีปัญหาอะไรบ้าง?
3. คุณจะหนุนใจหรือให้คำปรึกษาคริสเตียนใหม่ในปัญหาเหล่านั้น (ข้อ2) อย่างไร?
4. ท่านคิดว่าคริสเตียนควรมีทำที้อย่างไรต่อเรื่องการดื่มสุรา การสูบบุหรี่ การเล่นพนันและการใช้ยาเสพติด?

ภาคผนวก

1. บัตรถวายตัวในคริสตจักร
2. โครงสร้างจดหมายติดตามผลสำหรับคนที่รับเชื่อ
3. บัตรเยี่ยมเยียนตามบ้าน
4. โครงการงานการประกาศเผยแผ่
5. ข้อเสนอใจให้คนที่รับเชื่อใหม่
6. เป็นจีนและมีชีวิต - พระเยซูฟื้นคืนพระชนม์จริงหรือ

บัตรถวายตัวในคริสตจักร

การฟื้นฟูจิตใจ เพื่อรับชีวิตใหม่

วันที่.....เดือน.....ค.ศ.....

ชื่อ-นามสกุล.....

โทรศัพท์.....email

(คำอธิบาย - ขณะที่คุณอธิษฐานขอต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงนำคุณ ให้ถวายตัวต่อพระองค์เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่ เพื่อจะสามารถรับใช้พระราชกิจของพระองค์อะไรได้บ้าง ตามหัวข้อต่อไปนี้ให้คุณทำเครื่องหมายกากบาท ลงในช่องว่างข้างหน้าของข้อนั้นๆ แล้วนำมายื่นต่อศาสนาจารย์ หรือผู้นำที่บนธรรมาสน์นี้ คุณจะกากบาทที่ข้อก็ได้ตามแต่ที่พระเจ้าทรงนำคุณ)

ข้าพเจ้าขอสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้า

ข้าพเจ้าขอฤทธิ์เดชจากพระเยซูคริสต์ ให้ข้าพเจ้าบังเกิดใหม่

ข้าพเจ้าขอกลับคืนดีกันกับคนที่ข้าพเจ้าเคยเกลียดชัง และเป็นศัตรูกับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะอภัยโทษให้แก่ผู้อื่น ในสิ่งที่ไม่เข้าใจกัน และที่ข้าพเจ้าไม่พอใจ

ข้าพเจ้าขอรับพระเยซูคริสต์ ให้เป็นผู้บังคับจิตใจของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าขอสมัครรับบัพติศมา

ข้าพเจ้าขอสมัครเข้าร่วมกิจกรรมในคณะสตรี คณะบุรุษ คณะอนุชน และ

คณะระวีฯ

ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตั้งกลุ่มอธิษฐาน กลุ่มย่อยในบ้านของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าขอสมัครเข้าร่วมในกลุ่มย่อยอธิษฐาน

ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเป็นอาสาสมัครในการประกาศโดยไม่รับเงินเดือน
 ข้าพเจ้าทราบดีว่าพระเจ้าทรงอวยพรแก่ข้าพเจ้าและครอบครัว
 ข้าพเจ้ายินดีที่จะถวายแก่พระเจ้ามากยิ่งขึ้น ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าสัญญาจะ
 ถวายสิบผลต่อพระเจ้าเป็นประจำในคริสตจักร

ลงชื่อ.....ผู้ถวายตัว
 วันที่.....

โครงสร้างการสนทนาติดตามผลสำหรับคนที่รับเชื่อ

1. **บทนำ** พูดยำช่วยให้เขาจำได้ว่าเราเป็นใคร พบเขาที่ไหน เมื่อไร
2. **การหนุนใจ** ทำให้เขาแน่ใจว่า พระเยซูคริสต์อยู่ในจิตใจเขา อาจจะให้ข้อพระคัมภีร์ วิวรณ์ 3:20; ยอห์น 10:10 และ 3:16
3. **ช่วยให้เขามีความมั่นใจ** เมื่อพบการทดลองว่าเขาจะสามารถสู้ได้ (1 โครินธ์ 10:13)
4. **ช่วยให้เขาเจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ** โดยการแนะนำให้
 1. อธิษฐาน
 2. อ่านพระคัมภีร์
 3. ไปโบสถ์และพบปะคริสตชนคนอื่น
 4. เป็นพยาน (มัทธิว 4:19; ยอห์น 15:5 และกิจการ 1:8)
 5. ดำเนินชีวิตตามการทรงนำของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:16-25)
5. **สรุป** ชวนให้เขาเขียนติดต่อกับเรามาก ถ้าเขามีปัญหา ให้เขาถาม และขอพระพรให้เขา

บัตรเยี่ยมเยียนติดตามผล

ถ้าเราทำบันทึกการเยี่ยมชมติดตามผลเป็นบัตรเก็บไว้เป็นหลักฐานที่คริสตจักร การบันทึกนี้จะช่วยให้ผู้ที่รับผิดชอบงานต่อจากเราทำงานได้ดีขึ้น บัตรข้างล่างนี้เป็นบัตรที่เคยใช้กันมา

ด้านหน้า

บันทึกการเยี่ยมชมเขียนติดตามผล

ชื่อ-นามสกุล.....

ที่อยู่ปัจจุบัน.....

โทรศัพท์..... email.....

ครั้งที่

วันที่

ເວລາ

ชื่อผู้ติดต่อ

ให้ใบปลิวหรือ

หนังสือชื่อ

ให้ใบสมัคร เรียนพระคัมภีร์ทางไปรษณีย์ของ.....

หมายเหตุ สำหรับบันทึกปัญหาผู้ที่สนใจถามหรือปัญหาอื่นๆ และความ
 คิดเห็นของผู้เยี่ยมชม.....

.....

.....

ด้านหลัง

ความเห็นในการเยี่ยมชม

☐ ไม่เห็นด้วย

☐ เฉยๆ

☐ สนใจ

☐ ไม่เคยเรียนรู้เรื่อง

☐ รู้เป็นครั้งแรก

☐ รู้มาก่อนจาก...

พระกิตติคุณมาก่อน

☐ ไม่เคยไปโบสถ์

☐ อยากไป

☐ เคยไปที่...

☐ ไม่อยากให้เยี่ยมชมอีก

☐ ไม่แสดง
เจตจำนง

☐ ถ้ามก ต้องการให้ไป
เยี่ยมชมอีก

☐ ไม่ถามปัญหา

☐ ถมบ้าง

☐ ถมมก

☐ เป็นคริสเตียนแล้ว

☐ อยากเป็น

☐ อยากเป็นแต่มีอุปสรรค

อื่น ๆ

.....

.....

.....

โครงการประกาศเผยแพร์

ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างตึก จะไม่นั่งลงคิด ราคาคูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเยาะเย้ยเขาว่า ‘คนนี่ตั้งต้น ก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’

ลูกา 14:28-30

แผนงานพันธกิจการประกาศในคริสตจักร ในระยะเวลา 1 ปี

การประกาศในคริสตจักรจะสำเร็จได้ เมื่อมีแผนงานที่คริสตจักร ขอมรับและร่วมมือกันทำ จึงจำเป็นต้องมีแผนงาน ต่อไปนี้คือสิ่งที่จะ พิจารณาในการวางแผนการประกาศ

1. ภูมิหลังของคริสตจักร เช่น ประวัติความเป็นมา สมาชิกและ สภาพสังคมเป็นอย่างไร
2. การเตรียมตัวเอง เช่น การอธิษฐาน ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการ ประกาศ
3. การเลือกผู้ร่วมงาน โดยให้พระเจ้าทรงนำคนที่สนใจในการ ประกาศ และคนที่เคยนำคนมารับเชื่อที่คริสตจักร เริ่มคิด โครงการด้วยกัน และสัญญาว่าจะทำงานด้วยกันอย่างน้อยหนึ่งปี

4. การเตรียมสมาชิก เช่นการเทศนา อบรมสัมมนา ประชุมอธิษฐาน เรียนพระคัมภีร์เรื่องการประกาศ สอนรวีวารศึกษาในชั้นเรียนที่ประกาศ ประชุมอนุชนเพื่อหนุนใจในการประกาศ จัดค่ายอบรมเพื่อการประกาศ การเตรียมตัวควรจะอยู่ในช่วง 1-3 เดือน
5. วางเป้าหมายในการประกาศ สำหรับ 3 เดือน 6 เดือน 9 เดือน และ 12 เดือน และวิธีการประเมินผล เช่นจัดทำแบบฟอร์มประเมินผล ประชุมและคิดวิธีเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงให้ดีขึ้นในการประกาศครั้งต่อไป
6. เลือกวิธีการประกาศ เช่นการตั้งกลุ่มเซลล์ เชิญชวนเพื่อน ๆ มา โบสต์ เยี่ยมเยียนชาวบ้านที่อยู่ใกล้โบสถ์ จัดฟื้นฟู เยี่ยมเยียน จัดงานประกาศในวันพิเศษ เช่น วันเกิด วันแห่งความรัก วันคริสตมาส วันอีสเตอร์ จัดค่ายประกาศ และจัดรายการวิทยุชุมชนที่ใกล้บ้าน
7. สื่อในการประกาศ เช่นใบปลิว หนังสือ ดีวีดี วิทยุ โทรทัศน์ ละคร ลิเก ดนตรี รำไทยภาพประกอบ การประกาศผ่านทาง IT, SMS, MMS, อินเทอร์เน็ต
8. โครงการแต่ละสัปดาห์ เป็นการวางแผนงานพันธกิจการประกาศ พระกิตติคุณ เช่นวัน เวลา สถานที่ การจัดกิจกรรม ใครเป็น

ผู้รับผิดชอบ งบประมาณ สิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้น และควรบันทึกไว้ในปฏิทินด้วย

9. งบประมาณแต่ละกิจกรรม รวมถึงแหล่งทุนที่จะสนับสนุนการประกาศ
10. วิธีติดตามผลเมื่อคนสนใจและรับเชื่อ เช่น อธิษฐานเพื่อเชิญมาร่วมนมัสการ และเข้ากลุ่มอนุชน โทรศัทพ์ เฟสบุ๊ก อินเทอร์เน็ต เขียนเขียน นัดพบเพื่ออบรมในวันอาทิตย์ เพื่อหนุนใจและตั้งสัมพันธ์ ชวนเข้ากลุ่มเซลล์เพื่อฟูมฟักชีวิต เตรียมอบรมเพื่อรับบัพติศมา

ข้อหนุนใจให้คนที่รับเชื่อใหม่

1. พระคริสต์เสด็จเข้ามาประทับในชีวิตของท่าน (วิวรณ์ 3:20 และ ยอห์น 14:18)
2. พระเยซูยกโทษความผิดบาปของท่าน (โคโลสี 1:13-14 และ 1 ยอห์น 1:8-9)
3. ท่านเกิดเป็นบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:12)
4. ท่านเริ่มรับชีวิตใหม่และเป้าหมายใหม่ที่พระเจ้าเตรียมไว้เพื่อท่าน (ยอห์น 15:16-17, 10:10; 2 โครินธ์ 5:17; เอเฟซัส 1:4, 2:10)
5. ชีวิตใหม่ในพระคริสต์ (โคโลสี 3:1-17; กาลาเทีย 5:14, 6:9-10)
6. พระบัญญัติคือความรัก (มัทธิว 22:36-39; 1 โครินธ์ 13:1-13; ยอห์น 13:34-35, 15:12 และ 1 ยอห์น 4:15-21)
7. การอยู่ร่วมกัน (โรม 12:1-21; เอเฟซัส 4:22-32)
8. เมื่อมีการทดลองและคิดจะทำผิด (กาลาเทีย 6:7-9; 1 โครินธ์ 10:13, 23-24; 6:12; เอเฟซัส 6:10-18 และยากอบ 1:2-5, 4:7-8)
9. เมื่อต้องการผู้ช่วย (ยอห์น 14:16-18, 26-27 และฟิลิปปี 4:13)
10. เมื่อทำผิดแล้ว (1 ยอห์น 1:8-2:2; โรม 7:18-25, 8:1-2)
11. ตัวอย่างการอธิษฐาน (มัทธิว 6:7-15; เอเฟซัส 1:16-22, 3:14-21)
12. พลังแห่งความเชื่อ (1 ยอห์น 5:3-5; ฮีบรู 11:1-3, 12:1 และมัทธิว 17:20)
13. เมื่อมีความทุกข์ยากลำบาก (2 โครินธ์ 4:7-9; ยอห์น 16:33; โรม 5:1-5, 8:18, 26, 28)
14. เมื่อเจ็บป่วย (ยากอบ 5:13-16; มาระโก 5:22-34 และมัทธิว 8:1-17)

15. เมื่อถูกข่มเหง (มัทธิว 5:10-12 และ 10:16-31)
16. เมื่อกลัวผี (มัทธิว 8:28-33, 10:1; มาระโก 9:14-29; ลูกา 4:33-37; โรม 8:37-39, 16:20 และ 1 ขอห์น 3:8)
17. เมื่อกลัวความตาย (จอห์น 14:1-6; โรม 8:37-39; 1 โครินธ์ 15:50-58; 2 โครินธ์ 4:16-18, 5:1-5 และวิวรณ์ 21:1-7)
18. เมื่อเจ็บช้ำน้ำใจ (ลูกา 23:33-34; มัทธิว 5:38-48 และ 18:21-35)
19. การพินิจพิเคราะห์อะไร (1 โครินธ์ 15:35-58)
20. เมื่อมีความกระวนกระวาย หรือขัดสน (มัทธิว 6:25-34; ฟิลิปปี 4:6-13; โรม 8:18, 28, 35-39; 2 ทิโมธี 1:7 และ 1 เปโตร 5:7)

เป็นขึ้นและมีชีวิต - พระเยซูฟื้นคืนพระชนม์จริงหรือ

ยอห์น 11:25

การฟื้นคืนพระชนม์เป็นแก่นของความเชื่อและความหวังของคริสเตียน 1 โครินธ์ 15:12-14, 20, 55-58 ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกชุบขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็ไม่มีหลัก ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไม่มีหลักด้วย (ข้อ 14)

1. หลักฐานทางพระคัมภีร์

หลักฐานทางพระกิตติคุณ – ในเหตุการณ์เดียวกัน พระกิตติคุณแต่ละเล่มอาจจะบันทึกรายละเอียดต่างกัน แต่มีความจริงเพียงหนึ่งเดียว

การเปลี่ยนแปลงชีวิตของสาวก – มาระโก 14:50 หนึ่งหมื่น มาระโก 14:66-72 เปโตรปฏิเสธพระคริสต์ กิจการ 4:13 กล้าหาญ กิจการ 4:20 จำเป็นต้องพูดต่อหน้าศาล

การกำเนิดและเพิ่มพูนคริสตจักร – กิจการ 2:41 มี 3,000 คนรับเชื่อ กิจการ 4:4 อีก 5,000 คนรับเชื่อ กิจการ 6:7; 9:31 ทวีคูณ กิจการ 16:5 เพิ่มจำนวนทุกวัน

ปุโรหิตกลับใจ – กิจการ 6:7 ปุโรหิตจำนวนมากได้เข้ามาเชื่อ

เปาโลกลับใจ – กิจการ 9:1-31 และกิจการ 13:9 เปลี่ยนชื่อจากเซาโล เป็นเปาโลที่เป็นชื่อโรมัน

เปลี่ยนการนับสัปดาห์จากวันเสาร์เป็นวันอาทิตย์ - อพยพ 20:8-11 ต้องรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ – วันที่เจ็ดคือวันเสาร์ กิจการ 20:7 ประชุมวันแรกของสัปดาห์ คือวันอาทิตย์ เพื่อหักขนมปัง – พิธีมหาสนิท วิวรณ 1:10 วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือวันอาทิตย์

เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้า – ยอห์น 1:1-4, 14 และ 18 พระวาตะได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง ยอห์น 10:30 “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” 2 โครินธ์ 4:4 โคโลสี 1:15-20 พระคริสต์เป็นพระฉายาของพระเจ้า ฮีบรู 1:3 ทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ หลักข้อเชื่อในเซียล ค.ศ. 325 พระเยซู "ทรงเป็นพระเจ้า กำเนิดจากพระเจ้า แสงสว่างจากแสงสว่าง พระเจ้าแท้จากพระเจ้าแท้"

2. หลักฐานทางคริสตจักร

การอยู่รอดและการเติบโตของคริสตจักร การข่มเหง กิจการ 7:57-60 สเทเฟนถูกก้อนหินขว้าง กิจการ 8:1-3 คริสตจักรกระจัดกระจาย กิจการ 12:1-11 เฮโรดฆ่ายากอบและจับเปโตรขังคุก 1 โครินธ์ 15:29-32 และ 2 โครินธ์ 11:23-29 เปาโลถูกเขี่ยน ถูกหินขว้าง ถูกจับขังคุกและสุดท้ายถูกฆ่า สาวกถูกฆ่าทุกคนยกเว้นยอห์น (ตามคำบอกเล่าของคริสตจักร) ตัวอย่างของการถูกข่มเหงในโรม อูกันดา เชียงใหม่ รัสเซีย จีน อัฟกานิสถาน และปากีสถาน เป็นต้น

มีพยานหลายล้านคนรอบโลกในระยะเวลาสองพันปีที่ผ่านมาที่พบพระเยซู 1 ยอห์น 1:1-4 ชีวิตนั้นได้ปรากฏและเราได้เห็นและเป็นพยาน

3. จากประสบการณ์ของตัวเอง

วิวรณ์ 3:20 “นี่แน่ะเรายืนเคาะอยู่ที่ประตู”

ลูกา 11:13 “...จงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”

ผลของการพินคืนพระชนม์

เราสามารถแน่ใจว่า

1. ในที่สุด ความรักของพระเจ้าชนะความชั่วและซาตาน
2. ความรักของพระเจ้าชนะความบาปความเกลียดชัง
3. ชีวิตของพระเจ้าชนะความตาย

การพินคืนพระชนม์

1. เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่า คำพูดของพระเยซูเป็นจริงและพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
2. ปลดปล่อยพระองค์จากความจำกัดในเนื้อหนัง อยู่แค่อิสราเอล และเมื่อพินคืนพระชนม์ พระองค์สามารถช่วยคนทุกแห่ง ทุกสมัยในพระวิญญาณ
3. การพินคืนพระชนม์ประทานให้พระองค์มาอยู่กับคุณด้วย
 ยอห์น 11:25-26 “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่วางใจเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก... เจ้าเชื่ออย่างนี้มั๊ย”

บรรณานุกรม

- เจมี บัคกิ่งแฮม. *พลังแห่งชีวิต*. กรุงเทพฯ: มูลินีธอาร์ทเวิร์ เอส เดอมอส,
2548.
- จอห์น มาร์ค เทอร์รี่. *งานประกาศของคริสตจักร*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ทีรันนัส,
2546.
- ชัยยัน อุโฆษกุล และอภิชาติ พูลศักดิ์วรสาร. *สร้าง: สาวก ศิษยาภิบาล
ศาสนทูต*. เชียงใหม่: พระคริสตธรรมเชียงใหม่, 2552.
- เดวิด แกร์สัน. *กระแสน้ำแห่งคริสตจักรอย่างรวดเร็ว*. กรุงเทพฯ: CED,
2545.
- แมคคาแวน. *การขยายคริสตจักร*. กรุงเทพฯ: สุริยบรรณ, 2519.
- ริค วอร์เรน. *ตอบ 12 คำถามยากๆ ในชีวิต*. กรุงเทพฯ: Seed Publishing,
2552.
- โรเบิร์ต อี. โคลแมน. *ศึกษาวิธีการของพระคริสต์*. กรุงเทพฯ: CED, 2545.
- รีเบกกา แมนลีย์ ฟิฟเพิร์ท. *เขย่าเกลียวออกจากขวด*. กรุงเทพฯ: กนกบรรณ
สาร.
- ฟิลิปป์ เซาท์เจอร์ตัน. *ตั้งคริสตจักร*. กรุงเทพฯ: CED, 2546.
- อรัญ ยูแบงค์. *พระเจ้า! ถ้าพระองค์มีจริงขอให้...* เชียงใหม่: TCF Press,
2547.

อรัญ ยูแบงก์. *ศิลปวัฒนธรรมเพื่อชีวิตใหม่: ประสบการณ์ของชีชีไอ*
เชียงใหม่: TCF Press, 2549.

อรัญ ยูแบงก์. *ตามการทรงนำ: อัยยอแมแพ้*. เชียงใหม่: TCF Press, 2554.

David Collins. *A Crash Course in Evangleism*:

www.onlinebiblecollege.net Australia, 2547

John Mallison. *Growing Christians in Small Groups*. Melbourne:

Scripture Union Books, 2532.

Marten Visser. *Conversion Growth of Protestant Churches in Thailand*.

Netherlands: Zoetermeer, 2551.

William Barclay. *The Letters of John and Jude (New Daily Study Bible)*

Louisville: Westminster John Knox Press, 2545.

อรัญ ยูเบงก์ B.Sc.,B.D.,S.T.M

ศาสตราจารย์อรัญ ยูเบงก์เป็นชาวเมืองเท็กซัส สหรัฐอเมริกา เดิมเป็นวิศวกรและนักธรณีวิทยา ได้เข้ารับราชการเป็นทหารช่างยศร้อยเอก ประจำอยู่ที่สนามรบในสงครามเกาหลี ต่อมาพระเจ้าได้ทรงเรียกท่านให้เป็นมิชชันนารี ศาสตราจารย์อรัญจึงได้ลาออกจากราชการ แต่ยังไม่ได้รับใช้พระเจ้าทันทีเพราะคิดว่าจะหาเงินให้ได้ก่อนใหญ่ก่อน โดยทำงานกับบริษัทหาและขุดบ่อน้ำมัน

แต่ในปี 1958 ศาสตราจารย์อรัญ รู้ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารีประกาศพระกิตติคุณ จึงตัดสินใจถวายตัวรับใช้พระเจ้า โดยเข้าเรียนที่โรงเรียนพระคริสตธรรมที่ Texas Christian University (TCU) และได้แต่งงานกับอาจารย์โจน โฮวิส ขณะที่เรียนอยู่สถาบันแห่งนี้

หลังจากจบการศึกษาที่ TCU ศาสตราจารย์อรัญและศาสตราจารย์โจน ยูเบงก์ได้มาเริ่มต้นรับใช้พระเจ้าที่ประเทศไทย โดยได้เรียนภาษาไทยที่กรุงเทพฯ ก่อน และได้เริ่มต้นงานประกาศ โดยการจี๊ซ้างไปประกาศกับชนเผ่ากะเหรี่ยงที่ชายแดน อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก แต่ทำงานประจำอยู่ที่โรงเรียนสหบำรุงวิทยา อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐมเป็นเวลา 4 ปี ก่อนจะกลับไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท S.T.M. ที่ Yale University

หลังจากจบการศึกษาที่ Yale University ทั้งคู่ก็กลับมาเป็นมิชชันนารีรับใช้พระเจ้าในประเทศไทยอีกครั้ง จนถึงปัจจุบันทั้งคู่ได้รับใช้อยู่ในประเทศไทยเป็นเวลา 50 ปี (1961 – ปัจจุบัน) แล้ว

เริ่มแรกท่านทำงานการเผยแผ่พระกิตติคุณและการก่อตั้งคริสตจักรที่สามแยกนครปฐม โดยท่านเป็นศิษยาภิบาลคนแรกของคริสตจักรสามแยกและช่วยก่อตั้งคริสตจักรลาวโซ่ง จากนั้นในค.ศ. 1971 ได้ย้ายมาเป็นอาจารย์สอนวิชาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่และการประกาศพระกิตติคุณที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี (หรือพระคริสตธรรมเชียงใหม่ในขณะนั้น) เคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าสาขาวิชาปรัชญาและศาสนา และหัวหน้าสาขาวิชาศาสนศาสตร์ เมื่อวิทยาลัยพระคริสตธรรมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยพายัพ ท่านยังเป็นผู้ก่อตั้งและผู้อำนวยการคนแรกของสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ (CCI) ซึ่งเน้นการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นทั้งในรูปแบบดั้งเดิมและแบบสมัยนิยมในการประกาศ

เมื่อเกษียณอายุ ศาสนาจารย์อรัญ และศาสนาจารย์โจน ยูเบงค์ ตัดสินใจลงหลักปักฐานอยู่ในประเทศไทย โดยยังคงรับใช้พระเจ้าในด้านการประกาศพระกิตติคุณและการอภิบาลคริสตจักรร่วมกับผู้รับใช้คนไทย สอนด้านการประกาศเผยแผ่ในวิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี และในเวลาเดียวกัน ได้ทำพันธกิจร่วมกับพี่น้องชนเผ่าต่างๆ อีกด้วย

นอกจากนั้นท่านยังได้เขียนหนังสืออีกหลายเล่ม อาทิ *พระเจ้า! ถ้าพระองค์มีจริง ขอให้...* (God! If You Are Really God...Ask and Receive) *ศิลป์วัฒนธรรมเพื่อชีวิตใหม่: ประสบการณ์ของ ซี. ซี. โอ.* (Dance-Drama Before the Throne: A Thai Experience) และ*ตามการทรงนำ อ้ายยอมแพ้* (Where God Leads... Never Give Up) เป็นต้น